

Edited by: Jumbo Nhỏ

Mạc Nhất,

chân trời góc bể

tôi quyết tìm được em!

*Ngu
Đu*

Vĩnh viễn không quên được hình ảnh đầu tiên của Mạc Nhất. Cô ấy mới là sinh viên ra trường, góc nghệch, ngày thơ lai nắm tay Tiêu Hà kiên định nói: "Em muốn nhận nuôi Tiêu Hà!"

<https://littlejumbo93.wordpress.com/>

Ebook này được làm vì mục đích thỏa mãn sở thích đọc truyện và góp một phần sức nhỏ trong sự nghiệp edit truyện. Ebook này là phi thương mại, mong bạn tôn trọng dịch giả và người làm ebook. Mọi sự sao chép, trích dẫn vui lòng xin phép dịch giả. Mong bạn sẽ cảm thấy vui vẻ khi đọc ebook này.

Mạc Nhất, chân trời góc bể tôi quyết tìm được em!

Tác giả: Ngu Du

~*~

Tên gốc: Ái cũng Tiêu Hà, hận cũng Tiêu Hà

~*~

Thể loại: Phi công trẻ lái máy bay

~*~

Converter: ss Muacauvong

~*~

Nguồn cv: Tangthuvien.com

~*~

Editor: Hoa Hữu Y' + Jumbo Nhỏ

~*~

Tạo prc: Jumbo Nhỏ

~*~

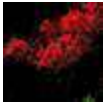
Nguồn:

littlejumbo93.wordpress.com

songnganha.wordpress.com

Tạo prc: Jumbo Nhỏ

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Hoa said:

Phải nói rằng đây là một câu chuyện đem đến cho người đọc nhiều suy nghĩ. Không có nhiều tình tiết éo le, câu chuyện khá là nhẹ nhàng, đoạn cuối truyện có một tí xíu ngược, nhưng cũng vẫn rất nhẹ.

Đơn giản là một cô bé mồ côi gặp được một cậu bé không biết cha ruột là ai và bị mẹ ruồng bỏ. Có lẽ là ông trời an bài cho họ gặp nhau, cho họ trở thành một gia đình, sưởi ấm tâm hồn và là chỗ dựa vững chắc của nhau.

Nhiều người đọc câu chuyện này có lẽ sẽ nghĩ rằng tình cảm giữa Tiêu Hà và Mạc Nhất giống tình thân hơn là tình cảm nam nữ. Nhưng các bạn có biết có một lỗ hổng rất sâu trong trái tim của những đứa trẻ thiếu thốn tình thương không? Với chúng tình thân là quá đủ đầy rồi. Và đơn giản tình

thân là thứ không bao giờ ta mất đi được kể cả khi ta trao linh hồn mình cho quỷ dữ.

Một điều cuối cùng từ câu truyện: Hãy nắm lấy hạnh phúc khi nó còn đang ở trong tay!

Chúc các bạn đọc câu truyện này luôn luôn hạnh phúc!

Jumbo said:

[End] rồi, sướng ghê, bộ này lỡ hẹn với mọi người biết bao nhiêu lần, thật có lỗi!

Rất cảm ơn bạn Hoa đã edit và cho bạn Jumbo ké cảm làm chung!

Đọc xong hy vọng mọi người đừng ghét Tiêu Hà quá, thằng cha này nhìn vậy thôi mà cũng ngu lắm!^^

Mục lục:

Mở đầu

Chương 1: Cuộc sống hai người

Chương 2: Tốt nghiệp tiểu học

Chương 3: Tôi cũng nên yêu rồi

Chương 4: Một vòng tròn

Chương 5: Cảm giác thay đổi

Chương 6: Tiêu Hà biết chơi đàn

Chương 7: Yêu cũng Tiêu Hà

Chương 8: Ra đi

Chương 9: Giáng sinh của đứa nhỏ

Chương 10: Chờ đợi Tiêu Hà

Chương 11: Trở về

Chương 12: Hạnh phúc ngắn ngủi

Chương 13: Chưa từng quen biết

Chương 14: Bỏ lỡ hôn nhân

Chương 15: Gặp lại Tiêu Hà

Chương 16: Hận cũng Tiêu Hà

Chương 17: Tiêu Hà nói hết

Chương 18: Đồng Đồng hạnh phúc

Ngoại truyện: Tiêu Hà 1

Ngoại truyện: Tiêu Hà 2

Ngoại truyện: Tiêu Hà 3

Ngoại truyện: Tiêu Hà 4

Ngoại truyện: Tiêu Hà 5

Ngoại truyện: Tiêu Diệp

Ngoại truyện: Bình

Mở đầu

Edit: Hoa

Tôi tên Mạc Nhất, là một người bình thường nhưng xuất thân hơi đặc biệt. “Mạc” không phải họ thật của tôi, lúc còn rất nhỏ tôi đã được nhận làm con nuôi. Họ của bố nuôi là Mạc, có chữ “Nhất” bởi vì tôi là đứa con duy nhất của bố mẹ nuôi. Từ nhỏ họ đã không có ý định giấu diếm chuyện tôi là con nuôi, mà tôi cũng không muốn tìm bố mẹ ruột, nếu như có thể đem chính đứa con mình dứt ruột sinh ra bỏ đi thì tìm lại liệu có ý nghĩa gì, huống chi còn làm tổn thương bố mẹ nuôi. Vì thế tôi vui vẻ sống ở gia đình họ Mạc, hưởng thụ sự cưng chiều của bố mẹ.

Tôi trời sinh vốn đã không ham học, cho nên ngày ngày đều cùng mấy nữ sinh lười học trốn đi chơi, rất may là các bài kiểm tra định kỳ đều vượt qua được, thi đại học với số điểm không cao lại không muốn thi lại nên 17 tuổi tôi quyết định tới học trường sư phạm ở một thành phố xa lạ, bắt đầu cuộc sống ba năm đại học thành thơi.

Khi 18 tuổi, bố mẹ nuôi mừng rỡ bảo tôi, cơ quan họ tổ chức đi du lịch ở Trương Gia Giới (*Tên một thành phố du lịch nổi tiếng thuộc tỉnh Hồ Nam-*

Trung Quốc), tôi vui vẻ tiễn họ lên đường còn không quên dặn nhớ mua quà mang về cho con gái bảo bối.

*

Đang vui vẻ sắp xếp quần áo chuẩn bị về nhà nghênh đón bố mẹ thì thầy chủ nhiệm gọi tôi ra ngoài nói chuyện, thầy nói với tôi bằng giọng rất nghiêm trọng, rằng bố mẹ nuôi đã cùng qua đời trong một tai nạn giao thông. Tôi không nhớ rõ mình về nhà bằng cách nào, đến bên tấm vải trắng liệm bố mẹ nuôi, 3 ngày tôi không hề nhúc nhích, tay cầm chặt món quà họ mang về, kỉ niệm 18 năm cứ tua đi chậm chậm, dù không phải con đẻ, nhưng bố mẹ chưa từng để tôi chịu khổ. Cố nén xuống bi thương, lo xong xuôi hậu sự, nhờ hàng xóm bán giúp căn hộ, gạt đi nước mắt tôi quay về trường học. Họ hàng bố mẹ nuôi tôi một người cũng chưa từng thấy ai.

Trở về trường tôi cố gắng học tập, đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của bố mẹ nuôi khi còn sống. Không còn chơi bời lêu lổng, không đi mua sắm, không nói chuyện yêu đương. Năm 20 tuổi tôi tốt nghiệp trường sư phạm, sau đó chuyển tới Lạc thành, một đô thị sầm uất ven biển.

Được tuyển vào dạy ở một trường tiểu học tư thục, tôi trở thành chủ nhiệm lớp năm, đây là một trường học nội trú, mỗi chiều thứ sáu, rất nhiều chiếc xe xếp thành hàng dài chờ học sinh tan học. Đứng ở cổng lớn trông ra, nhìn những đứa trẻ nhào vào lòng bố mẹ ôm ấp làm nũng, tôi vừa hâm mộ lại cảm thấy buồn. Chợt làm tôi chú ý là một nam sinh đáng yêu tên Tiêu Hà, thằng bé cũng giống tôi đứng dựa vào cổng, đôi mắt hâm mộ đầy khao khát. Tôi chưa từng gặp bố mẹ thằng bé lần nào. Đợi bọn trẻ về hết, tôi tới nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Tiêu Hà đi về phòng ngủ của thằng bé, hỏi nó về bố mẹ, nhưng nó không chịu hé răng, cúi đầu nhìn vào bàn tay nắm chặt. Tôi lại càng nhẹ nhàng hỏi han nhưng thằng bé vẫn như cũ không nói một lời, vậy thì đành tìm giáo viên tổng phụ trách hỏi cho rõ mới được.

Thì ra Tiêu Hà là con hoang, chưa từng được gặp mặt bố, còn người mẹ xinh đẹp đem bỏ thằng bé vào trường học rồi không thèm đoái hoài đến nữa, mỗi kì nghỉ đông, nghỉ hè cũng không tới đón. Giáo viên phụ trách

đành phải đưa thằng bé về, nhưng về nhà cũng không gặp ai, Tiêu Hà một mình ngồi ở bậc cầu thang đợi mẹ. Thầy tổng phụ trách nói đến đây, hộc mắt hoe đỏ, miệng lẩm bẩm “đáng thương”

Lúc tôi tới phòng ngủ thì Tiêu Hà đang ăn bữa tối do trường học phát, là —bánh mì, đã chẳng còn học sinh nào, căng tin trường cũng chỉ có thứ đó. Tôi đưa Tiêu Hà về căn phòng nhỏ mới thuê, nấu cơm cho thằng bé, một đứa trẻ đáng thương, nó nhất định rất muốn về nhà, rất nhớ mẹ.

Nhìn Tiêu Hà gầy gò từ tốn ăn cơm tôi không khỏi chạnh lòng, thôi thì tôi tạm thời trở thành mẹ của thằng bé trong 2 ngày vậy, ngày mai sẽ dẫn nó tới công viên mà bọn trẻ đều thích chơi một vòng.

Trông thấy tàu lượn, tôi nuốt nước bọt, nghĩ tới đó đã thấy rất kích thích. Hồi đại học đã từng có lần tôi chơi trò đó tới mức nôn hết mọi thứ trong bụng. “Tiêu Hà không biết có muốn chơi không nhỉ?”, đôi mắt sáng nhìn Tiêu Hà, thằng bé thờ ơ ngồi xuống, xe vọt lên rồi lao thẳng xuống, tôi hét to, rất thú vị, rất khủng bố, mặt tôi trắng bệch, lúc xuống mặt đất tất cả như quay cuồng, không thể chịu đựng tôi ngã ngồi luôn xuống, thề lần sau không bao giờ tôi chơi trò này nữa, muốn cũng không. “Cô giáo Mạc không sao chứ?” Tiêu Hà bên cạnh lo lắng hỏi tôi, tiểu tử này giỏi thật, hình như tôi chưa nghe thấy nó kêu một tiếng, nhìn khuôn mặt trắng hồng của thằng bé thật không giống người bình thường.

“Không sao, chúng ta chơi trò cối xay gió cuối cùng đi.” Tôi không tin thằng bé sẽ không hé răng. “Cô giáo cô chắc chắn còn có thể ngồi được trên cái đó sao?” Ý gì, coi thường tôi chắc?

Đang định đứng lên, ôi, không xong rồi, buồn nôn quá. “Oe” Giải quyết xong thật dễ chịu, thoải mái. “Cô giáo Mạc, này.” Một chai nước trước mặt tôi, “cảm ơn.” Tôi ngạc nhiên hết sức hỏi lại, “Tiêu Hà, em vừa cùng cô nói chuyện phải không?” Tôi ngẩng khuôn mặt dính đầy nước khoáng lên, hào hứng nhớ lại, thằng bé chủ động trò chuyện với tôi, sự đề phòng trong ánh mắt cũng phai nhạt dần. Haha, thành tựu hôm nay quả không nhỏ!

Thứ hai đầu tuần tôi đem tài liệu ghi chép của giáo viên chủ nhiệm cũ ra xem, giở đến phần tư liệu về Tiêu Hà. Khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé trên tấm ảnh, đôi mắt đen láy có chút sợ sệt. Thành tích của thằng bé rất tốt môn nào cũng đạt loại giỏi. Lời nhận xét mỗi học kỳ đều không ngoài 6 chữ “Ít nói, ngoan ngoãn, nhút nhát”. Tiêu Hà nhút nhát sao? Sao nhìn thế nào cũng không thấy?

Điều đáng chú ý ở Tiêu Hà là thằng bé rất trầm tĩnh, rất khách sáo. Ít khi thấy nó nói chuyện, chưa từng to tiếng với bạn học, luôn luôn im lặng đọc sách. Với sự khiêu khích ác ý của bạn học, bảo thằng bé là “đưa trẻ chẳng ai cần” Nó im lặng, dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn kẻ bắt nạt mình. Tuổi còn nhỏ nhưng đã có sự uy nghi, bạn học không dám trêu ghẹo tiếp nữa, lẩm bẩm vài câu rồi tản đi, nó lại cúi đầu tiếp tục đọc sách. Giáo viên chủ nhiệm cũ thật không quan tâm gì đến Tiêu Hà, như vậy mà là nhát gan sao?

Tiêu Hà 11 tuổi đã thu hút sự chú ý của các bạn nữ, nữ sinh 6 tuổi cũng gửi thư tình cho thằng bé, tôi đứng sau gốc cây ở vườn trường buồn cười nhìn tiểu nữ sinh thẹn thùng cùng Tiêu Hà lạnh như băng. Cô bé ngượng ngùng giơ lên phong thư màu hồng phấn, Tiêu Hà tuổi còn nhỏ nhưng đã hết sức tàn nhẫn “Tôi không cần”. Ném bức thư rồi quay đi, bỏ mặc tiểu nữ sinh đằng sau nước mắt lăn chã rơi, tương lai lớn lên nhất định sẽ làm tổn thương không biết bao nhiêu trái tim phụ nữ đây.

Quan sát những hành động tàn nhẫn như thế của Tiêu Hà trong nửa học kì cũng thật thú vị. Sau đó trường phòng tài vụ có gửi cho tôi một lá thư nhỏ. Là về Tiêu Hà, trưởng phòng nói học kỳ này mẹ Tiêu Hà chưa hề nộp học phí và sinh hoạt phí.

Tôi chỉ là giáo viên không khả kè đi đòi nợ, nhưng vì công việc đành phải dẫn Tiêu Hà về nhà thằng bé, nhà chẳng có ai, gọi điện thoại, chỉ nghe được lời thoại lạnh lùng “Số máy quý khách...” Cùng Tiêu Hà ngồi ở bậc thang kiên nhẫn chờ đợi. “Tiêu Hà, mẹ của em có còn số điện thoại nào khác không?” “Không biết” Trả lời rất lạnh nhạt, hình như Tiêu Hà và mẹ không thân thiết cho lắm. Đợi tới trời tối, mẹ Tiêu Hà vẫn chưa về. “Tiêu

Hà, lúc trước em cũng chờ đợi thế này hả? Lâu thế này?” “Đúng.” Tôi vỗ nhẹ lên vai thằng bé, “Đừng buồn, từ nay cô giáo sẽ chờ cùng em”.

Trời đã tối mịt, vẫn chưa trở về. Gõ cửa nhà hàng xóm hỏi thì họ nói đã chuyển đi rồi. Tim tôi chột lạnh toát, vụng trộm nhìn Tiêu Hà, nó dường như không nghe thấy cuộc đối thoại giữa tôi và người hàng xóm lặng lẽ nhìn xuống giày. Tôi cố gắng hỏi thêm xung quanh nhưng mỗi người khi nghe tới tên mẹ Tiêu Hà đều lạnh lùng ném lại một câu “không biết” rồi đóng sập cửa lại. Tôi hết lòng phản ánh sự tình với ban giám hiệu, hiệu trưởng cũng thấy chuyện tình tới mức nghiêm trọng, cho người đi tìm ở nhiều nơi. 7 ngày liên tục, hỏi thăm khắp nơi đáp án đều là ba chữ giống nhau. Cuối cùng nhà hàng xóm kế bên bị làm phiền nhiều quá tức giận nói lúc rời đi cùng một người đàn ông nào đó tôi mới thực sự chấp nhận sự thật Tiêu Hà đã bị bỏ rơi.

Trường học mở cuộc họp khẩn cấp, tôi mệt mỏi dựa vào thành ghế, nặng nề nghe quyết định cuối cùng của hiệu trưởng.

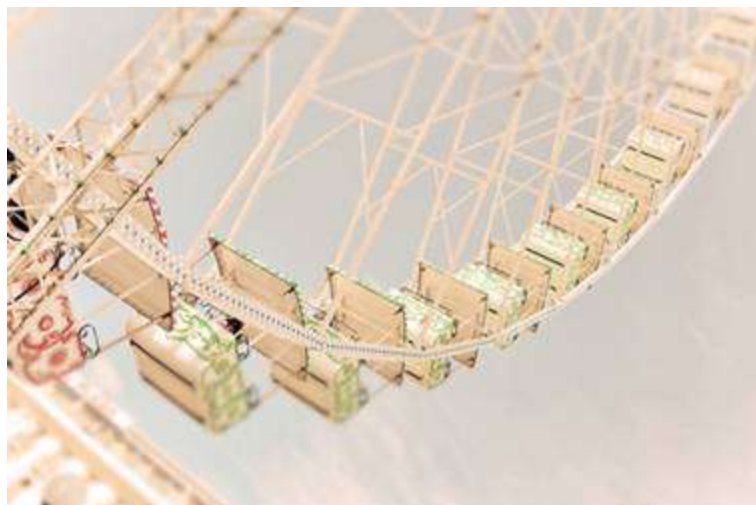
Ngồi xồm xuống tôi nhìn thẳng vào Tiêu Hà. Thằng bé có lẽ cũng hiểu được tình cảnh của mình lúc này, 7 ngày qua, dù nó không khóc, nhưng với một đứa trẻ 11 tuổi như thế là quá tàn khốc. Tôi nuốt xuống quyết định của trường đuổi học thằng bé đưa nó tới trại trẻ mồ côi, thật sự nói không nên lời, trong lòng hoảng hốt. Hốc mắt thằng bé hơi phồng hồng, chất lỏng bên trong như muốn trào ra, yếu ớt như thể chạm nhẹ vào thôi cũng sẽ đổ gục. Tôi đau lòng ôm lấy nó, tôi với nó đều là những đứa trẻ không cha không mẹ, biết tư vị của cô nhi, mà thằng bé đáng thương hơn tôi rất nhiều, dù sao khi bố mẹ nuôi mất tôi cũng đã trưởng thành, còn Tiêu Hà cái gì cũng chưa hiểu, vốn nên là đứa trẻ 11 tuổi vô lo vô nghĩ chứ không phải bị bố mẹ nhẫn tâm vứt bỏ thế này. Nếu tôi lại giáng thêm một đòn nữa vào thằng bé, vậy thì thân hình yếu ớt bé nhỏ kia sẽ phải chịu đựng như thế nào đây?

Đứa trẻ làm người ta phải đau lòng, tôi có thể nhẫn tâm bỏ được thằng bé ở nơi đó sao? Nuối tiếc, quá nuối tiếc, trong mấy tháng quan sát tôi đã rất thích thằng bé. Năm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, tôi tìm được hiệu trưởng.

“Hiệu trưởng, sinh hoạt phí nửa học kỳ này để tôi lo liệu. Tôi muốn thu dưỡng thành bé, hi vọng trường học có thể đáp ứng thỉnh cầu của tôi là được đưa thành bé về nhà chăm sóc.” Đúng thế, tôi muốn thu dưỡng nó, muốn nó trở thành đứa trẻ có người yêu thương. Hiệu trưởng nhìn tôi thật lâu, rồi cũng đưa ra ý định thu dưỡng Tiêu Hà, nhưng thấy tôi kiên quyết. Cuối cùng hiệu trưởng nhân từ miễn cho Tiêu Hà sinh hoạt phí của nửa học kì, nói rằng một nửa học phí về sau sẽ lấy từ quỹ phúc lợi trẻ em do các giáo viên đóng góp.

Cứ thế, tôi thu dưỡng Tiêu Hà. Tôi, Mạc Nhất, 20 tuổi, nó, Tiêu Hà, 11 tuổi.

Chương 1: Cuộc sống hai người

Edit: Hoa

Đi thuê nhà mới, có hai phòng ngủ một phòng khách và bếp. Dùng giấy dán tường màu sắc ấm áp, treo một bức tranh ấm áp, toàn bộ căn phòng đều thực ấm cúng. Tôi và Tiêu Hà đều cần có một mái nhà ấm áp như thế. “Tiêu Hà, sau này đây chính là nhà của chúng ta! Thích không?” Hai con người cô độc cứ như vậy trở thành một gia đình, quan tâm lẫn nhau, yêu thương nhau, sưởi ấm cho nhau. Tiêu Hà, cô giáo thề sẽ thật thật trân trọng em!

“Tiêu Hà, có thể đổi cách xưng hô không? Gọi cô là dì nhé.” Tiêu Hà không nói gì nhưng biểu tình thực khó xử. Tôi vỗ vỗ đầu thằng bé “Cô giáo đùa thôi, em muốn gọi như thế nào thì gọi thế đó nha, chỉ cần đừng gọi họ Mạc kia là tốt rồi.” Tiêu Hà lần đầu tiên nở nụ cười, tôi kinh diễm nhìn thằng bé, thật sự là một khuôn mặt rất đẹp! Trên đời sao lại có một đứa trẻ xinh đẹp đến nhường này chứ! Tôi suy nghĩ mà chảy cả nước miếng.

Mang thân thể đầy mồ hôi cả một ngày, Tiêu Hà cầm quần áo vào nhà vệ sinh, tôi lập tức đi theo vào, “Tiêu Hà, em tự tắm sẽ không sạch để cô giúp em.” Cơ hội tốt như vậy làm sao có thể buông tay. Tiêu Hà đỏ mặt cứng

người, tôi thì vui vẻ mở nước chảy vào bồn tắm lớn. Tắm rửa sạch sẽ cho thằng bé, Tiêu Hà mặc vào một bộ quần áo mới đáng yêu tới mức khiến người khác chỉ muốn cắn cho một cái, mà tôi thật sự đã làm thế, há to miệng cắn vào má thằng bé một cái. Mà kẻ vừa theo tôi vào cửa là Tiêu Hà đã đỏ mặt nay lại càng phấm hồng hơn nữa. Thật tốt, tắm rửa là một biện pháp vừa khiến tôi thỏa mãn khát vọng với đứa trẻ vô cùng xinh đẹp này vừa làm thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi. Tôi không mong rằng thằng bé nghĩ mình là kẻ ăn nhờ ở đậu được người khác thu dưỡng, tôi thật sự hy vọng nó có thể coi tôi như người thân thật sự.

Vẫn nhớ trẻ con trên ti vi thường hay đòi mẹ kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ, vậy Tiêu Hà cũng rất cần đi. Đêm nay sẽ kể chuyện Cô bé Lọ Lem nha. Tôi cầm chặt quyển sách ngồi đúng tư thế, bắt đầu kể “Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái nhỏ, mẹ nàng mất sớm—sau đó cha nàng lấy thêm người vợ nữa“ Không phải chứ, thật vất vả ngưng đọc tiếp liếc nhìn thằng bé, nó đã ngủ say từ bao giờ, tôi dở khóc dở cười nhìn nó ngủ, quá thất bại đi! Cúi đầu nhìn kỹ gương mặt thằng bé lúc ngủ, lông mi vừa cong vừa dài thật xinh đẹp, thương tiếc mà hôn lên trán nó, rời khỏi phòng, xem ra sau này tôi nên từ bỏ tiết mục kể chuyện trước khi đi ngủ rồi.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, chuẩn bị rán trứng, pha sữa để bổ sung thêm dinh dưỡng cho tiểu tử kia. Vừa bước vào bếp liền bắt gặp một thân hình nho nhỏ bện rộn trong phòng. Tiêu Hà?! Tôi tròn tròn mắt nhìn, không thể tin được, thằng bé còn chưa cao bằng cái bếp ! Hình như cảm giác được sự tồn tại của tôi, Tiêu Hà quay đầu lại ngượng ngùng cười cười, “chào buổi sáng cô giáo Mạc.” Nhìn trên bàn nào là cháo hoa, nào là trứng đã trần nước sôi tôi ngượng ngùng cầm đũa. “Tiêu Hà, em biết nấu ăn?!” Cởi ra chiếc tạp dề quá khổ, Tiêu Hà gật gật đầu “Các kì nghỉ em luôn nấu cơm cho mẹ ăn.” Thanh âm âm ỉm mà khổ sở, tôi biết thằng bé lại nghĩ về người mẹ không biết đang ở chốn nào của nó. Đau lòng vuốt ve mái tóc mềm mại của nó, nhẹ nhàng nói, “Tiêu Hà thật là giỏi! Cô giáo cũng không thể làm được món trứng trần nước sôi tròn trịa xinh đẹp đến nhường này,” Ăn một miếng thật to, “ăn ngon thật, Tiêu Hà thật sự là tiểu thiên sứ của cô!” Tiêu Hà then thùng đỏ mặt, Tiêu Hà đỏ mặt thật sự xinh đẹp giống một tiểu thiên sứ!

Buổi trưa cầm hộp cơm mới mua, cùng Tiêu Hà đi vào căng tin trường ăn cơm. Gắp thịt vào bát thằng bé, Tiêu Hà 11 tuổi trông ra nhỏ bé hơn các bạn cùng tuổi một ít. Buổi chiều tan học thì dẫn nó đi mua bóng rổ để tự rèn luyện thêm.

Mua bóng về nhà, để Tiêu Hà chơi ở dưới tầng, tôi cầm cặp sách của thằng bé lên lầu nấu cơm chiều. Cơm nước xong Tiêu Hà chủ động dọn dẹp bát đĩa rửa sạch sẽ, định ngăn lại nhưng vẫn thôi, học cách sống độc lập sớm một chút cũng tốt. Ăn xong chúng tôi quây quần bên bàn ăn làm những việc của mình, Tiêu Hà học bài còn tôi soạn bài. Bỗng nhiên tôi có một điều hiếu kỳ muốn hỏi. “Tiêu Hà có chỗ nào không hiểu không?” Rồi đợi không được đáp án “có”, chưa từ bỏ ý định liền hỏi thêm một câu nữa “Không hiểu thì hỏi cô nhé, đừng ngại.” Vẫn là chẳng thèm để ý, tôi liền cầm vở bài tập của thằng bé lên xem, đều đúng cả, hoàn toàn không cần đến sự giúp đỡ của tôi, dạy học sinh như thế thật vô nghĩa, chẳng làm giáo viên cảm thấy có chút thành tựu nào cả. Đúng 9 rưỡi, đây là thời gian tôi quy định giờ nghỉ, đến lúc Tiêu Hà đi ngủ, uống sữa, Tiêu Hà ngoan ngoãn đi ngủ. Mà mặt mũi của tôi cũng lấy lại được một chút.

Ngày qua ngày cứ như vậy, mỗi buổi sáng Tiêu Hà đều dậy sớm hơn tôi, sau đó nấu bữa sáng, nhiều lần tôi đã bảo thằng bé nhưng nó vẫn dậy sớm hơn tôi, cuối cùng đành chịu thất bại mặc kệ nó. Rồi lúc lên lớp thấy thằng bé không ngủ gà ngủ gật, lại thấy tinh thần nó rất tốt, hơi hơi cúi đầu đọc sách. Sau giờ tan học để thằng bé ở trường chơi bóng, đến giờ ăn thì trở về. Ngày nghỉ thì dẫn nó đến công viên của thành phố chơi, rồi đi mua sách, thằng bé rất thích đọc sách, tủ sách của tôi nó đã đọc hết rồi. Một thời gian sau tôi phát hiện tiểu tử này không thích đọc những sách báo như bọn trẻ cùng trang lứa, thường thích đọc những bộ sách dày đặc biệt là các loại về kinh tế học. Thấy tò mò, từng thử chỉ vào một chữ không hề thông thường để thằng bé đọc, nó nhìn lướt qua rồi đọc thật rõ ràng (1). Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của tôi, nó thản nhiên giải thích là nó từng đọc qua trong từ điển Hán ngữ của tôi. Không phải là tôi đã tìm người thân là một đứa trẻ có chỉ số thông minh 200 đấy chứ?! Ôm khuôn mặt thằng bé hết nhìn trái rồi phải

đều nhìn không ra khả năng thông minh tuyệt đỉnh như thế. Chỉ thấy Tiêu Hà thật xinh đẹp, con mắt to đen láy, lông mi thật dài hơi cong cong, cái mũi cao thẳng dọc dừa, cặp môi hồng nhuận. Bố mẹ Tiêu Hà nhất định là rất đẹp, nhưng tại sao bọn họ lại độc ác quyết tâm không cần một đứa trẻ thông minh đáng yêu đến như vậy? Tương lai nếu tôi cũng sinh một đứa trẻ đẹp như Tiêu Hà nhất định không bao giờ để con tôi thiệt thòi, cho con tất cả mọi thứ tôi có.

Một ngày đến công viên chơi, có một cô bé xem chừng là nữ sinh trường nào đó, ôm chặt hai má Tiêu Hà mà hô to xinh đẹp thấy tôi có vẻ đồng ý, cô bé càng sờ soạng khắp nơi, Tiêu Hà tức giận hét tay nữ sinh kia đi thẳng ra cổng lớn, tôi đi lên lấy lòng nó, mời thằng bé đi ăn một bữa, ăn McDonald đi, thằng bé không muốn uống coke (coca cola), cuối cùng tất cả chân gà đều lọt vào bụng tôi, nhìn mặt thằng bé vẫn còn tức giận đành phải dẫn nó tới khách sạn, lần đầu tiên vào khách sạn đắt tiền như thế (thật ra không đắt lắm nhưng với lương dạy học còm cõi của tôi thì đúng là rất đắt) tôi đành ngậm ngùi uống nước lọc nhìn thằng bé từ từ đưa thức ăn vào miệng, nước miếng cơ hồ là ứa ra đầy miệng, hai mắt tràn ngập khát vọng. Thằng bé nhìn tôi rồi đưa thìa lên miệng tôi, lúc này tôi nhất định là sẽ không khách khách khí khí há mồm nuốt xuống, mùi hương lại lan tràn khắp nơi, rốt cuộc nhịn không được tôi liền cướp lấy thìa cơm chiên thằng bé đang cầm cho vào miệng. Nó cũng không ngần ngại cầm lại thìa xoay người ăn tiếp. một màn tôi cùng thằng bé tranh giành trông thật buồn cười, những người ngồi xung quanh đều không ngừng cười nói tình cảm chị em chúng tôi thật tốt. Một câu này tiến vào đại não làm tôi bừng tỉnh, Tiêu Hà kia chẳng còn buồn bực có thể cùng tôi chơi đùa. Tốt quá, tôi kích động ôm lấy đầu thằng bé thấp giọng nói. “Tiêu Hà gọi đi đi.” Hành động thân mật như thế làm Tiêu Hà giương to đôi mắt kinh ngạc, tôi vui vẻ cười haha. Tiêu Hà chúng ta thật sự đã trở thành người thân rồi, đúng hay không!

(1) Nói chung là chữ TQ vô cùng đa dạng và phong phú một người có thể biết được một hai vạn từ coi như là uyên bác, học sinh tiểu học như Tiêu

Hà có thể đọc được những chữ khó thuộc về lĩnh vực kinh tế học là vô cùng kì lạ.

Chương 2: Tốt nghiệp tiểu học

Edit: Hoa

Hy vọng Tiêu Hà sẽ trở nên tốt hơn, trở thành một đứa trẻ rạng rỡ như ánh mặt trời, chớp mắt thằng bé đã sắp tốt nghiệp tiểu học, nó vẫn như trước. Phải làm thế nào để nó hòa đồng với bạn bè cùng lứa?

Năm học mới cần phải bầu ra một ban cán sự mới, tôi biết mình phải làm gì. Tiêu Hà có vẻ không thích thú với việc tuyển cử này, nhưng tôi đã có biện pháp làm cho thằng bé vào ban cán sự, không phải dựa vào tư cách giáo viên chủ nhiệm của tôi mà là dùng gương mặt xinh đẹp của Tiêu Hà để giật phiếu. Toàn khối hơn một nửa là nữ sinh, chỉ cần nêu tên Tiêu Hà ra, khẳng định là sẽ được số phiếu cao nhất.

Tuyển cử bắt đầu, tôi phát cho mỗi em học sinh một tờ giấy trắng, để mỗi em viết lên giấy ba cái tên mà các em tin nhiệm đề cử vào ban cán sự, sau đó người được đề cử sẽ được viết tên lên bảng, thống kê số phiếu bầu, sẽ chọn raba người có số phiếu cao nhất vào ban cán sự lớp, Tiêu Hà đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người, số phiếu của thằng bé là cao nhất được làm lớp trưởng. Gian kế của tôi bị thằng bé nhìn thấu, nó cảm lạnh nhìn tôi hai mắt phun ra lửa giận dữ, nhưng vì giữ gìn hình ảnh người tốt gương mẫu nó chỉ có thể hung hăng nuốt nước bọt. Hải lòng giao nhiệm vụ cho ban cán sự lớp nhiệm kỳ mới, còn Tiêu Hà ngày càng tức giận, mặt nó sa sầm xuống, trong lòng tôi vô cùng vui sướng, cuối cùng cũng làm cho bé tham gia vào các hoạt động của trường lớp, đừng tưởng rằng tôi không biết hai tờ giấy trắng phát cho thằng bé khi thu về cũng vẫn là tờ giấy trắng.

Vui vẻ qua cả hai ngày cuối tuần, lại phát hiện ra Tiêu Hà vẫn nghỉ ngơi như cũ. Chẳng nhẽ chức vụ lớp trưởng có thể làm dễ dàng như vậy sao? Vừa lúc toàn trường tổ chức một đợt tổng vệ sinh, có giáo viên đi kiểm tra, tôi quyết tâm rửa mắt xem hắn sẽ làm như thế nào. Khi mọi người đang hăng hái khí thế ngất trời bắt tay vào việc thì tiêu tử Tiêu Hà lại bình thản cầm cuốn sách ung dung ngồi đọc dưới gốc cây. Tôi giật lấy quyển sách của nó

làm mặt cô giáo mắng:

“Tiêu Hà, em đang làm gì?”

“Đọc sách.”

Trả lời thật bình tĩnh. Tôi không thể nhẫn nhịn nữa rồi.

“Em là một lớp trưởng, sao có thể vô trách nhiệm như thế?”

“Có ủy viên phụ trách vệ sinh rồi, em không muốn giành việc của bạn ấy.”

Khá lắm, lời lẽ rất hợp tình hợp lý, rõ ràng là không có trách nhiệm.

“Thật không? Vậy công việc của lớp trưởng là cái gì vậy?”

“Nhiệm vụ của lớp trưởng chính là phân phối công việc cho các bạn phụ trách từng mảng việc, sau đó kiểm tra kết quả.”

Đáp án của nó khiến tôi tức hộc máu, tôi bại trận toàn tập chỉ còn nước quay đầu bước đi. Sau một học kỳ, thằng bé đã làm tôi hiểu ra, nó là đứa nói được ắt làm được, chẳng quản một việc gì, còn nhàn rỗi hơn cả trước kia, bởi vì có quyền hành trong tay. Nếu học kì 2 tôi còn để thằng bé trong ban cán sự lớp nữa thì tôi đích xác là một con heo.

Ở văn phòng chấm bài thì có một học sinh chạy vào

“Cô giáo Mạc, Tiêu Hà đánh nhau với bạn học!”

Tiêu Hà cùng mấy em học sinh nữa đang vật lộn nhau trên hành lang. Dùng sức kéo bọn chúng ra, thấy mặt mũi Tiêu Hà bầm dập. Tôi vô cùng tức giận:

“Nói, vì sao lại đánh nhau?”

Không đứa trẻ nào dám hé răng, tôi lại càng giận giữ, Tiêu Hà quan trọng với tôi như vậy, thế mà bị người ta đánh ra thế này đây.

“Tiêu Hà, em nói đi.”

“Bọn họ nói em là đứa trẻ bị bỏ rơi, không biết ngượng mà ăn bám cô giáo.”

Tiêu Hà ngẩng đầu lên, vẻ mặt đáng thương lại quật cường. Tôi kéo tay thằng bé ra, đau lòng nhìn nó trưởng thành sớm hơn bạn đồng trang lứa, xoay người, tôi cảnh cáo các em học sinh của tôi, chưa bao giờ tôi nghiêm khắc như lúc này.

“Cha mẹ Tiêu Hà ở nước ngoài, không có thời gian chăm sóc bạn ấy, nên mới nhờ cô giáo. Nếu cô còn nghe bất cứ một lời nào về chuyện này, cô sẽ mời phụ huynh của các em tới trường gặp mặt.”

Tức giận kéo Tiêu Hà đi, nhưng dùng cách nào cũng không thể dập tắt được

phần nộ và chua sót trong lòng. Không thể chuyện như vậy xảy ra một lần nào nữa, khuôn mặt xinh đẹp đến nhường ấy mà lại bị người ta đánh đến tím bầm, tôi ngồi xổm xuống bôi thuốc cho thẳng bé, nước mắt rơm rớm. Sau đó tôi đưa thẳng bé tới trung tâm huấn luyện Tae Kwon Do đăng kí học. Tôi không cho phép bất cứ kẻ nào bắt nạt thẳng bé nữa, bị đánh cũng chỉ có thể là kẻ bắt nạt nó.

Tới lúc nằm ở trên giường tôi mới ý thức được, những việc tôi làm hôm nay chính là hành động của một người mẹ có con bị bắt nạt, nên mới tức giận rồi thương tâm. Thì ra, tôi coi Tiêu Hà như con mình, dù chỉ hơn thẳng bé vèn vèn 9 tuổi. Nhưng thứ cảm giác đó thật tốt, cảm giác Tiêu Hà là con trai tôi!

Mong con luôn trong tầm mắt của mình đó chính là tình cảm cuat người mẹ, liệu có phải sai lầm không?

Một hôm ở lớp tôi đang viết lên bảng, chữ “Ngốc nhược mộc kê” (*Vô quýt dày có móng tay nhọn*) lại viết lầm chữ “mộc” thành chữ “mục” (*Ngai nhược mục kê: ngây như phồng*), Tiêu Hà vốn chẳng bao giờ giơ tay phát biểu xây dựng bài bỗng nhiên hôm nay lại xung phong, cảm động quá, đúng là không phụ công tôi, thẳng bé cuối cùng cũng hòa đồng được với lớp học.

“Cô giáo, cô viết sai rồi không phải chữ mục trong con mắt mà là chữ mộc trong từ cây cối.”

Nụ cười trên môi tôi lập tức đông cứng, quay ngoắt người lại, tôi viết sai thật, cuống quýt xóa đi, trong lòng vô cùng giận Tiêu Hà, Tiêu Hà, xem tôi thu phục cậu như thế nào.

Tiêu Hà định gấp rau, tôi lấy đĩa ngăn lại, đặc ý nhìn thẳng bé, muốn ấ thì tự tìm cách đi. Nó không gấp nữa chuyển sang món khác. Tôi lại tức giận lại ngăn nó tiếp.

“Mạc Nhất, nếu em không nói, chẳng phải sẽ làm hại mọi người hay sao? Cô cũng không muốn học sinh của mình đều học theo chữ viết sai của cô phải không? Mạc Nhất quan tâm tới học sinh như vậy, sẽ không trách em chỉ ra lỗi sai có đúng hay không? Mạc Nhất, em đói lắm rồi!”

Đói?! Sao thế được, đang tuổi ăn tuổi lớn, tôi đưa ngay đĩa rau cho thẳng bé, thúc giục nó ăn nhanh lên. Tới giờ đi ngủ mới chợt phát hiện, thì ra tôi

mới là người bị nó cho vào bẫy. Tiêu Hà, càng ngày càng tinh quái!

Chớp mắt một cái một năm đã qua đi, ngày tốt nghiệp sắp tới gần, tôi lo lắng muốn chết, tuy biết thành tích của Tiêu Hà rất tốt nhưng đứng chờ đợi ngoài trường thi, cố gắng cố vũ cho thằng bé, lại không nhìn được nói với nó không làm được cũng không sao, vào trường trung học L cũng được, dù chất lượng giảng dạy không bằng, nhưng tôi có thể dạy thêm cho thằng bé. Tiêu Hà trợn mắt đập vào hai tay đang trong tư thế cầu nguyện của tôi, đi thẳng vào trường thi. Lúc đi ra, tôi lo lắng hỏi tình hình, thằng bé nói bình thường. Tiêu Hà đáng thương, nhất định là làm bài không tốt, nó là người kiêu ngạo, “Không sao, chúng ta thẳng tiến vào trường trung học L, học phí chỉ tốn có một nửa.” Tôi vô vai thằng bé an ủi.

Thấp thỏm chờ đợi kết quả, đến lúc có kết quả, thì ra thằng nhóc này gạt tôi, đứng thứ nhất toàn Lạc thành, điều này có nghĩa là gì vậy, tôi vui mừng ôm chầm lấy Tiêu Hà, hoàn toàn quên xử lý chuyện nó lừa gạt mình. Tiêu Hà giành thành tích thủ khoa tốt nghiệp toàn thành phố! Rất nhiều trường trung học có tiếng trung ra hết ưu điểm của mình mong lọt được vào mắt thằng bé, hỏi ý kiến thằng bé xong, thay nó chọn chọn trường trung học tốt nhất, điều kiện học phí hoàn toàn miễn phí. Tiêu Hà bé nhỏ có thể giúp tôi kiếm ra tiền rồi. Máy thầy cô giáo ở trường cũng khen Tiêu Hà nhà tôi thông minh từ nhỏ, mà tôi trong mắt thiên hạ là một người mẹ trẻ, bên ngoài khiêm tốn nhưng trong lòng cười toe toét. Tiêu Hà của tôi là đứa trẻ ngoan nhất trên thế giới này.

Trong hai tháng nghỉ hè, tôi dạy thêm lớp bổ túc hè để kiếm thêm thu nhập, còn Tiêu Hà sáng nào cũng đi học TaeKwonDo, buổi chiều tới hiệu sách, buổi tối thì giúp tôi chữa bài. Tôi và Tiêu Hà cũng nhau sống những ngày bình yên cho tới một ngày.

Ngày đó tan học sớm, bởi vì chương trình học, tôi đi tới trung tâm máy tính của thành phố, ở tầng hai vô tình thấy Tiêu Hà đang si mê nhìn một bộ máy tính, vô cùng khát vọng, tay lại nắm chặt trong túi quần, không dám chạm vào. Tôi sững sờ, đứng ngây ngốc tại chỗ trong lòng cay đắng, tôi là một người mẹ không có đủ tư cách, sợ ý không biết cả những thứ con mình cần. Về nhà, Tiêu Hà vẫn như trước, như chẳng xảy ra chuyện gì ăn cơm, rửa bát, chữa bài, tôi càng thêm chua xót. Tiêu Hà mới 12 tuổi, so với những

đứa trẻ khác trầm tĩnh hơn nhiều quá. Tôi phải nên vui mừng vui vì thằng bé biết quan tâm tới người khác, nhưng sao thằng bé càng làm thế tôi càng thương tâm muốn khóc. Tiêu Hà không cần tự chịu đựng, thằng bé xứng đáng được điều tốt đẹp nhất. Ngày mai, ngày mai nhất định thằng bé sẽ có được chiếc máy tính đó.

Sáng sớm hôm sau tôi gọi Tiêu Hà dậy, thằng bé ngái ngủ mơ mơ màng màng mở mắt, ngạc nhiên vì lần đầu tiên tôi dậy sớm hơn nó. Bộ dáng đó thật sự quá đáng yêu, tôi cúi xuống thơm lên mặt thằng bé chụt một cái, nó lập tức tỉnh ngủ khuôn mặt hơi hồng hồng, tôi cười sảng khoái bước ra ngoài, không quên dặn thằng bé mau dậy cùng tôi đi dạo phố.

Ăn xong bữa sáng tình yêu của Tiêu Hà, tôi hào khí ngút trời vỗ vỗ ngực hứa hẹn với thằng bé:

“Tiêu Hà, để chúc mừng em đạt thủ khoa trung học, hôm nay cô sẽ tặng cho em một món quà thật lớn.”

“Không phải đã chúc mừng rồi hay sao?” Tiêu Hà khó hiểu.

“Một bữa cơm thì tính làm gì, không tính không tính, hôm nay mới thực sự chúc mừng.”

Lôi kéo Tiêu Hà tên phương tiện giao thông công cộng, đi tới trung tâm bán máy tính lớn nhất Lạc thành. Vào tới trung tâm, tôi vui vẻ nhìn chăm chăm Tiêu Hà, Tiêu Hà nhắm mắt lại, rồi rất nhanh lại mở ra. Trong con mắt như bùng tĩnh rồi lại tỏ ra bình tĩnh:

“Em không cần máy tính.” Rồi xoay người bước đi. Bất lấy tay thằng bé, lấy ví tiền ra lắc lắc trước mặt nó.

“Tiêu Hà, cô mới nhận tiền thưởng, thừa tiền mua máy tính, không cần tính toán thay cho cô, em quên rồi hả, em giúp cô buôn lời bán lãi những 3 năm học phí.”

Không nói gì thêm, tôi dẫn Tiêu Hà đi chọn mua, Tiêu Hà trầm mặc đi theo sau, tôi cố tình như không thấy gì nói:

“Tiêu Hà, em cũng không biết phải không, bây giờ làm cô giáo chẳng dễ dàng gì, còn phải soạn bài trên máy tính, cô cũng chẳng biết gì, tuy là nói tặng cho em nhưng thật ra là cô muốn có cộng cụ để luyện tập, ôi, không theo kịp thời đại ngay lập tức sẽ bị đào thải ngay.”

Nói xong còn làm ra vẻ mặt đau đớn kịch liệt. Ngay phía sau tôi, Tiêu Hà

đơn thuần đã bị lừa rồi nên mới mở miệng:

“Cấu hình này không ổn.”

Tôi xoay người khoa trương ôm chầm lấy thằng bé, hét to:

“Tiêu Hà, cuối cùng em cũng nhận rồi, chuyện mua máy tình giao luôn cho em, cô chẳng biết cái gì cả, em thật sự là thiên sứ của cô.”

Mặt mũi Tiêu Hà không được tự nhiên nói:

“Buông ra, em không phải thiên sứ.”

Đáng yêu quá, thật muốn ôm lâu hơn nữa nhưng thấy những người xung quanh đang tò mò nhìn nên tôi mới miễn cưỡng buông tay.

Đáng tiếc quá, về sau không được hôn linh tinh, Tiêu Hà lớn rồi, thiên sứ của tôi không còn hợp với những nụ hôn ấy nữa rồi.

** Ở Trung Quốc bậc tiểu học học 6 năm, trung học học 3 năm và THPT học 3 năm. Đây là lý giải cho chi tiết ở chap trước khi Tiêu Hà học lớp 5 mà chap này học thêm 1 năm nữa mới tốt nghiệp tiểu học.*

Chương 3: Tôi cũng nên yêu rồi

Edit: Jumbo

Mua về nhà rồi mới ngó ra, không biết phải cài đặt thế nào. Tôi giờ chân mắng mình ngu, sao không nhờ nhân viên cửa hàng cài đặt cho, người ta vào cửa liền pha trà nói cảm ơn, hoàn toàn quên máy tính còn phải cài đặt. Tiêu Hà ở bên cạnh mở miệng: “Để em làm.” Tôi há hốc mồm nhìn thằng bé, không thể nào? Tiêu Hà bị tôi nhìn bằng ánh mắt như thế thì hơi tức giận: “Em đã đọc nó trong sách.” Nó bắt đầu bận rộn mở thùng máy tính. Nhìn thấy thằng bé như vậy, tôi liền ngăn lại: “Mang vào phòng em mà lắp.” “Không phải cô bảo phải làm giáo án sao? Mang vào phòng em làm gì?” “Aiz, em không biết à, làm giáo án rất phiền, mà cô cũng không muốn làm, em rất giỏi đúng không, em làm cho cô là tốt rồi.” Tôi chung ra một khuôn mặt nịnh nọt, lấy lòng. Thấy vậy, Tiêu Hà liếc mắt khinh bỉ một cái, rồi dời đồ đến phòng mình. Lừa được nó xong, tôi vừa vui vẻ huýt sáo, vừa làm cơm chiều.

Đồ ăn đã dọn lên, Tiêu Hà cũng đi ra từ trong phòng, máy tính đã cài đặt xong. Tôi tự sướng, Tiêu Hà của tôi thực sự là thiên tài! Lại đột nhiên nhớ tới việc mình chẳng hiểu gì cả, cắm mặt vào bát cơm, tôi khổ sở rên rỉ, mình thế nào mà không bằng một đứa trẻ con.

Tôi sung sướng một đêm kết quả là ngày hôm sau đi làm muộn. Nhảy dựng dậy, xông thẳng vào nhà vệ sinh, miệng còn không ngừng oán Tiêu Hà sao không gọi tôi dậy, Tiêu Hà ngẩng mặt lên khỏi tờ báo, ngáp dài một cái: “Quên.” Nhét cả quả trứng gà vào miệng, một bên tôi đi giày, một bên chỉnh lại quần áo rồi laonhanh ra cửa, nhớ tới cái gì liền quay lại nhắc nhở thằng bé, nhưng nói không được rõ lắm: “Tiêu Hà, tự mình tìm hiểu đi, mặt mã là...”

Cả ngày vẫn như bình thường, chỉ có đến buổi tối tôi không để Tiêu Hà sửa bài tập giúp tôi nữa mà để cho thằng bé dùng máy tính. Nhưng mà thấy thế thì có nguy cơ cạnh thị cao quá nên cứ tầm 2 tiếng đồng hồ tôi lại gõ cửa phòng thằng bé, nhắc nhở nó nên nghỉ mắt một chút. Pha một cốc sữa đi vào, Tiêu Hà đã nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, hai tay đặt trên bụng, máy tính đang bật một khúc dương cầm êm tai. Thật là một đứa trẻ ngoan, tôi vừa lòng gật đầu, nhẹ nhàng đặt cốc sữa xuống, viết một tờ giấy đặt lên bàn phím: “Tiêu Hà, đúng 11 giờ đi ngủ, không ngoan đánh đòn.”

Ngày dỡ của bố mẹ nuôi cũng nhanh đến, đã một năm rồi tôi không về thăm hai người. Mang theo Tiêu Hà, tôi quay trở về nơi mình đã từng sống suốt 20 năm. Phần mộ của bố và mẹ mọc đầy cỏ dại, tôi khóc. Tiêu Hà lấy pháo ra, châm. Trong tiếng pháo, tôi quỳ xuống, dập đầu trước phần mộ: “Bố, mẹ, Mạc Nhất bất hiếu đến thăm hai người. Hai người ở bên kia có tốt không? Mạc Nhất rất nhớ hai người, rất nhớ!” Tôi khóc không thành tiếng, Tiêu Hà giữ lấy tay tôi, ngăn không cho tôi ngã xuống đất. Năm tay thằng bé để nó quỳ xuống: “Bố, mẹ, đây là Tiêu Hà, là học trò của con, con nhận nuôi nó. Nó rất thông minh, hiểu chuyện, bố mẹ cũng sẽ yêu nó chứ. Bố mẹ hãy phù hộ cho thằng bé có thể thi đại học được tốt.” Tiêu Hà cung kính, dập đầu 3 cái, “Bố mẹ ở bên kia cứ yên tâm, Mạc Nhất rất tốt, cũng không

cô đơn, có Tiêu Hà bên cạnh. Hai người cũng phải thật vui vẻ để con yên tâm.”

Trên đường về nhà, tôi kể chuyện nhà tôi cho Tiêu Hà nghe, Tiêu Hà ôm lấy bả vai tôi, nhẹ nhàng thay tôi lau nước mắt, vùi vào vòm ngực không mấy dày rộng của Tiêu Hà, tôi khóc cho công lao nuôi dưỡng tôi của cha mẹ...

.....

Cuối cùng cũng đến ngày khai giảng, tôi dậy thật sớm, là phảng phiu đồng phục của Tiêu Hà, đánh lại đôi giày da. Khi ra cửa, tôi đưa cho thằng bé chiếc huy hiệu đeo trên ngực phải “Năm nhất – Tiêu Hà”. Lùi sau từng bước, tôi đánh giá Tiêu Hà cẩn thận, áo ngắn tay, sơ vin, quần dài đen, rất đẹp trai. Trong vui sướng, Tiêu Hà của tôi thật cao, mà hơi gầy, dáng người thẳng tắp, tỏa ra một thứ phong thái thư nhả. Đáng tiếc là mẹ nó không nhìn thấy được, bọn họ nhất định sẽ hối hận vì đã vứt bỏ một Tiêu Hà vĩ đại nhường này.

Trường học cách nhà khá xa, mỗi ngày Tiêu Hà đều phải đi xe bus mấy tiếng đồng hồ. Tôi muốn cho thằng bé ở ký túc, nhưng mà không thể nói ra được, chỉ sợ nó sẽ lại có cảm giác bị vứt bỏ, hơn nữa tôi cũng không rời nó ra được, cuộc sống của tôi đã không thể thiếu Tiêu Hà. Mà Tiêu Hà cũng không nói, tôi biết, nó sợ tôi dậy muộn, sợ tôi không ăn sáng. Cho nên, mỗi ngày dù mờ hôi đầm đìa trên xe bus cũng không có gì không tình nguyện. Tôi mới phát hiện, không phải là mình chăm sóc cho Tiêu Hà mà là nó nhân nhượng tôi.

Ngày nào đó, đã quá 8 giờ tối mà Tiêu Hà vẫn chưa trở về, lòng tôi như có lửa đốt. Tiêu Hà cũng không gọi điện về, cho dù ở trường học có xảy ra chuyện gì nó đều gọi điện về cho tôi một tiếng, nhưng hôm nay ----- thảm cảnh bố mẹ nuôi bị tai nạn giao thông cứ hiện lên trước mắt, tôi lo đến mức ruột gan đều thắt lại thành một đồng. Tiêu Hà sẽ không có việc gì, sẽ không có việc gì đâu. Tôi mở ti vi cho quên đi lại nghe thời sự đang phát tin: “... Ở... đường... đoạn.... phát sinh một tai nạn giao thông nghiêm trọng, một

chiếc xe vận tải biển... đi từ... hướng... đâm vào một chiếc xe bus, có 3 người chết và 11 người bị thương, hiện tại...” Tôi không nghe được gì nữa, ngồi phịch xuống đất, Tiêu Hà ngồi trên tuyến xe bus đó. Khi phản ứng được, tôi chạy như người điên ra ngoài, chạy xuống lầu thì được một vòng tay ôm lấy. Hai mắt vô thần nhìn vào người kia, là Tiêu Hà, là Tiêu Hà của tôi. Giữ chặt lấy mặt nó, nhìn kỹ, tốt quá, chỉ có mồ hôi không có máu, tôi lại cuống quýt kiểm tra cơ thể nó, “Không có việc gì, em không sao.” Tôi ôm lấy nó, khóc lớn, “Em làm cô sợ muốn chết, em có biết hay không.” Tiêu Hà vỗ vỗ lưng tôi: “Em biết, em biết, em không ngồi trên chiếc xe đó.”

Tiêu Hà không ngồi trên chiếc xe bị tai nạn kia, là sau khi tai nạn xảy ra, đường ùn tắc cục bộ, đến 7 giờ vẫn chưa thông, Tiêu Hà sợ tôi lo lắng liền bỏ xe, chạy về nhà. Tôi ôm chặt lấy thằng bé, nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, tôi không thể ích kỷ như vậy nữa, nên để nó ở ký túc, tôi không thể chịu nổi đau khổ mất đi người thân lần nữa.

Tiêu Hà cự tuyệt đề nghị của tôi, ngày hôm sau nó cưỡi một chiếc xe đạp về nhà. Dưới sự truy hỏi của tôi, nó nói là dùng tiền tiêu vặt tôi cho để mua, nó còn nói tôi từ nay yên tâm, nó đi xe đạp về sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa. Tôi cảm động trước sự chăm sóc của Tiêu Hà, lại thương cho tuổi thơ của nó. Tôi thật ngốc, vì sao không sớm nghĩ ra mà mua cho nó một cái xe đạp?

Kỳ thi tiếp theo, Tiêu Hà mang tờ giấy báo kết quả xếp thứ nhất về, tôi rất vui. Đồng nghiệp cũng giới thiệu mấy mối làm quen cho tôi. Tôi nghĩ, nếu Tiêu Hà đã giỏi giang như vậy mà mình lại tìm được một đối tượng lý tưởng thì hẳn là trọn vẹn.

Nhưng mà tưởng tượng với thực tế cách nhau quá xa, người kia biết tôi có một đứa nhóc 13 tuổi cần chăm sóc, thấy cũng chẳng còn cơ hội. Ban đầu tôi cũng rất thương tâm, nhưng càng về sau càng nghĩ cũng không nên để ý nhiều đến chuyện đó. Người đàn ông như thế không đáng để mình luyến tiếc, đừng nói chuyện phò thác cả đời.

Chương 4: Một vòng tròn

Edit: Hoa

Từ chap này bọn mình sẽ đổi cách xưng hô của MN-TH là chị-em

Gặp được nhau là tình cờ. Là giáo viên chủ nhiệm thì việc nói chuyện với phụ huynh là chuyện hết sức bình thường. Chu là cậu của Phương Ngôn, một học sinh cá biệt nhất lớp tôi. Tôi từng gọi điện thoại tới nhà Phương Ngôn, nói muốn gặp mặt cha mẹ Phương Ngôn, muốn thảo luận cùng bọn họ về việc trượt đốc liên tục trong thành tích học tập của Phương Ngôn, nhưng không nghĩ người tôi gặp lại là Chu. Chu là một người có dáng dấp thư sinh, luôn mang theo một nụ cười ấm áp làm cho người đối diện cảm thấy như một làn gió xuân. Ánh mắt nam tính đầy hảo cảm, Chu tao nhã, yêu thích anh nhất định là một chuyện chẳng khó khăn gì. Mà tôi thật sự thích anh ấy. Nhưng cũng không áp ủ cái ý nghĩ sẽ ở bên anh, dù sao một bác sĩ ngoại khoa vĩ đại như anh sao có thể để ý đến một giáo viên công tác ở trường tư không ổn định như tôi chứ, hướng hồ tôi lại bình thường như thế. Sau giờ tan tầm, nhìn thấy Chu ở cổng trường tôi còn rất vui vẻ chào anh, nghĩ là anh tới đón Phương Ngôn, nhưng lời mời của anh lại khiến trái tim tôi đập loạn xạ cả lên.

Chu hỏi tôi có thích xem phim điện ảnh hay không, anh nói muốn mời tôi đi xem bộ phim mới nhất [Kế hoạch bảo bối] (1)

Ở rạp chiếu phim, Chu cẩn thận tìm ghế ngồi rồi kéo tôi ngồi xuống, còn mua cả bỏng ngô và nước uống mà con gái chúng tôi vô cùng yêu thích. Bảo bối (*chỉ em bé trong phim*) trong bộ phim điện ảnh này thật dễ thương, tôi thầm nghĩ nếu nó là Tiêu Hà của tôi sẽ càng xinh đẹp hơn. Nhìn cục cưng mê hồn kia một hồi, thần kinh yếu ớt của tôi bắt đầu không chịu nổi, nước mắt ứa ra, Chu lấy khăn tay cho tôi lau nước mắt đau lòng nói “Đừng khóc, sau này làm sao yên tâm để em một mình đi xem phim ở rạp chứ?” Mắt tôi bị nước bao phủ, ngo ngác nhìn Chu, anh vỗ vỗ vào cái trán của tôi, ôn nhu vỗ về “Về sau anh sẽ đi xem cùng em.” Kinh hãi đứng phắt dậy, bỏng rơi đầy đất, người đằng sau tức giận quát tôi ngồi xuống, tôi lại cuống quýt chạy đi. Chu chạy đuổi theo tôi, tôi cúi đầu nhìn mũi chân, không biết phải phản ứng như thế nào mới là bình thường.

“Mạc Nhất, chẳng nhẽ em không muốn?” Tôi lắc đầu, “Vậy sao còn muốn trốn?” “Em chưa sẵn sàng.” Chu quá vội vàng, làm cho tôi sợ hãi. “Xin lỗi, Mạc Nhất, là tại anh nóng lòng, chúng ta bắt đầu từ từ từng bước một có được không em?” Giọng nói thật dịu dàng, thật chân thành. Tôi ngượng ngùng, gật gật đầu. Chu thật sự là một người đàn ông dịu dàng!

Trên đường đưa tôi về nhà, gió mát thổi qua da mặt, thoải mái khiến người ta muốn hát, mà Chu nhìn tôi khiến tôi thẹn thùng cúi đầu. Đây chắc là cảm giác của tình yêu rồi, trái tim tôi lay động, ngọt ngào nhưng cũng ngượng ngùng. Chu nắm tay tôi, còn tôi không hề né tránh, cũng nắm lấy tay anh. Chu cười lớn hơn, cứ thế, chúng tôi yêu nhau.

Tình yêu ngọt ngào khiến tôi quên mất ở nhà còn một người đang chờ đợi tôi về. Nhìn mâm cơm trên bàn lại thấy Tiêu Hà nằm gục bên cạnh ngủ không yên giấc khiến tôi không nỡ đánh thức thằng bé, nhìn chằm chằm vào đồ ăn lạnh lẽo, tôi lay lay thằng bé, nói với nó nếu tôi về muộn thì cứ ăn cơm không cần chờ tôi. Tiêu Hà lẳng lặng nhìn tôi thật lâu, có lẽ là nhìn tới khi mặt tôi ửng đỏ, nó gật gật đầu rồi trở về phòng ngủ. Lặng lẽ thờ dài, Tiêu Hà không làm tôi khó xử.

Yêu đương với Chu được khoảng hai tháng, có thật nhiều chuyện về Tiêu Hà mà tôi muốn nói với anh, nhưng nhìn khuôn mặt đầy tươi cười của anh

lại khiến tôi không thể mở lời. Tôi thật sự thích anh, không muốn mất anh, nói với anh có khi lại nào anh cũng giống như đối tượng những lần gặp mặt trước của tôi, không thể chấp nhận thì sao? Chờ cho tình cảm chúng tôi sâu đậm hơn rồi nói sau. Tôi cứ như tự an ủi bản thân, mấy tháng nữa nhất định sẽ nói cho anh biết.

Nhưng tôi chẳng nghĩ rằng mấy tháng sao mà qua nhanh thế. Hẹn hò được ba tháng, Chu đưa ra ý kiến muốn đến chơi nhà tôi. Tôi hoảng sợ, theo bản năng cự tuyệt nhưng anh nắm lấy hai bàn tay tôi, trong đôi mắt là thỉnh cầu và yêu thương. Tôi không thể kháng cự được đôi mắt khiến con tim tôi rung động, gật đầu đáp ứng, tôi chỉ mong anh nhìn thấy Tiêu Hà xong cũng đừng kinh ngạc, cũng đừng giận dữ.

Đẩy cửa ra, Tiêu Hà đang nấu cơm, giọng tôi lạnh lạnh “Tiêu Hà à, làm hơn hai phần cơm nhé.” Chu nghi hoặc nhìn tôi, tôi rót cho anh cốc nước, lại vẫn không tài nào mở nổi miệng. Chu thật yên lặng, anh không hỏi gì, chỉ nhìn chăm chăm Tiêu Hà trong phòng bếp. Đợi khi cả ba ngồi vào chỗ của mình trên bàn cơm, tôi mới không thể không lên tiếng “Tiêu Hà, đây là bạn trai của chị, Chu đây là đứa nhỏ của em, Tiêu Hà.” Tôi lo lắng đợi phản ứng của Chu, hơn nửa ngày không hề có động tĩnh, Chu tái một đợt lời giải thích từ tôi, tôi mở miệng lại chẳng thốt nên lời.

“Tôi là học sinh chị ấy thu lưu.” Tiêu Hà rất nhanh đã giải thích.

“Tiêu Hà, em không phải học trò chị thu lưu, chúng ta là người thân.” Tiêu Hà, cảm ơn em, chị biết em sợ Chu hiểu lầm, nhưng chị không hy vọng em tự làm tổn thương chính mình. Chu vẫn không nói gì, Tiêu Hà hiểu chuyện đứng dậy đi về phòng, đem không gian tặng lại cho chúng tôi.

“Vì sao không nói cho anh?” Chu kiềm chế giận dữ.

“Em nghĩ chờ đến lúc tình cảm của chúng ta ổn định sẽ nói cho anh.” Tôi ăn ngay nói thật.

“Thật sao? Tình cảm ổn định thì anh có thể đón nhận sao? Em đang tính toán chuyện này hả?”

“Không phải như thế Chu, em thích anh là thật lòng, em không muốn mất anh, cho nên mới không dám nói ra, em nghĩ một thời gian nữa anh sẽ hiểu, Tiêu Hà là một đứa bé rất ngoan.”

“Nhưng em đã mất anh rồi, Mạc Nhất, anh không nghĩ em sẽ lừa gạt anh. Anh vẫn luôn cho rằng em là một cô gái thực đơn giản, thật thuần khiết, lại không nghĩ ra em cho anh vào bẫy.”

“Em không có, không có, Chu, em không phải người như thế.”

“Em phải, Mạc Nhất, em phải, em không nói cho anh chuyện của nó, em lừa gạt tình cảm của anh, Mạc Nhất chúng ta chia tay đi.” Về mặt Chu thật quyết tuyệt.

“Không, đừng như vậy, Chu, em thật sự rất thích anh, chúng ta không cần chia tay có được không anh, Tiêu Hà thật sự là một đứa trẻ rất ngoan, thằng bé sẽ không khiến anh khó chịu đâu, Chu, anh hãy tin em được không.” Tôi khổ sở ôm lấy Chu cầu xin.

“Được, chúng ta có thể không chia tay, nhưng em phải lựa chọn, anh hay thằng bé.” Tôi ngây dại, Chu, thế nhưng anh lại buộc tôi chọn lựa, anh lại buộc tôi chọn lựa cơ đấy.

Biểu tình của tôi chính là buông tay anh ra, anh thất vọng đi ra khỏi cửa. Tôi ngây ngốc tại chỗ không biết phải làm sao, Chu, vì cái gì mà anh cũng giống những kẻ kia, cũng bài xích Tiêu Hà, anh biết không, Tiêu Hà rất nhu thuận rất đáng yêu, em làm sao có thể bỏ rơi một đứa trẻ hiểu biết như thế.

Tay tôi được một ly nước ấm áp vào, tôi vô thần nhìn Tiêu Hà. Trong đôi mắt đen láy của thằng bé có khổ sở nhưng nhiều hơn là trấn định. Tiêu Hà luôn như vậy, cố gắng che dấu đi thương tâm ủy khuất của chính mình, vĩnh viễn không cho người khác nhìn thấy. Càng như thế càng khiến tôi đau lòng. Tiêu Hà chỉ nhất định không buông tay đâu.

“Mạc Nhất, em muốn ra ký túc, sáu tháng cuối năm em sẽ học năm thứ ba, em muốn ở trường để đọc sách.”

“Năm thứ ba?! Em không phải mới học năm nhất sao? Sao lại lên lớp năm ba học?” khó hiểu hỏi thằng bé.

“Em nhảy lớp, sáu tháng cuối năm em sẽ học năm ba.” Nói xong liền bước đi. Tiêu Hà gạt tôi hờ hững, bởi vì nghe bọn tôi cãi nhau, không muốn tôi khó xử nên mới nói dối là mình lên năm ba học! Nhưng lại có một tiếng nói khác trong tôi phản bác lại, Tiêu Hà không hề gạt tôi.

Đẩy cửa phòng của Tiêu Hà, thằng bé cứng đờ ngồi trên chiếc ghế, không hề phát giác ra tôi đang ở đây. Đến gần mới thấy, khuôn mặt Tiêu Hà

đầy khổ sở cùng sợ hãi. So với tôi tưởng tượng thằng bé còn tổn thương hơn nhiều lần. Tôi ôm lấy nó từ sau lưng ghé dựa, ghé vào lỗ tay nó nghẹn ngào mà cũng kiên định nói, “Tiêu Hà, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau, mặc là ai cũng không tách ra được, chúng ta là người thân một nhà.” Thật lâu, Tiêu Hà mới nói, “Còn anh ấy?” “Tiêu Hà quan trọng hơn bất kì ai khác!” Tôi ôm càng chặt hơn. “Chị rất thích anh ấy phải không?” “Phải, nhưng càng thích Tiêu Hà nhiều hơn!” “Mất đi anh ấy chị sẽ rất đau lòng.” “Phải, nhưng mất đi Tiêu Hà sẽ càng đau lòng hơn. Bạn trai có thể tìm, nhưng Tiêu Hà chỉ có một thôi!” Tôi rút cuộc không nhịn được, khóc thành tiếng. Tiêu Hà, em còn nhỏ, đừng như vậy, đừng thế làm chị đau lòng. Tiêu Hà cũng khóc, nước mắt theo hai má chảy từng giọt từng giọt xuống cánh tay tôi. Tiêu Hà kiên cường lần đầu tiên khóc, bị mẹ em vút bỏ em vẫn giấu đi sợ hãi, tuyệt vọng, đau xót, còn giờ đây Tiêu Hà khóc. Mà tất cả đều bởi người bảo vệ em là tôi mang đến, đều là sai lầm của tôi, hẳn rằng tôi phải nói trước với Chu, mà không phải là chờ đến khi ở trước mặt Tiêu Hà mới nói. Là tôi khiến cho vết thương rạn nứt của Tiêu Hà một lần nữa nhỏ máu, đều tại tôi, đều do tôi. Tiêu Hà, tha thứ cho chị, tha thứ cho chị.

(1) Tóm tắt nội dung phim:

Sinh ra trong một gia đình bần cùng túng quẫn, học chưa hết cao trung đã bị đuổi khỏi trường, Thongs (Thành Long đóng) sớm sa ngã vào lối sống buông thả dù thực chất khá nhanh nhẹn và tháo vát. Bị gia đình hắt hủi và chủ nợ truy lùng, hắn bị tên chủ nhà tham lam (Michael Hui đóng) lôi kéo vào những phi vụ trộm cắp. Cùng với anh chàng Octopus (Cổ Thiên Lạc đóng) mồm mép cơ hội, họ hợp tác bắt cóc đứa cháu nhỏ của một nhà tài phiệt theo yêu cầu của tên trùm mafia. Nhưng rồi sau bao tình huống dở khóc dở cười của những kẻ trộm vụng về, cả ba dần cảm thấy gắn bó với đứa nhóc phiền toái nhưng đáng yêu này. (Theo dienanhh.net).

Chương 5: Cảm giác thay đổi

Edit: Jumbo

Buổi sáng hôm sau tôi xin nghỉ phép, chuẩn bị đi gặp chủ nhiệm lớp Tiêu Hà. Trước khi đi, tôi có gọi điện thoại cho Chu. “Chu, rất xin lỗi, em không thể bỏ Tiêu Hà lại được. Mấy năm nay em đã coi Tiêu Hà như con của mình...” Còn chưa nói hết, Chu đã ngắt máy. Như vậy cũng tại tôi không tốt, không nên gạt anh ấy. Mất anh là do sự ích kỷ của tôi.

Chính miệng chủ nhiệm lớp Tiêu Hà chứng thực chuyện nhảy lớp của thằng bé. Tôi nhìn gương mặt cô giáo phấn chấn giới thiệu Tiêu Hà là học sinh ưu tú nhất của cô làm tôi vui phơi phới. Tôi không hy vọng Tiêu Hà nhảy lớp, tôi chỉ hy vọng thằng bé có thể hưởng thụ những thú vui của một học sinh trung học đáng được hưởng, không phải dính chặt vào sách vở mà sớm tự lập, càng thêm trầm mặc, càng thêm khép kín. Tôi hy vọng tinh thần nó vui vẻ, sáng sủa, giống một vàng dương nhỏ, nhưng tôi cũng biết, với Tiêu Hà, tất cả đều không có khả năng.

Về nhà, tôi thuyết phục Tiêu Hà nhưng nó vẫn có ý định nhảy lớp, thằng bé lấy lý do sách sơ trung (*bậc THCS*) nó đã đọc hết rồi, không muốn lãng phí thời gian, nếu tôi đồng ý nó còn muốn nhảy thẳng lên cao trung (*bậc*

THPT). Tôi vẫn biết Tiêu Hà thông minh, tài giỏi, cũng biết nếu tôi kiên quyết ngăn cản, Tiêu Hà sẽ nghe, nhưng tôi không muốn tạo áp lực buộc nó nghe theo, giống như một đứa trẻ ăn nhờ ở đậu không có quyền quyết định. Cuối cùng, tôi chỉ hỏi thằng bé đã chuẩn bị tốt rồi sao. Tiêu Hà khẳng định gật gật đầu. Tôi không thể nói gì được nữa, không thể cho nó một cuộc sống dư dả, thoải mái, nhưng tôi có thể để cho nó sống theo ý mình.

Trong nháy mắt, Tiêu Hà tốt nghiệp sơ trung, cũng như hồi thi hết tiểu học, thằng bé lại đứng thứ nhất trong kỳ thi lên trung học phổ thông. Buổi lễ tốt nghiệp hôm đó, tôi nhận lời mời đến tham dự, nhìn Tiêu Hà đứng trên bục đọc diễn văn tốt nghiệp, tôi thật tự hào, đây là con trai tôi, rực rỡ, sáng lạn. Bên cạnh hiệu trưởng thấp giọng khen ngợi Tiêu Hà, tôi lẳng lẳng nghe, nghe Tiêu Hà giỏi giang, Tiêu Hà trác tuyệt, cùng với một Tiêu Hà tuấn nhã, thông dong.

Dưới đài mọi người vỗ tay nhiệt tình, Tiêu Hà nhẹ nhàng cúi đầu đáp lễ. Thằng bé bình tĩnh, thẳng lưng xuống đài, thân người cao lớn khiến các nữ sinh say mê hò reo.

Tôi không hối hận, không hối hận đã bỏ đi một mối tình, vì Tiêu Hà, cho dù có độc thân suốt đời tôi cũng thấy đáng.

Tiêu Hà lên cao trung, cao nhất sau kết thúc nhảy lớp lên cấp ba, tiếp tục chương trình học nặng nề. Vẫn như trước đây, thằng bé cưỡi xe đạp từ nhà đến trường rồi lại từ trường về nhà, cam tâm tình nguyện, mà mỗi ngày tôi vẫn hưởng thụ bữa sáng Tiêu Hà tự tay làm, thỉnh thoảng còn bắt nó làm giáo án cho tôi. Ngày tháng trôi qua êm đẹp, ấm áp, hai chúng tôi thực thỏa mãn.

Tôi nhận được thông báo sang thành phố bên cạnh học tập một tuần từ nhà trường. Lúc gần đi, tôi lo lắng không thôi cho Tiêu Hà ở nhà một mình, thằng bé cam đoan mọi việc đều tốt cả tôi mới miễn cưỡng lên xe. Ở thành phố khác bảy ngày, mỗi ngày tôi đều nhớ Tiêu Hà, mỗi ngày đều gọi điện cho thằng bé hỏi chuyện. Mà Tiêu Hà cũng dung túng cho tôi chẳng phân biệt giờ giấc bất cứ lúc nào cũng gọi cho nó được. Mỗi ngày tôi đều luyện

tiếc vì xa thằng bé. Ngày cuối cùng làm về lũy thừa xong, tôi cũng có thể về được nhà. Xuống xe, tôi thấy Tiêu Hà đến đón, thằng bé tựa lưng vào thân cây, tuấn tú mê người. Tôi sung sướng, vọt lên ôm cổ thằng bé, oa oa khóc lớn, Tiêu Hà của tôi càng lớn càng ngày càng biết quan tâm. Tất cả đồng nghiệp đều cười tôi so với Tiêu Hà còn trẻ con hơn. Tiêu Hà rất lễ phép chào hỏi mọi người, bộ dáng tao nhã, lễ độ. Thằng bé nhận được một phiếu hâm mộ từ phía đồng nghiệp nữ, còn tôi lại nhận được toàn bộ là đổ ky. Trên đường về nhà, tôi phát hiện Tiêu Hà không chỉ cao hơn tôi một cái đầu. Tôi cười ngây ngốc, để thằng bé chơi bóng, tập TaeKwonDo là chính xác, nếu không sao có một Tiêu Hà cao lớn như vậy.

Tôi nằm trên giường trần trọc, có chút không quen với không khí yên tĩnh trong nhà. Ở thành phố kia, tối nào đồng nghiệp cũng làm cách mạng, âm ỉ đến một hai giờ sáng mới đi ngủ. Trong phòng cũng buồn chán, cổ có chút đờm, tôi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, mở cửa ra thấy Tiêu Hà, tóc lộn xộn còn ướt, không mặc gì.

Đầu tôi trống rỗng, lặng đi không biết phản ứng ra sao. Vẫn là Tiêu Hà phản ứng nhanh, cầm lấy khăn tắm quấn quanh hông, lúc này mặt tôi mới đỏ bừng, vội vàng chạy vào phòng mình, mặt tôi cháy sạch tưởng có thể rán trứng lên được.

Ngủ, ngủ, tôi tự nhủ với mình. Nhưng một màn mỹ nam không mặc đồ cứ hiện lên trước mắt, rất rõ ràng. Tiêu Hà 16 tuổi cơ thể cũng chưa phát triển rõ ràng, nhưng mà đã bắt đầu có cơ bắp, dáng người rắn chắc, thon dài, ngũ quan đã bớt đi nét trẻ con, góc cạnh hơn, mái tóc ẩm ướt lòa xòa trước trán lại càng gợi cảm, mê người, đôi mắt còn phủ một tầng sương mù, đôi môi đỏ thắm mị hoặc lòng người. Tâm không khống chế được, tim đập loạn lên. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cơ thể của người khác phái, quả là kinh tâm động phách. Hô hấp ngày càng dồn dập, người cũng nóng lên. Bước xuống giường, tôi ngồi trước gương, không ngừng tự nhủ với bản thân mình: Tiêu Hà là con trai mình, làm mẹ nhìn thấy thân thể con mình thì hẳn là vui mừng, mà không phải bị sắc dụ thềm nhỏ dãi. Nhưng nguyên một đêm, cơ thể hoàn mỹ của Tiêu Hà cứ lớn vồn trước mắt tôi.

Ngày hôm sau tôi mang đôi mắt thâm quầng rời giường, nhìn đến Tiêu Hà đang ngồi bên bàn ăn trấn định như thường, giống như một màn đêm qua chẳng qua là mộng Nam Kha của tôi mà thôi. Nó bình tĩnh đợi tôi ngồi vào bàn, giọng nói dễ nghe của thằng bé lại càng làm tôi cảm thấy không tự nhiên, càng thêm xấu hổ, đói đến lang thôn hổ yết mà không dám ăn đã gấp rút chạy ra cửa.

Đồng nghiệp hỏi tôi sao lại có đôi mắt thế kia, tối hôm qua đã làm gì rồi. Tôi chột dạ, mắt trợn trắng, kiên quyết không thể nói cho mọi người màn mỹ nam hôm qua. Tôi chỉ mơ hồ giải thích, cùng mọi người đánh bài bảy ngày, về nhà liền mất ngủ, chỉ nghĩ đến cái máy kéo, cày được con át chủ bài, thắng liền ba cấp. Mà đến lúc lên lớp tôi vẫn chưa hết thất thần, giảng bài tung ta lung tung, cố gắng gượng đến cuối giờ.

Tan tâm, tôi về nhà, đứng trước cửa, không ngừng vỗ ngực mình, bình tĩnh, bình tĩnh, hít vào mấy hơi, đang chuẩn bị mở cửa bước vào thì lại nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía sau: “Chị đang làm gì, sao còn chưa đi vào?” Ông trời ơi, khẳng định là mấy hành động ngu ngốc vừa rồi của tôi đã bị thằng bé nhìn thấy hết, thật là mất mặt. Tâm tình vất vả mới hồi phục được lại xiu xuống rồi. Tôi uể oải đi theo sau nó vào cửa. Tiêu Hà lấy đồ ăn trong tay tôi rồi vào bếp nấu cơm, tôi ngồi xỏm nhặt rau bên cạnh. Giương mắt nhìn lưng Tiêu Hà, tôi hoảng sợ trước phát hiện của mình, cảm giác của tôi thay đổi, không hề giống như trước đây, thật tự nhiên xem thằng bé là con trai.

Chương 6: Tiêu Hà biết chơi đàn

Edit: Hoa

Một ngày lại một ngày, tôi sợ hãi cực độ, cảm giác khi xưa chẳng thể quay lại. Nhưng việc tưởng chừng quá bình thường giờ đây lại trở nên thật mất cảm. Lúc tắm xong, Tiêu Hà thường hay mặc áo ngủ, bình thường tôi không để ý, cùng lắm chỉ thúc giục em mau sấy tóc kéo lại cảm lạnh, còn bây giờ, tôi nhìn từng giọt nước chậm rãi chảy theo cổ vào áo ngủ của em rồi lặng lẽ mất hút ở trong đó, chọt miệng lưỡi khô nóng, phiền tình vô cùng. Hồi trước lúc xem [Thanh xà] (1), cái bộ dáng si ngốc của Hứa Tiên khi nhìn lộn tóc ẩm ướt của Bạch Tố Trinh lọt vào cổ áo còn làm tôi cười đến nghiêng ngả, nhưng ngày nay tôi đồng cảm. Muốn khóc quá!

Có làm ra vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra, như khi ở chung lúc trước, nhưng như thế cũng là quá khó khăn. Ánh mắt tôi đôi khi vẫn dừng lại trên khuôn mặt dễ nhìn của Tiêu Hà. Mà mỗi một lần đều làm trái tim tôi lạc nhịp, có ngọt ngào còn có cả xấu hổ, lúc ở bên Chu, chẳng hề có cảm giác mãnh liệt như thế. Tôi biết tôi sa đọa nhưng không thể ngừng lại, tôi sợ mình sẽ phát điên, vụng trộm đi mua mấy tấm hình khóa thân đàn ông về

xem, nhưng chẳng thể kích thích nổi sinh lý dục vọng, trong đầu óc tôi toàn bộ là hình ảnh Tiêu Hà trần như nhộng.

Đến hành vi của tôi cũng bắt đầu thay đổi. Tôi quan tâm đến hết thảy những vấn đề của nó, chủ động hỏi những chuyện hàng ngày ở trường, hoàn hảo, em không có nói đang làm quen với nữ sinh nào. Một hôm nhân lúc Tiêu Hà không ở nhà, trong lòng tôi tự tìm được một lý do vô cùng “quang minh chính đại” để vào phòng Tiêu Hà, phòng rất sạch sẽ cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, trên giá sách là đủ các loại sách kinh tế học, tin học. Run run mở ngăn kéo ra, bên trong ngập lên những phong thư màu hồng phấn, phong nào phong nấy đều rất dày, tôi cầm lấy một phong thư, dùng lưỡi dao nhẹ nhàng mở ra. Đó là thư của một cô bé rất chân thành ái mộ. Trong lòng tôi nổi lên cơ man là đổ kỹ, tôi không có tư cách viết những dòng thư nồng nhiệt như thế để gửi người tôi yêu thương nữa. Tôi lớn hơn Tiêu Hà 9 tuổi.

Đợi đến khi Tiêu Hà trở về, tôi giả vờ như vô tình hỏi nó chuyện yêu đương ở trường, hỏi có ai đang theo đuổi nó không, nó gật gật đầu, tận sâu trong đáy lòng bình dấm chua lập tức bị nghiêng đổ, tôi đưa đũa nhanh hơn, cố lấy lại bình tĩnh. Một lúc sau lại hỏi nó có thích ai không, nó lắc đầu, tâm tình tôi như ngựa phi nước đại, vui vẻ gắp một miếng cá vào bát thằng bé. Tiêu Hà khó hiểu nhìn tôi.

Càng ngày càng không thể ngồi yên trong văn phòng, Tiêu Hà thật sự giỏi giang, mặc kệ là nam hay nữ già hay trẻ đều không thể không thích thằng bé, càng nghĩ khiến tôi càng không thể kiềm chế, xin phép nghỉ rồi vụng trộm đến trường nhìn em. Rất nhiều cô bé vây quanh Tiêu Hà, mà em không thèm đếm xỉa, vẫn chuyên tâm viết bảng báo, tư thế sắc bén mà đàng hoàng, tuyệt không giống cá tính thâm trầm của em, Kết quả rình trộm khiến tôi hài lòng, Tiêu Hà vẫn lạnh lùng như hồi còn tiểu học, không thích trêu chọc bạn nữ.

Chỉ không ngờ tôi bị người ta phát hiện ra, liền khiến tôi xấu hổ, Tiêu Hà thấy tôi liền trung ra bộ mặt hơn hờ tươi cười chạy tới, thật tự nhiên tôi đưa

tay lau đi những giọt mồ hôi như trên châu trên trán em. Xung quanh các bạn học của em nhìn chúng tôi, mà lòng tôi khi ấy như đường rót mật đường vào, ngọt ngào trào dâng.

“Sao chị lại tới?”

“Chị dạy xong rồi, đến trường nhìn em xem có ngoan ngoãn hay không.”

Tiêu Hà buồn cười nhìn tôi, tôi ngẩng đầu đón nhận sự thân mật từ em.

“Tiêu Hà, chị ta là ai?” Một âm thanh ghen ghét bắn tới. Tôi cũng nín thở chờ đợi Tiêu Hà trả lời.

“Chị ấy là dì cũng là chị của tôi.” Là dì? Là Chị? Trong lòng tôi khổ sở. Tiêu Hà, chúng ta không thể có có quan hệ khác hay sao?

Tình cảm càng ngày càng lớn, sự chú ý của tôi với Tiêu Hà ngày càng nhiều càng nhanh hơn khi trước. Một hôm buổi tối, Tiêu Hà mặc bộ tây trang màu đen mà tôi mua cho em chuẩn bị ra ngoài, lý do là tham gia vào dạ tiệc tốt nghiệp. Tôi lo lắng đi theo, đứng ở cuối lễ đường nhìn lên sân khấu thấy Tiêu Hà làm MC đang đứng giữa vũ đài. Một thân âu phục, cao lớn đẹp trai, thanh âm trầm thấp mà từ tính, dưới sân khấu mọi người như ngừng thở nhìn em, tôi cũng ngẩng đầu nhìn em si ngốc như nhìn thần mặt trời.

Tiết mục đầu tiên là màn độc tấu dương cầm của Tiêu Hà. Ngồi trước đàn dương cầm vẻ mặt Tiêu Hà thật tao nhã mà sang trọng, mười ngón tay thon dài lướt nhẹ trên những phím đàn đen trắng, tiếng đàn du dương, xa xôi mà tuyệt vời, còn lửa giận trong tôi bùng bùng lên theo từng tiếng đàn ấy. Tiêu Hà biết đánh đàn dương cầm?! Tôi lại chẳng hề biết một Tiêu Hà ở bên cạnh mình năm năm qua quả thật là một tay chơi dương cầm tuyệt hảo! Tiêu Hà không nói cho tôi biết! Tiêu Hà có chuyện giấu tôi! Trong giây lát, phản bội, lừa gạt xâm nhập vào trí óc tôi, tôi rốt cuộc phải chịu đựng cảm giác bị người ta phản bội khiến mình không thể thở nổi, bước thật nhanh khỏi lễ đường.

Trầm mặc ngồi ở sô pha, chờ đợi Tiêu Hà về. Cửa mở, đèn phòng khách được bật lên, Tiêu Hà thấy tôi ngồi trong bóng tối, vẻ mặt ảm đáu khó chịu.

“Sao lại không bật đèn?”

“Tiêu Hà em không nói cho chị biết hôm nay em làm MC.” Giọng nói quá bình tĩnh, như là bình yên trước cơn dông tố.

“Xin lỗi chị, em nghĩ chị không quan tâm đâu.”

“Sao em biết chị không quan tâm, Tiêu Hà, em dấu diếm chị.”

“Em xin lỗi, về sau em sẽ nói với chị.”

“Được, vậy ngay bây giờ em nói cho chị biết đi.” Tôi nhìn em, chờ em giải thích.

“Không phải chị cũng biết hôm nay em làm MC hay sao?” Giọng nói thật vô tội.

“Là chị biết được từ lời em nói hả? Tiêu Hà?” Trầm mặc, chờ đợi chỉ có trầm mặc, tức giận của tôi bùng nổ. “Tiêu Hà, chị và em sống cùng nhau đã năm nay vậy mà chị không hề hay em biết đánh đàn, có phải hôm nay chị không nói thì cả đời này vĩnh viễn em cũng không cho chị biết! Tiêu Hà, em làm chị đau lòng quá!” Giọng nói của tôi rất bi thương.

“Thật xin lỗi, không phải em cố ý không nói với chị, thật sự em nghĩ chị sẽ không quan tâm, chị rất yên tâm về em.”

“Tiêu Hà em học dương cầm từ khi nào?”

“Hồi học TaeKwonDo thời điếm, cách vách có một lớp học dương cầm, em học miễn phí một thời gian, sau đó em vào sơ trung (bậc THCS) thì gia nhập câu lạc bộ đàn dương cầm.”

“Ha ha, chị chẳng biết nói gì nữa.” khàn khàn khiến tôi không nhận ra giọng mình. Trong lòng tôi đang tự cười bản thân thật lớn, liêu xiêu đi về phòng. Trái tim tôi đã bị tổn thương.

Nặng nề ăn điếm tâm, đối diện với bát cháo Tiêu Hà múc cho tôi, “Lúc học lớp năm tiểu học, em học dương cầm. Lên cấp 2 em bắt đầu đảm nhiệm chủ trì các hoạt động ở trường, là chủ tịch hội học sinh, đội trưởng đội bóng rổ. Lên trung học em bắt đầu chơi cờ phiêu, tiết kiệm được một chút tiền. Em thật sự không có giấu điếm chị cái gì nữa, chơi cờ phiêu không nói cho chị biết chỉ vì sợ chị sẽ lo, sợ chị sẽ thương tâm. Mạc Nhất, em xin lỗi, từ nay em sẽ không giấu điếm chị bất cứ cái gì nữa.”

Thì ra còn nhiều chuyện như thế mà tôi không hề hay biết, Tiêu Hà, em là một kẻ rất đượ, không phải sao? Ngay cả tiền gửi ngân hàng cũng có! Cầm lấy túi xách, tôi không đáp một lời liền rời đi.

(1) Phim Thanh xà: Hay Thanh xà Bạch xà là bộ phim dựa trên bản gốc là một câu chuyện cổ Trung Quốc. Truyền thuyết xảy ra vào thời Tống ở Hàng Châu, Tô Châu và Trấn Giang, một trong các bản kể lại như sau, Lã Động Tân một trong bát tiên trong truyền thuyết, bán thuốc ở cầu Đoạn Kiều bên Tây Hồ, khi đó Hứa Tiên còn nhỏ mua một viên thuốc tiên về uống, kết quả ba ngày ba đêm không muốn ăn gì cả, vội vã đi tìm Lã Động Tân. Lã Động Tân phải mang Hứa Tiên đến Đoạn Kiều, dốc ngược hai chân lên, viên thuốc thổ ra rớt xuống Tây Hồ, bị Bạch Xà (Bạch Tố Trinh) tu luyện trong hồ nuốt phải, tăng thêm 500 năm công lực, Bạch Xà nhân đó kết mối nhân duyên với Hứa Tiên. Con rùa đen cũng tu luyện tại đó, sau này là Pháp Hải hòa thượng, vì không nuốt được viên thuốc nên mang lòng căm hận Bạch Xà. Bạch Xà nhìn thấy một người ăn xin cầm trong tay một con Thanh Xà, muốn lấy mật rắn bán lấy tiền, bèn hóa thân thành người đi mua Thanh Xà (Tiểu Thanh), từ đó Thanh Xà nhận Bạch Tố Trinh làm chị. Ngày Thanh minh mười tám năm sau, Bạch Xà nhớ phàm xuống núi, hóa thân thành Bạch Tố Trinh. Nàng và Tiểu Thanh cùng đến Hàng Châu, bên Đoạn Kiều đi chơi hồ gặp mưa, nhờ có Hứa Tiên cho mượn ô, hai người quen biết nhau. Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên không lâu sau thành thân, dời qua Trấn Giang mở hiệu thuốc. Pháp Hải lấy chuyện Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh là yêu quái, nhiều lần phá hoại quan hệ giữa Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên. Hứa Tiên tin lời Pháp Hải, vào tiết Đoan Ngọ dùng rượu Hùng hoàng

cho Bạch Tố Trinh uống say, khiến nàng hiện nguyên hình là rắn, Hứa Tiên thấy vậy kinh hãi mà chết. Bạch Tố Trinh vì cứu chồng, mạo hiểm tính mạng đến núi Nga Mi trộm cỏ tiên. Hứa Tiên sống lại bị Pháp Hải bắt nhốt tại chùa Kim Sơn, Trấn Giang, không cho vợ chồng họ đoàn tụ. Bạch Tố Trinh vì muốn cứu Hứa Tiên, cùng Tiểu Thanh đấu pháp với Pháp Hải, dẫn nước Tây Hồ tràn ngập chùa Kim Sơn, nhưng vì Bạch Tố Trinh có thai nên không cứu được Hứa Tiên. Hứa Tiên trốn về Hàng Châu, tại Đoạn Kiều gặp lại Bạch Tố Trinh. Pháp Hải dùng Phật pháp nhốt Bạch Tố Trinh trong tháp Lô Phong, chia rẽ Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh trốn thoát được. Hai mươi năm sau, con của Bạch Tố Trinh đỗ Trạng nguyên, áo gấm về làng tế mẹ, Tiểu Thanh tu luyện đã thành, trở về Kim Sơn, đánh thắng Pháp Hải, phá được tháp Lô Phong, cứu được Bạch Tố Trinh. Nước Tây Hồ cạn, Pháp Hải không có chỗ trốn, thân mặc áo bào màu vàng trốn vào bụng cua. Cuối cùng vợ chồng Hứa Tiên đoàn tụ, còn Pháp Hải phải sống trong bụng cua, cho nên ngày nay mỡ trong bụng cua mang màu vàng của áo bào hòa thượng. (theo wikipedia.org)

Phim này có rất nhiều phiên bản: 1992, 2001, 2006, 2011. Mình nghĩ bộ phim Mạc Nhất nhắc tới là phiên bản 1992. Phiên bản này được xem là phiên bản kinh điển, tiêu biểu và gây được ấn tượng sâu đậm trong lòng khán giả nhất.

Chương 7: Yêu cũng Tiêu Hà

Edit: Hoa

Còn chưa bước vào tới cửa phòng giáo viên đã nhìn thấy chị bạn thân, đồng nghiệp Bình Đại phát tay từ xa chào hỏi. Tới gần liền bắt lấy cánh tay tôi dồn dập nói.

“Thế nào, sao lại trưng bộ mặt bán thịt bò ra thế này?”

“Làm sao chị biết?”

“Tiêu Hà nhà em gọi điện thoại cho chị, muốn chị nói giúp thằng bé mấy câu với em, để em thông suốt. Em cũng thật là, tức giận cái gì chứ, em phải vui vẻ mới đúng, ngấm kỹ đi, Tiêu Hà rất giỏi giang, khuôn mặt đẹp trai lại thông minh học giỏi, ngay cả đàn dương cầm cũng biết chơi, có thể làm MC, chắc chắn, muốn cao được cao, muốn xa được xa! Người giám hộ như em, phải thật thật vui mừng ấy chứ, tưởng là gặp vận cứt chó cuối cùng lại vớ được trâu châu bảo bối. Người khác hâm mộ em còn không kịp, người lại em tức giận cái nỗi gì chứ, thật là sống trong phúc mà không biết phúc. Còn nữa, Tiêu Hà mới có 16 tuổi thôi đã biết giúp em kiếm tiền, quá là tốt, không nói với em không phải là sợ em thương tâm nước mắt nước mũi đầm

địa làm chậm trễ việc học của thằng bé hay sao, dù thế nào thằng bé cũng là giúp em giảm bớt gánh nặng, dựa vào một người sống bằng nghề dạy học như em, một tháng thì kiếm được bao nhiêu tiền đây, tương lai thằng bé lên đại học, nghiên cứu sinh sẽ tốn biết bao nhiêu tiền. Ôi, tiểu quỷ này nghĩ thật sâu xa hơn cả người lớn như chị, chị có hỏi xem thằng bé có bị mất nhiều tiền không, nó bảo một lần cũng không. Ôi nếu là chị thì không biết đã mất bao nhiêu rồi. Còn cái tên tiểu quỷ nhà chị nữa chứ, mỗi ngày chỉ biết vùi vãnh ăn uống, làm gì có tài năng như Tiêu Hà! Phụ nữ chết tiệt như em ý, chị thật đồ kỵ muốn chết đi được!”

Giây phút bình yên sau một hồi an ủi loạn thất bát tao khiến lửa giận vẫn duy trì từ tôi qua đến giờ của tôi có vẻ giảm bớt đi chút xíu. Đúng là chẳng thể trách Tiêu Hà, vì trước kia tôi không quan tâm đến chuyện ở trường của em, nếu mà biết có chẳng cũng chỉ biết ôm em để em đỡ tủi thân. Tức giận ngày hôm qua chính là đồ kỵ, đồ kỵ những người khác đều biết em đánh đàn hay mà người thân thiết nhất với em là tôi lại biết được cuối cùng. Lòng tôi thay đổi rồi, tôi yêu thương em, yêu Tiêu Hà, đứa trẻ tôi mang bên mình năm năm.

Về đến nhà, Tiêu Hà ra cửa đón tôi, hai mắt tràn đầy cầu xin. Tôi cố ý làm ra vẻ phụng phịu, bảo em mau mang sổ tiết kiệm ra đây, tôi muốn đi ăn McDonald. Cô chọn ra mấy món đắt tiền, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống hết chỗ thức ăn vào bụng. Tôi nghiêng mặt nhìn Tiêu Hà rồi cắn lấy một miếng Hamburger, rồi cật lực nhai nuốt như là ăn thịt em, lúc em bắt nạt tôi. Thỏa mãn vồ về cái dạ dày. Cuối cùng tôi cũng lên tiếng đại xá cho em, “Cậu về nhà tự kiểm điểm bản thân đi, còn nữa tôi tha thứ cho cậu.” Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của em, em cười, ánh mắt sáng bừng lên, khuôn mặt biến đổi, như mây hồng sau cơn mưa, xinh đẹp đến nghẹt thở. Trái tim tôi lại bắt đầu đập với tốc độ kinh hoàng.

Sắp đến kỳ thi đại học, ở trường Tiêu Hà bắt đầu chuẩn bị cho một chuyến du lịch tốt nghiệp. Là kỳ nghỉ ở suối nước nóng 2 ngày. Tôi thật sự là không yên tâm, vào thời điểm quan trọng máu chót lại bắt đầu chần chệch mình ăn cỏ (*thật sự không thể hiểu là cái gì*)?! Tiêu Hà bảo em sẽ

nghe theo quyết định của tôi, nếu tôi nói không em cũng sẽ không đi nữa, lòng tôi rối loạn lại áy náy, tôi không thể ích kỷ, thôi cứ tôn trọng cái truyền thống kỳ lạ này của trường học đi. Vạn phần không muốn cho Tiêu Hà đi, em đi cả nhà lạnh lẽo vắng vẻ, người không có trở nên tịch mịch khác thường. Lúc 7 giờ tôi vô tình gọi điện thoại cho Tiêu Hà, cố kìm nén cái ý niệm muốn em về nhà, rất nhanh tôi liền cúp máy. Mười giờ lên giường nằm lại nghĩ về Tiêu Hà. Như bị thôi miên tôi đẩy cửa phòng của em. Chăn gấp thành góc cạnh rõ ràng như khối đậu hũ, áo ngủ cũng gấp gọn gàng đặt trên chăn. Tôi vùi đầu mình thật sâu lên cái gối của em, tận hưởng mùi hương của em, rồi em lấy chiếc áo của em bắt đầu chìm vào giấc ngủ, ảo tưởng như em đang bên cạnh tôi lúc này. Trong mộng lung, hình như có người vào phòng, đèn bật sáng, tôi bị ánh sáng của ngọn đèn chói mắt bừng tỉnh. Tiêu Hà đang đứng ở cửa, tôi thanh tỉnh ngay lập tức, chật vật đứng lên, vớt lại áo ngủ của em muốn bỏ trốn, chân nọ vấp chân kia cuối cùng ngã trên sàn nhà. Tiêu Hà chạy thật nhanh tới đỡ tôi. May mắn ngẩng đầu, khuôn mặt tuần mỹ của em đang ngay trước mắt tôi. Tôi ngây ngốc, ngo ngác nhìn em, vươn bàn tay xoa xoa mặt em, ngón tay tôi lướt nhẹ qua mày kiếm dày đậm, đôi mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, rồi xoa xoa cặp môi hồng nhuận, nhẹ nhàng ve vuốt. Nhưng hết thấy chẳng làm tôi thỏa mãn khát vọng muốn có em, tới gần em, đôi môi khẽ chạm vào em, rồi đầu lưỡi vươn ra, ngốc nghếch mà tinh tế liếm mút lấy môi em. Hai tay không biết liêm sỉ đặt trong ngực em, tôi, hoàn toàn không thể khống chế được bản thân, cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ đã chạy khỏi đầu tôi chẳng còn tung tích, tham lam hôn em. Tiêu Hà muốn tránh đi, tôi lại càng ôm chặt, không cho em đi. Tay đã bắt đầu sờ loạn lên, đụng chạm vào em khiến dục vọng trong tôi càng trào dâng mãnh liệt. Sự tình cứ như thế xảy ra. Khi Tiêu Hà phá tan lớp màng mỏng trong tôi, tôi không hề thấy đau đớn, chỉ gất gao ôm lấy lưng em, thâm tình gọi tên em “Tiêu Hà, Tiêu Hà”, một tiếng nối tiếp một tiếng, làm lòng người mềm nhũn ra.

Khi ánh dương quang chiếu vào gian phòng, tôi nhìn thấy gương mặt không biểu cảm bên cửa sổ của Tiêu Hà. Đoạn trí nhớ đêm qua đánh úp lại. Là tôi dụ dỗ Tiêu Hà, dụ dỗ Tiêu Hà mới 16 tuổi. Tử tâm cũng có, nhưng

tôi không hối hận, không hối hận đem sự trong sạch của mình dâng hiến cho em, nhưng Tiêu Hà hối hận, sau lưng tôi em hối hận, tôi biết, tôi luôn thấu hiểu em như thế. Trong bầu không khí bức bách, tôi gian nan gọi em “Tiêu Hà.” Tiêu Hà lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái rồi rời khỏi nhà. Tiêu Hà hận tôi. Cái liếc mắt kia là tràn ngập ý hận. Tim tôi đau đớn. Tiêu Hà, Tiêu Hà.

Không biết bao giờ Tiêu Hà mới trở về, nhưng tôi biết quan hệ giữa chúng tôi đã vỡ tan. Tôi không còn là cô giáo của Tiêu Hà, càng không phải người thân, tôi là một nữ nhân đê tiện dụ dỗ em, là một nữ nhân khiến em phải hận.

Tôi rất sợ, sợ hãi Tiêu Hà sẽ chẳng bao giờ quay về nữa, nếu em thật sự không muốn trở về thì tôi lấy đâu ra thẻ diện mà đi cầu xin em quay lại. Thời gian trôi đi thật khó khăn trắc trở, hận không thể làm nó tan ra, chỉ có thể ngồi trên mặt đất vô thố mà chờ đợi. 6 giờ hơn, Tiêu Hà, em trở lại. Nhưng một chút thân thiết với tôi cũng chẳng còn tồn tại nữa. Toàn thân tôi rét lạnh. Nhưng chỉ xin em trở về, muốn về là tốt rồi, tôi chẳng cần gì thêm nữa, cái gì cũng không còn quan trọng, chỉ cần ngày ngày được thấy em, chăm sóc em là quá đủ rồi.

Chương 8: Ra đi

Edit: Hoa

Cuộc sống vẫn diễn ra như cũ, nhưng con người đã thay đổi mất rồi, Tiêu Hà lãnh đạm còn tôi thì luôn xum xoe lấy lòng. Rất muốn nói “xin lỗi em” nhưng lời chẳng thốt ra được. Muốn em nổi giận nhưng ngược lại đôi mắt em lạnh lùng mà ngạo nghễ nhìn tôi, miệng câm như hến. Tôi vụng trộm khóc ở trong lòng, Tiêu Hà, Tiêu Hà, chị yêu thương em thật lòng, nếu em không thể chấp nhận được tình yêu của chị xin em hãy nói ra, chị sẽ sửa, chị sẽ cố gắng kiềm chế tình cảm của chính mình, tuyệt không để nó trở thành gánh nặng cho em đâu, chỉ cần em nói, một câu thôi, một câu “không thích” là chị sẽ hết hy vọng.

Nhưng Tiêu Hà vẫn yên lặng, một chữ cũng không nguyện nói với tôi, càng không có quả trách. Lạnh lùng, làm chuyện của em. Trái tim tôi co ro, nhưng không thể bớt yêu em thêm chút ít. Tiêu Hà, Tiêu Hà tình yêu của chị khiến em không thể chịu đựng đến thế sao?

Trong không khí lạnh lùng ấy kỳ thi đại học diễn ra. Lúc điền đơn nguyện vọng, tôi có hỏi Tiêu Hà, em muốn điền tên đại học nào, em chỉ

lãnh đạm nói là đại học A, đại học A sao? Không phải đại học C? Đại học A ở thủ đô phương bắc xa xôi, còn đại học C ở ngay Lạc thành, tôi còn nhớ khi em mới đỗ trung học tôi đã hỏi qua tương lai em muốn học trường đại học nào, em chẳng hề nao núng mà khẳng định với tôi là đại học C. Thì ra Tiêu Hà đã hận tôi tới mức này rồi, em hận tới mức không muốn sống bên tôi nữa. Tim tôi như rơi vào hầm băng, nhưng không dám đi khuyên em sửa nguyện vọng trong đơn, tôi đã không còn tư cách.

Hai ngày thi đại học, tôi đứng ở cổng trường thi chờ đợi. Dựa vào thành tích của Tiêu Hà, vào đại học A là không thành vấn đề, cho nên tôi vừa mừng vừa lo, mừng vì Tiêu Hà của tôi giỏi giang quá, còn lo là vì hai tháng nữa em sẽ đi khỏi Lạc thành, rời xa tôi. Rời khỏi mái ấm của chúng tôi. Tiêu Hà, em nhẫn tâm đến mức có thể không cần mái nhà chúng ta bên nhau năm năm qua hay sao?

Một hồi lâu, phơi nắng dưới ánh mặt trời khiến tôi choáng váng, trời đất quay cuồng tôi ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Đến khi tỉnh lại, vội nhỏ kim truyền chạy về phía trường thi thì cô ý tá vội vàng nói với tôi phải cẩn thận, đứa trẻ trong bụng tôi không thể chịu đựng thêm một sự kích động nào nữa. Đứa trẻ?! Tôi mang thai? Có phải là vào cái đêm không khống chế nổi đó không? Là con của tôi và Tiêu Hà? Thật vậy chẳng? Thật thế sao? Tay xoa xoa lên bụng, ở nơi này có giọt máu của nam nhân tôi yêu nhất! Cảm động lệ nóng dâng lên trong hốc mắt. Phải đem tin vui này báo cho ba ba của con mới được. Nhìn đồng hồ, còn 30 phút nữa mới hết giờ thi, còn kịp, trước tiên phải nói cho em hay tin này mới được.

“Tiêu Hà!” Tiêu Hà không kiên nhẫn từ từ đi tới, tôi đưa cho em một chai nước.

“Chị có chuyện muốn nói với em.” Tôi lấy lòng nói. “Ừ!” “Em có—em có—em làm bài thi thế nào?” lời đến miệng lại thay đổi.

“Hoàn hảo.”

“Hoàn hảo?!” Vậy thì vào đại học A chẳng là vấn đề gì. Trái tim đang hân hoan nhanh chóng bị một chậu nước lạnh băng tạt vào. Nhanh lắm, em

sẽ phải ra đi, em liệu có thể chấp nhận chuyện có một đứa trẻ hay không? Sẽ không đâu, không thể nói, tôi không thể nói, nếu nói ra Tiêu Hà nhất định sẽ tức giận. Bỗng nhiên tôi hoàn toàn tỉnh ngộ. Đao mất một cái đã có kết quả, Tiêu Hà là thủ khoa của cả tỉnh. Cuối cùng sau hai tháng ủ rũ khuôn mặt em lần đầu tiên tươi cười.

“Tiêu Hà, em nhất định phải học ở đại học A hay sao?” Tôi run run hỏi.

“Phải.” Giọng nói thật kiên quyết.

Em đi rồi, chị và con phải làm thế nào bây giờ? Tôi không dám cũng chẳng thể nói ra. Tiêu Hà, em rất mong muốn ra đi, nếu nói với em chuyện đứa trẻ, em nhất định sẽ càng hận tôi, sẽ cướp đi đứa con của tôi. Tôi hoảng sợ che lấp bụng rùng mình một cái. Tôi không thể mất con, con là sợi dây duy nhất kết nối tôi và Tiêu Hà.

Mang thai hơn hai tháng những phản ứng đầu tiên của cơ thể bắt đầu xuất hiện, ghê cổ, buồn nôn. Tôi không dám ăn cơm ở nhà, đến trường tìm một tiệm ăn sạch sẽ ở gần ăn rồi mới về, chỉ sợ về nhà ngửi thấy mùi thức ăn sẽ chạy vào nhà vệ sinh nôn mất.

Tuy là bây giờ Tiêu Hà chẳng để ý. Nhưng vẫn có người thấy lạ, Bình lo lắng nhìn tôi, hỏi có phải tôi mang thai hay không. Tôi kiên quyết lắc đầu phủ nhận nói là bị đau dạ dày. Bình, chị ấy đã từng sinh con lại rất quan tâm đến tôi, nhưng tôi vẫn không thể nói. Sao tôi có thể nói cho chị ấy những chuyện đã xảy ra giữa tôi và Tiêu Hà chứ.

Nói ra, chỉ sợ lúc đó bạn bè cũng chẳng thể làm nữa, dù sao đạo đức nhà giáo của tôi đã quá bại hoại.

Được bốn tháng, bụng tôi đã bắt đầu nhô lên, tôi che lấp bằng cách mặc những chiếc áo rộng thùng thình. Mà ngày nhập học của Tiêu Hà đã tới.

Buổi tối trước ngày đó, tôi đem sổ tiết kiệm là toàn bộ tài sản của tôi cho em, trong đó là một năm học phí và phí sinh hoạt nửa năm. Em lạnh lùng cự tuyệt, nói mình có đủ rồi. Tôi muốn em cầm, nói đó là tâm ý của tôi. Em đã nhận. Ở sân bay tôi mang hết tất cả tình yêu đăm đuổi nhìn theo em lên máy

bay. Xoay người, nước mắt rơi như mưa, Tiêu Hà, em đã có con rồi, em đã là ba ba rồi đây biết không? Tiêu Hà, em có biết chị yêu em đến nhường nào, luyến tiếc em đến nhường nào! Tiêu Hà!

Chương 9: Giáng sinh của đứa nhỏ

Edit: Jumbo

Kéo ngăn kéo ra, cuốn sổ tôi đưa cho Tiêu Hà nằm lẳng lẳng bên trong. Tiêu Hà, em hận tôi như vậy, không muốn có quan hệ gì với tôi sao?

Tôi nghỉ việc, rời đi nơi tôi đã sống 5 năm, đến một thành phố ở hạ lưu sông Lạc Hà bắt đầu sinh sống. Tiền tiết kiệm trong cuốn sổ cũng đủ để tôi sinh đứa bé. Mỗi ngày, tôi lại rời giường sớm đi tản bộ, ở nhà tôi mở nhạc nhẹ, êm tai, kể chuyện cũ cho đứa nhỏ... Cuộc sống thật bình thản, khi nhớ Tiêu Hà, tôi lấy ảnh chụp ra, cùng đứa nhỏ xem. Đồng thời, tôi còn tìm một công việc nhẹ nhàng, chỉ là đi dán quảng cáo, cũng được 3 hào một tấm, lương một tháng cũng rất khả quan. (*1 hào = 1/10 đồng*)

Trước khi sinh nửa tháng, tôi xin cấp trên cho nghỉ một tháng, ở bệnh viện, lẳng lẳng chờ đứa nhỏ ra đời. Buổi chiều hôm đó, bụng chọt truyền đến một cơn đau, tôi được đẩy mạnh vào phòng sinh. Tôi hét khản cả giọng, nước mắt giàn dụa, không ngừng gọi “Tiêu Hà”. Tiêu Hà, con của chúng ta sắp ra đời rồi, em ở đâu? Tôi rất nhớ em, rất cần em! Tiêu Hà, tôi đau quá, đau quá!

Đến khi tôi kiệt sức liền nghe được tiếng trẻ con khóc. Đứa nhỏ, con trai tôi, rớt cuốc con cũng nhìn thấy mẹ. Y tá đem một cái bọc nhỏ đến trước mặt tôi, tôi vuốt ve gương mặt nhăn nheo của thằng bé, an tâm nhắm mắt.

Khi tỉnh lại, đứa nhỏ đang nằm ngủ bên cạnh tôi. Chị Nguyệt vui vẻ nói: “Là một thằng bé khỏe mạnh!”

Trong phòng cũng có ba sản phụ khác cùng sinh, bên cạnh cũng có rất nhiều người thân vây quanh, chồng họ cung họ vô pháp vô thiên. Tôi thăm hăm mộ họ, nhìn một nhà ba người của các cô ấy hòa thuận, hạnh phúc. Tôi cũng hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu của Đồng Đồng, cười. Đồng Đồng, tên con trai tôi là ----- Tiêu Đồng. Những người cùng phòng cũng im lặng không hỏi chuyện của tôi, chỉ là ánh mắt không che được nét buồn thương cùng đồng tình. Tôi giả như không nhìn thấy, đùa với Đồng Đồng, gương mặt thằng bé tươi cười như mặt trời. Một tuần sau tôi ôm Đồng Đồng trở về nhà. (*瞳: Đồng- con mắt, ý chỉ thương con như con mắt của mình, đây là lời giải thích trong một truyện.*)

Mà một tuần này, Tiêu Hà không gọi cho tôi một cuộc điện thoại nào cả, đây chẳng phải là việc mà tôi đã sớm đoán được hay sao? Từ ngày Tiêu Hà rời đi tới giờ, trừ bỏ ngày đầu có gọi về thông báo cho tôi biết số phòng ngủ ra thì chur từng chủ động gọi điện. Mà khi tôi gọi cũng chỉ nghe được giọng nói lãnh đạm. Cả cuộc điện thoại, tôi chỉ nghe thấy giọng cười giả tạo của mình trước những chuyện mà mình không thể cười nổi quanh quẩn trong điện thoại, mà ở đầu dây bên kia, chỉ có vài tiếng ậm ừ khách sáo. Rõ ràng chỉ là những lời có lệ nhưng tôi vẫn không lùi bước, cứ ba ngày lại gọi một lần. Tôi là như vậy nhớ Tiêu Hà, có thể như vậy nhớ giọng nói nó, dù chỉ là vài tiếng ngắn ngủn cũng có thể làm tôi vui vẻ không thôi.

Lúc này, cách lâu như vậy mà tôi không gọi, Tiêu Hà cũng không phát hiện, phải nói là cậu cũng không để ý. Nếu lần này tôi thật sự sảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không có người biết. Tôi hôn nhẹ Đồng Đồng, đem nước mắt thấm vào trong áo bông, tìm đầu như có dao cắt.

Nhìn không được, tôi muốn gọi cho Tiêu Hà, cậu đã làm bố, nói cho Tiêu Hà biết rằng trên thế giới này có thêm một tiểu thiên sứ tên Đồng Đồng. Đầu dây bên kia vẫn lạnh lùng như vậy. Tôi nghĩ sẽ nói cho em, nói cho Đồng Đồng là do em sinh ra, nhưng tôi cố nhìn xuống, chỉ bình thản nói với nó có đồng nghiệp sinh em bé, rất đáng yêu, rất tốt, gọi là Đồng Đồng. Sau đó không chút để ý hỏi nó tên có dễ nghe hay không, đáp lại chỉ là tiếng “Uhm”, một lời đáp đơn giản bằng giọng mũi. Nước mắt không nhìn được, chỉ chực trào ra, nhưng lại bị tôi cứng rắn nín lại. Nói nhanh “Gặp lại” liền cúp máy. Tiêu Hà cũng không hỏi tôi tại sao lâu rồi không liên lạc, đối với câu chuyện của tôi cũng không để ý, không nghi hoặc. Tôi đã tự đoán được kết quả nhưng vẫn không chịu mà tự rước lấy nhục.

Không quan hệ, tôi còn có Đồng Đồng, còn có con trai đáng yêu của tôi.

Đến kỳ nghỉ đông, tôi không đợi tin tức Tiêu Hà trở về, gọi điện cho cậu, Tiêu Hà nói trường học bận việc, không trở về được. Sang năm Đồng Đồng tài năng của tôi mới được gặp bố. Đồng Đồng đáng yêu nở nụ cười, cười rõ lên trông rất giống thiên sứ, rất giống Tiêu Hà trước kia.

Tết Âm lịch đến, chị Nguyệt cũng về quê, trong phòng chỉ còn lại tôi với Đồng Đồng, phòng không lớn nhưng lại có cảm giác trống rỗng. Tôi cùng Đồng Đồng trải qua một cái tết Âm lịch tĩnh mịch, nhưng sang năm một nhà ba người chúng ta nhất định sẽ đoàn tụ, Tiêu Hà, đúng hay không!

Chương 10: Chờ đợi Tiêu Hà

Edit: Hoa

Đồng Đồng nửa tuổi, ôm con đi trên đường, khuôn mặt xinh đẹp giành được yêu thương từ tất cả mọi người, ai cũng tranh ôm một cái, thơm một cái. Tiêu Hà, con của chúng ta xinh đẹp giống em, tương lai cũng sẽ giỏi giang giống em.

Đến kỳ nghỉ hè, nhận được một phong thư của Tiêu Hà, bên trong có một tờ chi phiếu và một bức thư. “Nghỉ hè năm nay sẽ không về, thứ này dành cho chị, mật mã là sinh nhật chị.” Không kí tên, không lạc khoản, cũng không có nguyên nhân không về nhà.

“Bao giờ Đồng Đồng một tuổi nhất định sẽ gặp được ba ba, đúng hay không.” Tôi quay đầu lại là khuôn mặt tươi sáng của Đồng Đồng đang nhìn tôi cười. Nước mắt của tôi rơi trên má Đồng Đồng. Tiêu Hà, cậu thật quá nhẫn tâm!

Đồng Đồng tám tháng, bắt đầu lẫm chẫm tập đi, con bước được hẳn mấy bước nho nhỏ liền, thích được mẹ cưng nựng, còn có thể bập bẹ tập nói.

Tiêu Hà, Đồng Đồng là một cục cưng ngoan ngoãn đến làm cho người ta đau lòng!

Đồng Đồng một tuổi, hai mẹ con cùng chị Nguyệt tới khách sạn chúc mừng. Về đến nhà gọi điện thoại cho Tiêu Hà

“Tiêu Hà, con đồng nghiệp của chị hôm nay vừa tròn một tuổi, nhìn rất xinh xắn!”

Vẫn là câu trả lời bằng giọng mũi ấy: “Uh.”

“Tiêu Hà, tết âm lịch em có về nhà không?” Không muốn yên lặng chờ đợi em cúp máy.

“Không về, còn có việc bận.”

“Vậy à, vậy em đi đi, chị cúp máy đây, hẹn gặp lại.”

Lạnh lẽo như mùa đông một tiếng “Gặp lại.”

Đồng Đồng giật giật dây điện thoại, nhìn về phía tôi chờ mong.

“Đồng Đồng nghe được giọng nói của ba ba phải không? Giọng nói của ba thật trầm ấm êm tai, ba ba con trước kia còn làm MC, đợi Đồng Đồng của chúng ta lớn lên, nhất định cũng sẽ làm MC.”

“A,a.” Đồng Đồng cười thật vui vẻ, giơ dây điện thoại lên thật cao. Đồng Đồng ơi, năm nay mẹ lại đưa con đi ngắm pháo hoa, chúng ta sẽ có một cái tân niên vui vui vẻ vẻ con nhé.

Tan tầm đến về nhà, tôi nhận lấy Đồng Đồng từ trong tay chị Nguyệt, Đồng Đồng giơ khuôn mặt nhỏ bé lên, chờ đợi nụ hôn của tôi, tôi dành cho con một cái hôn thật kêu khiến con cười khanh khách, lấy cái miệng đầy nước miếng của thằng bé ấn lên mặt tôi. Tôi giơ một đầu ngón tay cù vào nách con, cùng con lăn lộn trên đất cười ha ha. Đồng Đồng cầu xin được tha thứ, “Mẹ mẹ”.

Mẹ?!

Tôi vừa mới nghe thấy Đồng Đồng gọi mẹ! Đồng Đồng của tôi biết gọi mẹ! Tôi kích động ôm chặt lấy bảo bối của mình, mắt rung rung lệ.

Mấy ngày sau, Đồng Đồng chập chững đi từ trong phòng ra, tay cầm ảnh Tiêu Hà đưa cho tôi, thật rõ ràng nói ra hai chữ “Ba ba”. Tiêu Hà, Đồng Đồng đang gọi em đó, Đồng Đồng gọi em là ba ba, em có nghe thấy không? Đến khi nào em mới chịu trở về, chị và con rất nhớ em, nhớ đến con tim đau nhức.

Đợi đến khi Đồng Đồng có thể gọi liền một mạch “ba ba mẹ mẹ”, Tiêu Hà vẫn như cũ chưa trở về, để cho Đồng Đồng chính mắt trông thấy ba ba con gọi, mà không phải là tấm ảnh lạnh băng. Và vì bản thân tôi quá nhớ mong, đêm nào cũng nhớ đến cậu ấy. Chịu đựng hơn 20 tiếng đồng hồ xóc nảy trên xe lửa, cuối cùng mẹ con tôi cũng tới được đại học A. Không phải vì muốn em biết sự tồn tại của Đồng Đồng, chỉ đơn thuần muốn đứng một góc vụng trộm nhìn em, dù cho chỉ cần liếc mắt một cái cũng là tốt rồi.

Hoàng hôn, trên sân bóng rổ của đại học A, tôi trông thấy người mình ngày nhớ đêm mong, Tiêu Hà. Cả người mặc đồng phục thể dục trắng tinh, chạy như bay trên sân bóng, đập bóng, ném vào rổ thật dễ dàng nhanh chóng, âm thanh reo hò cổ vũ vang lên. Ở bên ngoài bao quanh là rất nhiều nữ sinh viên thanh xuân dào dạt. “Tiêu Hà, Tiêu Hà”, điên cuồng mà hét. Cuối cùng cũng nhìn thấy em, thanh xuân như thế, ngạo nghễ như thế, tỏa sáng như thế.

“Đồng Đồng, con có thấy không, người cao nhất, đẹp trai nhất chính là ba. Đồng Đồng, con gọi ba ba đi.”

“Ba ba.” Đồng Đồng vỗ 2 bàn tay nhỏ bé vào nhau vui vẻ kêu lên.

Tiêu Hà, chị và con đang ở ngay bên cạnh em, em có cảm thấy không?

Trận bóng kết thúc, nữ sinh như ong vỡ tổ chạy tới bên Tiêu Hà, vây xung quanh em, đưa khăn mặt, đưa nước, nhiệt tình và chu đáo.

Ôm Đồng Đồng rời khỏi sân bóng. Thấy em bình an, mạnh khỏe kiện khang là tôi có thể an tâm rồi. Đồng Đồng cũng gặp được cha, thế là đủ rồi.

Nhiều nữ sinh vây quanh Tiêu Hà như thế, Tiêu Hà sẽ tìm được người mà em thích, người ấy nhất định sẽ thật xinh đẹp, thật giỏi giang, xuất chúng y như em vậy. Trái tim tôi đang đầy chua xót cùng khổ sở. Tiêu Hà, Tiêu Hà em đã quên chị rồi có phải không? Đã quên Mạc Nhất rồi sao?

Qua một năm, lại đến nghỉ hè, nhận được cuộc điện thoại thứ hai mà Tiêu Hà chủ động gọi về, “Em được cử ra nước ngoài. Ít nhất là 2 năm sẽ không về.” Tôi ở đầu dây điện thoại bên này trầm mặc, Tiêu Hà em là vì không muốn nhìn thấy chị đúng không? Hận chị đến tận mức này sao?

Đồng Đồng hai tuổi, đi nhà trẻ, mặc bộ đồng phục nho nhỏ, xinh đẹp sáng sủa. Đồng Đồng là báu vật của cô giáo, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như ăn mật, khiến người lớn rất yêu quý, đồ ăn ngon đều đem đến cho thằng bé. Còn Tiêu Hà ra đi đã được 3 năm.

Đồng Đồng ba tuổi, lên mẫu giáo lớn, rất uy phong khí thế, như là một lãnh đạo nhỏ tuổi, khoa chân múa tay hoan hỉ, khiến tôi cứ buồn cười mãi. Đồng Đồng là bảo bối của tôi, là sinh mệnh của tôi, nếu không có con thật không biết mấy năm nay trôi qua như thế nào. Tiêu Hà rời đi cũng sắp được 4 năm rồi.

Điện thoại ra nước ngoài rất đắt tiền, mà tôi còn phải nuôi Đồng Đồng, tiền Tiêu Hà gửi vào thẻ tôi cũng không có động tới. Lúc trước nhận nuôi em cũng không phải vì muốn em báo đáp cái gì, bây giờ lại càng không. Mỗi tháng gọi cho em 1 lần, hỏi han tình hình, biết em bình an là được.

Chương 11: Trở về

Edit: Jumbo

Trong mắt Đồng Đồng có hôm mộ cùng khát vọng, giống như Tiêu Hà năm đó, đứng ở trước cửa lớp nhìn bạn học được bố mẹ đưa về, ánh mắt cũng cháy bỏng y như vậy. Bạn của Đồng Đồng đều như vậy, tay trái nắm tay bố, tay phải nắm tay mẹ cùng nhau về nhà, chỉ có một mình nó nắm tay mẹ khôn có bố tới đón. Đồng Đồng bắt đầu nghi hoặc, cũng muốn hỏi mẹ nhưng không nói gì, bởi vì nửa đêm, Đồng Đồng muốn vào nhà vệ sinh liền nhìn thấy mẹ cầm ảnh bố khóc. Nó sợ nếu hỏi chuyện của bố với mẹ, mẹ sẽ lại khóc. Đồng Đồng của tôi, còn nhỏ cũng rất ngoan, rất giống Tiêu Hà hồi còn nhỏ, đều khiến người ta đau lòng.

Đồng Đồng cũng bố thằng bé giống nhau, đối với thức ăn nhanh cũng không có hứng thú, nhưng nó sẵn sàng ăn với tôi cũng chỉ để lấy một món đồ chơi nhỏ. Ở sân chơi của McDonald, tất cả bạn bè của thằng bé đều có bố mẹ ở ngoài mỉm cười với chúng nó, mà chỉ mình nó chỉ có mẹ. Rốt cục Đồng Đồng không nhịn được, lần đầu tiên nó hỏi về bố: “Mẹ, vì sao bố không đến đón con tan học, không chơi với con?”

Tôi nhin xuống nỗi đau trong lòng, vì con mà tự nghĩ ra một câu chuyện hạnh phúc: Bố rất yêu Đồng Đồng, nhưng vì muốn Đồng Đồng được học trong trường học tốt nhất nên bố phải ra nước ngoài kiếm tiền. Bố cũng rất nhớ Đồng Đồng, rất nhanh sẽ trở về thăm Đồng Đồng, sau đó bố với mẹ có thể cùng nhau đón Đồng Đồng đi học về.

Đồng Đồng rất thông minh, cũng không hỏi lại chuyện của bố nữa, hôn nhẹ lên má tôi, vuốt vuốt, nói: “Đồng Đồng rất yêu mẹ, Đồng Đồng cùng mẹ chờ bố về.” Tôi hôn lên má thằng bé một cái thật kêu. Tiêu Hà, không có chỗ nào con không giống em, tất cả đều khiến người ta yêu thương.

Lại một cái nghỉ hè nữa, Tiêu Hà nói, Tiêu Hà phải về nhà.

Tôi bồn chồn vài ngày liền, Đồng Đồng cũng rất vui vẻ, thông báo với tất cả bạn bè của nó rằng bố nó sắp về, muốn tới đón nó tan học. Thằng bé nói bố nó cũng rất cao, rất soái giống nó.

Buổi chiều hôm đó, tôi gửi Đồng Đồng ở chỗ giáo viên, sau khi tan học nhờ cô đưa thằng bé về nhà. Sau đó, tôi chạy đến thẩm mỹ viện làm tóc với đắp mặt nạ, còn mua một bộ quần áo mới.

Từ xa tôi đã nhìn thấy Tiêu Hà, 20 tuổi, nó càng đẹp trai, càng trưởng thành hơn. Nhưng mà bên cạnh cậu còn có một người, một cô gái trẻ, tóc vàng, xinh đẹp. Hai người đứng cạnh nhau tựa “Kim Đồng Ngọc Nữ” trong TV. Thật đẹp đôi, thật hài hòa. Tâm trạng đang bay bổng của tôi cũng rơi xuống thảm hại. Sửa sang lại hình ảnh ảm đạm của bản thân, một lần nữa lại tươi cười, kéo hành lý giúp hai người. “Tiêu Hà, không giới thiệu một chút đi.” Tiêu Hà ôm lấy người con gái tóc vàng. “Catherine, bạn gái của em.” Bạn gái?! Tiêu Hà có bạn gái?! Tôi cũng từng tưởng tượng như vậy, nhưng chưa từng nghĩ là thật, hiện tại cũng là thật sự tồn tại. Trong óc như có tiếng sấm nổ vang, đánh vỡ mộng đẹp của tôi. Ha ha, trong khi tôi cùng Đồng Đồng trông mòn con mắt chờ Tiêu Hà về, thì Tiêu Hà cũng đã có bạn gái! Vậy tôi cùng Đồng Đồng thì như thế nào đây? Tự mình diễn một tiết mục đa tình buồn cười sao? Khóc không ra nước mắt, mà người con gái tóc

vàng kia cũng có ánh mắt không thiện cảm với tôi, có cảnh giác, có hèn mọn, còn có khiêu khích.

Đang chuẩn bị đón taxi về nhà, tôi định gọi cho cô giáo Đồng Đồng để thằng bé ở nhà cô một đêm. “Không cần, bọn em có xe tới đón.” Giọng tiêu à càng thêm trầm, thấp lại khiến cho tôi thêm bất an, “Tiêu Hà, em không về nhà sao?” “Không, bạn gái em không có thói quen ngủ nhà người lạ, bọn em ở khách sạn.” Là như vậy sao? Hai người ở chung một chỗ sao? Tôi thực sự khó chịu, bụng nôn nao, thở cũng khó khăn.

Đọc đường đi, Tiêu Hà dùng thứ tiếng Anh lưu loát cùng Catherine nói chuyện, mà tôi ở bên cạnh im lặng, một câu cũng không nghe hiểu. Trên bàn cơm, Tiêu Hà ân cần gấp thức ăn cho bạn gái. Tôi cúi đầu, từng miếng, từng miếng ăn vào đều như sắp nghẹn, lại nhìn không được, muốn nôn ra đành phải dùng nước để ngăn lại. Chính mình đã muốn thất lễ nhưng ở trên bàn cơm không thể như vậy, dù có thương tâm, dù có chịu nhiều ủy khuất như thế nào cũng muốn về nhà mới khóc mà xả hết ra.

Ăn xong, tôi vội vàng cáo biệt, ra khỏi cửa khách sạn, có thứ đã muốn trào từ dưới cổ họng lên. Bước nhanh, tôi tìm được một cây cột điện, ngồi xỏm xuống, tôi nôn hết tất cả những gì mới ăn, ngay cả bữa trưa cũng không tha, cuối cùng cả mật xanh mật vàng cũng nôn ra nốt. Giơ tay lên vuốt mặt, lại cảm giác tay ẩm ướt, không biết nước mắt chảy ra từ lúc nào, làm ướt cả khuôn mặt.

Tiểu Tiêu Hà của tôi sẽ không thân thiết cùng người khác, chỉ cười với tôi, tốt với tôi, chỉ để tôi tới gần, mà bây giờ, tôi tận mắt chứng kiến em cùng với một người con gái khác cười đùa, thân mật khăng khít, điều tôi vẫn tin tưởng đã hoàn toàn sụp đổ. Ghen tuông trùm lấy tôi. Tôi lão đảo bước về nhà, tránh ở trong phòng vệ sinh, khóc. 4 năm tương tư, 4 năm chờ đợi, đổi lấy hình ảnh em cùng người khác, mắt tôi, tim tôi thật đau, thật đau. Tình cảm của tôi là gì, mà còn đứa con trai đáng thương của tôi, còn đang vui vẻ chờ bố về, tưởng bố sẽ có một bất ngờ lớn, bây giờ tôi phải nói gì với thằng bé đây, thằng bé đã đợi lâu như vậy mà bố nó không cần nó, không cần chúng tôi.

Không biết qua bao lâu, chuông cửa reo, đúng hẹn, cô giáo đưa Đồng Đồng trở về nhà. Lau khô nước mắt, lấy tay vỗ vỗ lại mặt, mở cửa ra. “Bố” Đồng Đồng vui vẻ gọi, lại chỉ thấy mẹ với đôi mắt đỏ hồng như con thỏ. Cô giáo hoang mang nhìn hai mắt sưng đỏ của tôi, bần thần, cuối cũng vẫn quan tâm tôi, không đặt câu hỏi, giao lại Đồng Đồng cho tôi, để lại không gian cho tôi.

Đồng Đồng hơi giật mình nhìn tôi, tôi lại xúc động, muốn khóc. Đứa con trai đáng thương của tôi! Đồng Đồng vuốt ve đôi mắt tôi, khuôn mặt nhỏ bé của nó đành lại. Nên nói sự thật cho thằng bé sao? Đáng thương cho thằng bé chỉ biết mặt bố qua bức ảnh. Nên để hai bố con nhận mặt sao? Không thể, không thể để họ nhận mặt, Tiêu Hà đã hận tôi đủ rồi, nếu nói cho nó tôi đã vì nó sinh con trai, khẳng định nó lại càng hận tôi hơn, hận tôi đã hủy đi đêm đầu, bây giờ lại hủy đi tình yêu của nó. Tôi không có đủ dũng khí để nhận ánh mắt lạnh băng đầy hận ý của Tiêu Hà nữa. huống chi, Tiêu Hà làm sao có thể yêu một người con gái hư hỏng vì nó mà sinh con! Không thể để họ nhận nhau, không thể!

Chương 12: Hạnh phúc ngắn ngủi

Edit: Hoa

“Đồng Đồng, con nhớ ba ba không?”

“Nhớ.”

“Muốn gặp ba ba không?”

“Muốn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập khát vọng.

“Được, để ngày mai mẹ sẽ đưa con đi gặp ba ba, nhưng Đồng Đồng phải đồng ý với mẹ 1 chuyện, không được gọi ba, chúng ta gặp xong rồi đi luôn được hay không?” Khuôn mặt của Đồng Đồng nhăn nhó nhưng rút cuộc con vẫn tri kỷ gật đầu.

Ngày hôm sau, tôi đem Đồng Đồng thành đứa trẻ vô cùng đáng yêu xinh đẹp đi gặp ba ba. Trước khi ra khỏi nhà tôi cầm theo hộp chi phiếu trước giờ Tiêu Hà gửi cho tôi. Ngồi trên xe taxi, bình tĩnh đợi Tiêu Hà xuất hiện, đến 9h Tiêu Hà cùng cái cô Catherine kia đi ra khỏi khách sạn, tôi chỉ về phía Tiêu Hà nói với Đồng Đồng, “Đồng Đồng, con xem, người kia chính là ba ba.” Đồng Đồng nhìn được ba ba con tưởng niệm thật lâu, cũng nhìn

thấy được người phụ nữ tóc vàng đi bên cạnh ba ba. Đợi bọn họ đi thật xa, tôi đem những chi phiếu kia đút vào một phong bì, đến giao cho nhân viên ở đại sảnh khách sạn, nhờ cô ấy giao lại cho Tiêu Hà.

Tiêu Hà, ngày hôm nay nên đặt một dấu chấm hết cho những khúc mắc trước giờ của chúng ta đi. Tôi mang Đồng Đồng rời khỏi phía nam thành phố, chuyển lên phía bắc, đổi sim điện thoại, rời khỏi 9 năm đứng trên bục giảng. Tất cả bắt đầu lại từ đầu.

Không biết có phải vì thế hay không, từ ngày đó tôi không thường nhớ tới Tiêu Hà nữa. Tôi mang Đồng Đồng đi bắt đầu một cuộc sống giản đơn mà vui vẻ. Hôm đó lúc về đến nhà, Đồng Đồng có hỏi tôi một câu: “Mẹ, người nước ngoài đi bên cạnh ba là ai?” Tôi nói thật với con “là bạn gái của ba.” Đồng Đồng hiểu chuyện không hề nhắc lại chuyện ba ba một lần nào nữa. Đồng Đồng còn nhỏ nhưng cũng thật thông minh, con biết hàm nghĩa của từ “bạn gái” là gì, bởi vì ở nhà trẻ có rất nhiều cô bé con xếp hàng làm “bạn gái nhỏ” của thằng bé. Con không hề nhắc đến ba ba, là vì sợ tôi sẽ đau lòng, con bị hình ảnh ngày đó đôi mắt tôi đỏ như hạnh đào dọa. Đồng Đồng còn nhỏ nhưng trái tim đã thật nhạy cảm.

Sống như thế được khoảng 2 tháng, bình yên thật nhanh chóng bị vỡ vụn. Không biết Tiêu Hà dùng cách nào mà lại tìm được tôi, cũng biết được sự tồn tại của Đồng Đồng. Ở vườn trẻ, hai mẹ con tôi bắt gặp Tiêu Hà cùng về mặt bão táp của cậu.

Muốn ôm con chạy đi thật xa, nhưng tôi biết trốn cũng không được, giây phút gặp lại Tiêu Hà ở sân bay tôi đã nhận ra, Tiêu Hà của hôm nay khác xa Tiêu Hà trước kia, bộ vec tây quý giá, chiếc Mercedes benz chờ ngoài sân bay, phòng hạng nhất ở khách sạn, tất cả đều nói cho tôi biết, Tiêu Hà đã thành công, không còn ai dám bắt nạt hay làm ngơ vút bỏ cậu nữa, một người bình thường như tôi không còn có thể đứng bên cậu nữa.

Lúc cậu nhìn thấy vẻ quen thuộc của Đồng Đồng, tôi tựa hồ nhìn thấy tất thảy máu đều dồn lên mặt cậu, thật sự đáng sợ, kéo Đồng Đồng về phía sau,

lòng bàn tay tôi không ngừng đỏ mề hôi lạnh. Đồng Đồng cầm lấy tay tôi, vụng trộm nhìn, can đảm lườm Tiêu Hà.

“Mạc Nhất, cô nợ tôi một lời giải thích.” Tôi khản trương nuốt nước bọt.

“Chị nghĩ em không cần một đứa con.”

“Tôi sẽ không để con tôi trở thành đứa con rơi đầu đường xó chợ, cô là người hiểu hơn ai hết, Mạc Nhất.” Trên nét mặt Tiêu Hà hiện lên thống khổ như cậu đang nghĩ về quá khứ, tôi biết, cậu nhớ tới người cha chưa từng gặp mặt nhẫn tâm bỏ rơi mẹ con cậu, Tiêu Hà vẫn luôn thống hận thân phận con rơi của mình.

“Rất xin lỗi.” Tôi một lần nữa lại gọi lên nỗi đau thầm kín trong cậu.

“Vi Đồng Đồng, chúng ta kết hôn đi, Mạc Nhất.” Không khó nhận ra đây là một lời cầu hôn bất đắc dĩ.

**

Chẳng chuẩn bị thêm gì, còn có người đưa vào biệt thự của Tiêu Hà. Mà tôi và Đồng Đồng cũng đến ở căn biệt thự ở Lạc Thành này của cậu. Chào đón tôi là một chiếc nhẫn đính kim cương lạnh băng và tờ giấy đăng ký kết hôn. Tôi biết, Tiêu Hà hận tôi, nhưng lòng biết mình sẽ trở thành vợ cậu trái tim lại nhảy nhót không yên, bất kể hậu quả sẽ là gì, tôi thật cẩn thận đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay áp út, tự an ủi lòng mình, đây là vật Tiêu Hà tặng tôi. Vô luận tôi có hạ quyết tâm rời đi như thế nào, trái tim tôi vẫn cứ yêu cậu.

Đêm tân hôn, tôi thấp thỏm ngồi ở mép giường, tay chân run rẩy. Ở trung tâm mua sắm tôi có nhìn thấy một bộ váy ngủ rất đẹp, nhưng không dám mua, tôi sợ Tiêu Hà sẽ hiểu lầm rằng rời đi dễ dàng. Kim đồng hồ đã chỉ qua 12 giờ, Tiêu Hà vẫn chưa về. Tôi cố gắng mở căng mí mắt, tiếp tục chờ đợi. Mơ mơ hồ hồ nghĩ thấy được mùi hương của Tiêu Hà, trượng phu của tôi đã về rồi. Mặt tôi đỏ bừng, đêm nay chúng tôi sẽ bên nhau.

Tiêu Hà thô lỗ kéo quần áo của tôi, không có khúc dạo đầu liền cứ thế tiến vào, quá đau khiến tôi rơi lệ, lại nhin xuống, người bên trên vẫn điên cuồng cử động. Tôi cắn chặt chần, nghĩ tới bên cậu luôn là giấc mộng lớn nhất của tôi, một chút đau đớn này có là gì đâu, so với 4 năm đằng đẵng chờ đợi kia thật là nhỏ bé không đáng kể, nhưng nước mắt rơi càng ngày càng nhiều.

Tiêu Hà không cho tôi đi làm, cậu không muốn người khác biết tôi, phu nhân của cậu lớn hơn cậu 9 tuổi. Có đau lòng, nhưng tôi làm sao có thể thay đổi được sự thật ấy. Làm chức vị thiếu phu nhân cũng chẳng có gì, dù trước kia vô cùng căm ghét cuộc sống xa hoa như thế này nhưng mà hiện tại lại vui vẻ chịu đựng. Chăm sóc nhà cửa, làm đồ ăn ngon chờ đợi hai nam nhân mình yêu nhất trở về nhà, đó là hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ.

Nhưng mà với tôi thứ hạnh phúc này chỉ ngắn ngủi như một giấc mơ đẹp. Sau đêm tân hôn, Tiêu Hà chuyển sang phòng khách, không một lần nào bước vào phòng tôi nữa, còn mẹ đẻ của cậu cũng xuất hiện.

Tiêu Hà vô cùng hận người mẹ tuyệt tình kia, nhưng dù thế nào vẫn không thể thay đổi được, không thể dứt bỏ được sợi dây huyết thống. Gặp lại mẹ đẻ trong túng quần nghèo khổ, tuy là ghét bỏ nhưng vẫn đón bà ta trở về.

Đây là một người mẹ chồng vô cùng khinh bỉ tôi, bà cho rằng tôi câu dẫn con trai kiệt xuất của bà.

Chương 13: Chưa từng quen biết

Edit: Jumbo

Mẹ chồng tôi rất miệt thị tôi, khi Tiêu Hà 9 tuổi, tôi không biết liêm sỉ câu dẫn cậu, mặc dù là một giáo viên nhưng lại ác độc, ngay cả một cậu học sinh mới 16 tuổi cũng không buông tha. Tôi đau lòng, rất muốn khóc nhưng đều cố kìm nén lại, không cùng bà cãi nhau. Công việc của Tiêu Hà ở bên ngoài cũng đã rất bận rộn, tôi không thể để cậu về nhà cũng không được yên.

Tuy rằng Tiêu Hà cũng muốn xen vào, để ý một chút chuyện trong nhà, kiên trì về nhà ăn cơm chiều mỗi ngày, có thể cùng Đồng Đồng bồi đắp tình cha con. Mỗi khi tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiêu Hà và Đồng Đồng, tôi liền cảm thấy hạnh phúc như vậy đã trọn vẹn, không cần cậu mở miệng, cho dù bản thân bị ghẻ lạnh, cho dù Tiêu Hà vẫn tiếp tục lãnh đạm, xa cách với tôi như trước.

Ban ngày, Tiêu Hà đi làm, Đồng Đồng đến trường, tôi cùng mẹ chồng đứng ở trong ngôi nhà to như vậy. Tôi dọn dẹp trong ngoài sạch sẽ, tôi cũng chỉ có thể dựa vào những việc làm không tên trong nhà để giải sầu, trôi qua

một ngày buồn chán ở nhà. Mẹ chồng tôi thật thích bày bừa cùng làm ồn, tôi không để ý, nhét bông vào tai tiếp tục làm việc của mình, không ngờ lại bị bà phát hiện, chọc giận bà. Một ngày, lời nói của bà lại tiếp tục thái quá, tức nước vỡ bờ, tôi đẩy bà một cái, lại quên, đây là thời gian Tiêu Hà cùng Đồng Đồng về nhà.

Phát hiện ra Tiêu Hà, miệng tôi mở lớn, mà mẹ chồng tôi cũng khựng lại một lúc. Bà ta khóc lóc, nước mắt nước mũi kể lại cho Tiêu Hà rằng hằng ngày tôi ngược đãi bà, đánh bà ra sao. Tiêu Hà lại dùng ánh mắt lạnh băng nhìn tôi, không để phòng, Tiêu Hà giận giữ tát tôi một cái.

Một người đàn ông trưởng thành có bao nhiêu sức mạnh, lại là một người đàn ông đã từng học qua TaeKwonDo? Mất thăng bằng, tôi ngã xuống, đầu đập vào bàn trà, trong mắt nổi lên toàn trắng với sao. Má rất đau, bên mép tím lên, trong miệng trào ra một thứ chất lỏng, theo khước miệng chảy xuống. Một lúc sau tôi mới tỉnh ra, không thể tin được chuyện xảy ra vừa rồi. Tiêu Hà một tay tôi tuôi lớn lại không lưu tình ráng cho tôi một tát!

Đâu là đau lòng, đâu là tuyệt vọng? Tôi nắm chặt cổ áo của mình, lạnh, rất lạnh, tôi không chịu được mà khẽ run lên. Mọi vật xung quanh như càng trôi ra xa, tôi cọ cọ vào người để sưởi ấm. Thật lâu sau mới cảm giác được một thân thể nhỏ bé ôm lấy mình, bên tai là tiếng khóc sợ hãi. Là Đồng Đồng, là con trai tôi, nó thương tôi khước miệng chảy máu mà khóc. Ôm chặt đứa con trai bảo bối, “Đồng Đồng ngoan, không khóc, mẹ không đau, không đau một chút nào. Đồng Đồng đừng khóc.” “Đau, mẹ có đau.” “Mẹ không đau, một chút cũng không. Đồng Đồng đừng khóc.” Tôi dựa tay vào bàn trà, chậm rãi đứng dậy, ôm lấy cơ thể ấm áp của Đồng Đồng lên lầu. Đối với xung quanh như không nhìn thấy, tôi không còn sức, cũng không có dũng khí mà nhìn lại con người làm tôi bất lực cùng tuyệt vọng.

Dùng túi chườm đá chườm lên mặt, ở bên cạnh, Đồng Đồng liên tục thổi thổi, “Thôi, thôi cho cái đau bay đi.” Vẻ mặt thẳng bé rất thương tâm. Tôi chỉ còn lại con trai tôi, ý nghĩ này làm tôi ôm chặt Đồng Đồng, “Đồng Đồng, mẹ chỉ còn mình con, Đồng Đồng đừng bỏ mẹ.” Khuôn mặt nho nhỏ

của Đòng Đòng ghì ở trước ngực tôi, làm nũng, “Đòng Đòng yêu mẹ nhất, chỉ yêu mẹ thôi, Đòng Đòng vĩnh viễn ở cùng mẹ. Đòng Đòng ghét bố với bà nội.”

Tôi ôm Đòng Đòng cùng ngủ, trong mơ, tôi thấy Tiêu Hà tuyệt tình ráng cho tôi một tát, tôi giật mình tỉnh dậy, mồ hôi lạnh ướt đầm áo.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi nhìn thấy Tiêu Hà. Cậu ngồi ở bàn ăn với vẻ mặt ảo não cùng hồi hận, tôi cũng không muốn tìm hiểu khuôn mặt hồi hận của cậu có phải thật lòng hay không. Chuẩn bị cơm nước cho con xong, tôi đưa thằng bé đến trường, rồi quay trở lại Cục Dân chính. Tôi muốn ly hôn, lại không biết rằng tôi lại rước thêm cho mình một nỗi nhục nữa. Tôi vẫn chưa kết hôn, chỉ là đăng ký nhưng chưa thật sự kết hôn. Thì ra cậu ghét tôi đến như vậy, ngay cả kết hôn cũng không chịu bố thí cho tôi.

Như vậy cũng tốt, tôi đau khổ cười cười, không có những thủ tục lằng nhằng, tôi lại càng nhẹ người, tiêu sái. Trong biệt thự im ắng, dọn hành lý xong, tôi để lại nhẫn kim cương cùng một dòng chữ: *Tiêu Hà, coi như cúng ta chưa từng quen biết.*

Đi đón Đòng Đòng xong, chúng tôi đi đến tỉnh T. Nhớ lại, bố mẹ từng nói, khi nhật được tôi, tôi mặc chiếc quần lót đặc trưng của tỉnh T. Tôi cũng tự nhận cha mẹ đẻ của tôi là người tỉnh T. Xuống xe lửa, hít vào không khí mới lạ của tỉnh T, có một loại cảm giác âm áp, quen thuộc. Đây chính là nơi tôi sinh ra.

Jumbo said: Chương này thật đau lòng thay cho Mạc Nhất, nhưng mà như vậy cũng tốt, đi một thời gian cho tâm hồn thanh thản, cho Tiêu Hà ở lại mà suy nghĩ về những chuyện đã qua. Mạc Nhất đã sống mà chờ Tiêu Hà quá lâu rồi, bạn ủng hộ Mạc Nhất tìm cuộc sống riêng của mình, tốt nhất là đừng quay trở về nữa. Chỉ tội cho Đòng Đòng, hạnh phúc với bố chưa được bao lâu.

Chương 14: Bỏ lỡ hôn nhân

Edit: Hoa

Có giấy chứng nhận giáo viên, tôi vào dạy ở một trường tiểu học, còn Đồng Đồng thì đi nhà trẻ. Nhưng con đã đổi tên, tên “Mạc Nhất Duy” là đứa con duy nhất của tôi, bảo bối duy nhất. Cột người cha ghi “không rõ”.

Thấy mọi người đều tò mò về xuất thân của Đồng Đồng, cũng có vài người lớn tuổi nhìn thấy tôi thì vội đóng cửa. Có con ngoài giá thú trong mắt họ là tội gì đó rất lớn lao không thể tha thứ. Một năm qua đi, ngày ngày tôi sống vui vẻ lạc quan, lại khoan dung khiến đồng nghiệp không còn lãnh cảm như trước nữa. Các cô ấy dần thương tiếc cho một người phụ nữ trẻ như tôi một mình nuôi con thật vất vả, giới thiệu cho tôi những đối tượng xem mắt khá tốt. Sợ rằng Đồng Đồng cần tình yêu thương của cha, về phần tôi cũng nên quên đi hết thay quá khứ, nên không còn từ chối những cuộc xem mắt đó nữa.

Thu là một đối tượng hiền lành, anh cũng là người duy nhất chủ động nhắc tới Đồng Đồng. Anh là giáo viên trung học dạy môn lịch sử, 3 năm trước đã ly dị. Vợ trước là một giám đốc doanh nghiệp, vì Thu không thể kiếm tiền nên cô vợ lấy cớ này mà mang cả con gái đi

cùng. Kể về chuyện quá khứ, sâu thẳm trong đôi mắt anh ẩn chứa thật nhiều đau đớn, anh vẫn còn yêu vợ cũ và con gái. Tôi rất thông cảm với Thu, mà anh không hề hỏi chuyện quá khứ của tôi. Tôi cũng không nói, từ thời khắc tôi rời khỏi căn biệt thự ấy, đã quyết tâm xóa nhòa hết tất cả những hình ảnh hồi ức về Tiêu Hà, nhắc lại chỉ khiến trái tim sẽ thêm một lần đau đớn quằn quại.

Càng tiếp xúc với Thu, cũng vì có quá khứ đau khổ giống nhau nên chúng tôi đều hết sức quan tâm đến đôi phương. Nói chuyện về học trò, về văn học, lịch sử, nói về những môn nghệ thuật khác nhau, tất cả chúng tôi đều rất hào hứng. Một ngày, Thu tới phòng trọ nhỏ của tôi ăn một bữa cơm. Tôi bận rộn dưới phòng bếp, còn Thu hăng say kể những câu chuyện lịch sử cho Đồng Đồng nghe. Đồng Đồng có vẻ không thích Thu, nhưng vì sợ tôi đau lòng nên luôn rất lễ phép chào hỏi “chào chú ạ”.

Thời gian nửa năm qua đi thật là nhanh, Đồng Đồng và Thu đã hình thành một mối quan hệ bạn bè khá vui vẻ. Tôi và Thu đến nhà trẻ đón con tan học, cùng nhau đi chơi công viên. Đây là những tình cảm mà Đồng Đồng chưa từng một lần nhận được. Thu, anh cũng đưa chúng tôi tới thăm cha mẹ anh.

Cha mẹ anh cũng là người hiền lành, cả đời làm nghề dạy học, thông minh và đối xử với Đồng Đồng tốt lắm. Chứng kiến cảnh quan hệ con trai và con dâu căng thẳng, vụ ly hôn trong một thời gian dài nên khi biết tôi là giáo viên tiểu học thì họ vừa lòng lắm, còn thúc giục chúng tôi nhanh nhanh kết hôn đi.

Tôi hỏi ý kiến của Đồng Đồng, Đồng Đồng có vẻ khó xử, con không muốn người khác cướp mẹ đi, lại sợ mẹ sẽ thầm khóc, rất dụi dằm ngoan ngoan nói: “Chỉ cần mẹ thích, Đồng Đồng cũng sẽ thích.” Đồng Đồng vĩnh viễn ngoan ngoan, vĩnh viễn làm cho người ta cảm động như thế đấy.

Thu bắt đầu đi xem phòng, cuối cùng quyết định mua một căn nhà chung cư hai phòng ở vùng ngoại ô. Bọn tôi cũng tranh thủ thời gian rảnh rỗi bắt tay vào dọn dẹp sắp xếp nhà mới.

Trước ngày hôn lễ 1 tuần. Hai chúng tôi tới nhà mới xem xét sửa sang lại lần cuối, không ngờ rằng vị khách đầu tiên tới nhà lại là vợ cũ của Thu. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp, khôn khéo và giỏi giang. Bọn họ cứ nhìn đối phương như thế, tôi có thiện ý liền đi ra ngoài, bọn họ cần nói chuyện trong một không gian không bị người khác quấy rầy.

Vẫn biết là Thu còn yêu vợ cũ. Hai tháng trước, tôi và Thu đi siêu thị đã gặp cô ấy. Lúc đầu chưa biết cô ấy là ai, nhưng nhìn thấy ánh mắt chứa chan nhưng nhớ, thâm tình của Thu là tôi đã hiểu. Đó là người vợ trước mà Thu vẫn luôn nhớ thương vương bận. Không có đổ kỵ, bởi vì bản thân tôi trong lòng cũng đã từng có một người khiến mình khắc cốt ghi tâm. Đồng ý kết hôn là vì hai chúng tôi đều sợ cô đơn, sợ một mình, sợ đêm đêm giá lạnh đến xương tủy.

Đi dạo dưới lầu 1 vòng, ước chừng thời gian cũng đã đủ, tôi mới lên lầu. Đẩy cửa thấy được hai người đang găt gao ôm lấy nhau. Ở cạnh Thu, cử chỉ thân mật nhất của chúng tôi chỉ là nắm tay. Căn nhà mới này có lẽ không nên thuộc về tôi.

Tôi thản nhiên cười cười, Thu đẩy người phụ nữ trong lòng ra, tay chân luống cuống. Còn cô kia thì ôm lấy tay Thu khiêu khích tôi. Cảnh này giống như tôi đã gặp ở nơi nào đó, đúng rồi, ngày ấy, giữa trưa ở sân bay, từng có một cô gái tóc vàng mắt xanh cũng tay trong tay với người đàn ông tôi yêu nhất nhìn tôi như thế. Tôi cười càng tươi.

Hình như chẳng ai có thể yêu tôi, thương tôi, ngay cả Chu, người đàn ông từng thích tôi cũng vậy.

Chương 15: Gặp lại Tiêu Hà

Edit: Jumbo

Tiện tay đóng cửa lại, trên đường đi đón Đồng Đồng về nhà, tôi không cảm thấy tổn thương hay đau khổ, chỉ cảm thấy đau đầu. Ngày mai, phải giải thích với những đồng nghiệp đã nhận bánh kẹo cưới như thế nào đây?

Trên đường về nhà nói chuyện với Đồng Đồng, mẹ cùng chú Thu đã chia tay. Đồng Đồng giật mình nhìn tôi, thấy tôi không có biểu hiện gì khác thường, liền ôm tôi làm nũng, nói ngọt: “Đồng Đồng yêu mẹ nhất!” Đồng Đồng của tôi ngày càng tinh, nghĩ không có ai nhìn thấy, thằng bé không kịp thu lại khuôn mặt tươi cười.

Ngày hôm sau tôi cũng không phải mở miệng giải thích, Thu đã xuất hiện. Anh đứng giữa văn phòng hướng tôi cúi đầu giải thích, xin sự tha thứ của tôi. Tôi buồn cười, nhìn người đàn ông thành thật này, anh ngồi ở văn phòng mà giải thích không phải tự đeo trên lưng mình tội danh “phụ lòng” hay sao? Lập tức, các giáo viên khác tức giận vây lại, chỉ trích anh, mắng anh vô tình, nhẫn tâm. Có một giáo viên còn tức giận đến mức đuổi anh ra ngoài. Mọi người đều lên tiếng an ủi tôi, cùng cam đoan người đàn ông tiếp

theo nhất định là người tốt. Tôi thật sự dở khóc dở cười, cảm kích sự quan tâm của các cô ấy, cũng giải thích mình không thương tâm, nhưng các cô ấy vẫn vỗ vỗ lưng tôi, cổ vũ tôi phải kiên cường.

Cám ơn Thu, tôi biết hôm nay anh cố ý tới văn phòng giải thích, vì không muốn tôi khó xử. Anh quả là một người tốt bụng, hiểu ý người, hy vọng vợ cũ của anh có thể quý trọng anh, càng hy vọng một nhà ba người họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc.

Đi đón Đồng Đồng, cô giáo nói là Đồng Đồng đã được bố đón rồi. Tôi hoang mang, nói Đồng Đồng không có bố. Trong một giây, những hình ảnh về những vụ án bắt cóc ùn ùn kéo đến làm tôi hồn phi phách tán. Đồng Đồng là sinh mạng của tôi, tôi không dám tiếp tục tưởng tượng. Cô giáo cũng hoảng sợ, giải thích người đàn ông kia có bộ dáng rất giống Đồng Đồng. Tiêu Hà? Chẳng lẽ là Tiêu Hà? Không, không có khả năng, không có khả năng cậu tìm được tôi và Đồng Đồng. Cả nước có bao nhiêu tỉnh thành, cậu không thể dễ dàng tìm được chúng tôi nhanh như vậy.

Chạy về nhà, Đồng Đồng với vẻ mặt phờ phạc, cùng một người đàn ông cao lớn ngồi ở cầu thang. Đúng là Tiêu Hà! Đồng Đồng vừa nhìn thấy tôi liền nhảy ngay vào lòng tôi, liếc nhìn đến Tiêu Hà đang đứng dậy, sắc mặt trắng bệch lại tiếp tục nghiêm nghị, đề phòng. Đồng Đồng sợ Tiêu Hà lại đánh tôi, một cái tát kia đã khắc sâu vào trong tiềm thức trắng bệch.

Mở cửa bước vào nhà, Tiêu Hà cũng bước vào theo. Thở sâu, tôi lịch sự hỏi, “Xin lỗi, có chuyện gì?” không đợi trả lời. “Nếu không có chuyện gì, cửa nhà chúng tôi nhỏ, phiền cậu đi ra.” Nhà chúng tôi không chào đón người lạ. Tiêu Hà bình tĩnh đứng ở cửa ra vào, nhìn tôi. Mở TV để Đồng Đồng xem phim hoạt hình, tôi tiếp tục vào phòng bếp nấu cơm, chờ Tiêu Hà biết mà rời đi, nhưng mà vẫn không nghe thấy động tĩnh gì. Thờ dài, tôi lấy cơm thừa tối hôm qua, đổ vào nồi cơm điện.

Bưng đồ ăn lên bàn, gọi Đồng Đồng, Đồng Đồng lập tức rửa tay ngồi lên bàn. Xới cơm vào ba bát, cuối cùng cơm thừa lại vào bát tôi. Tiêu Hà đã từng đối xử lạnh lùng với tôi như thế nào, cũng không thay đổi chuyện tôi

đã từng cuu mang, đã từng yêu cậu. Tiêu Hà nhìn bát cơm của tôi, cúi đầu đứng lên. Tôi buồn cười nhìn cậu, chủ nhà không tiếp, khách không mời mà đến nhưng cũng thật hào phóng. Đồng Đồng ăn một miếng, mắt lại trừng bố mình một cái, thật không tình nguyện Tiêu Hà ăn mất cà rốt trứng chim của mình.

Ăn xong cơm chiều, Đồng Đồng ngồi vẽ, tôi soạn giáo án, mà Tiêu Hà ngồi ở bên cạnh bàn nhìn chúng tôi, không có ý định rời đi. 9 giờ 30, đến giờ Đồng Đồng đi ngủ. Đi ra, Tiêu Hà vẫn ở đây, tôi khách sáo nói, “Tiêu tiên sinh, nếu không có việc gì, mời cậu đi, chúng tôi cần đi ngủ.” “Tôi muốn ngủ ở đây một đêm.” Câu đầu tiên Tiêu Hà nói từ khi vào cửa làm tôi cảm thấy thật không biết phải nghĩ sao. “Lấy tài lực của Tiêu tiên sinh mà ngủ lại tại nhà chúng tôi thế này thì thật tiếc cho khách sạn năm sao, hướng chi phòng chỉ nhỏ, ở đây thật không hợp với thân phận của cậu, mời cậu rời đi.” “Mạc Nhất, tôi muốn ở lại đây.” Giọng nói có chút cầu xin, lại làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, thật mất mặt. Hứ lạnh một tiếng, “Tùy cậu, sofa hay sàn nhà thì tùy.” Nằm trong phòng ngủ, tôi cố gắng đi vào giấc ngủ, không nghĩ đến những chuyện phiền lòng.

Sáng sớm hôm sau, phòng bếp có một thân ảnh bận rộn. Thời gian như trôi về 12 năm về trước, chỉ là thân ảnh nho nhỏ ngày xưa đã trở nên cao lớn. Cháo hoa, trứng ốp lết, giống những sáng sớm ngày xưa, chỉ là tạp dề cậu mặc trên người quá nhỏ. Đặt đĩa trứng đến trước mặt tôi, Tiêu Hà hoài niệm nói: “Mạc Nhất rất thích ăn trứng ốp lết.”

Tôi lặng lặng nhìn cậu, cậu đang làm cái gì vậy? Không phải cậu hận tôi sao? Sao lại như chưa xảy ra chuyện gì, sao lại có thể bình thản như vậy? Hận của cậu đâu? Sự lạnh lùng của cậu đâu? Vì Đồng Đồng à? Sợ tôi lại mang con đi mất sao? Cậu thật sự chịu nhục! Chính tôi nhẫn tâm làm cho con của cậu lại mang cái danh con tư sinh, chẳng lẽ cậu lại bỏ qua? Tiêu Hà, mặc kệ cậu xuất phát từ mục đích gì, tôi cũng sẽ không để cậu toại nguyện! Bắt đầu từ ngày tôi rời đi, chúng ta đã là người xa lạ.

Chương 16: Hận cũng Tiêu Hà

Edit: Hoa

Chương 15 bạn Jumbo để xưng hô của TH với MN là tôi-em, nhưng ở chap 16 này để như thế nhiều câu thoại có phần xa cách, nên mình chuyển sang xưng hô là anh-em nhé, cách xưng hô trong trn này khiến chúng mình quá đau đầu rồi.

Đưa Đồng Đồng đến trường, Tiêu Hà đi theo sau chúng tôi. Tôi và Đồng Đồng trao nhau những nụ hôn vui vẻ, vẻ mặt Tiêu Hà khát vọng hâm mộ, giống như trước kia lúc tôi còn ở biệt thự nhìn “chồng” con bên nhau vậy.

“Tiêu tiên sinh, cậu không thể cứ tiếp tục đi theo mẹ con tôi như thế được!”

“Mạc Nhất, anh nấu cơm đợi em và Đồng Đồng về.”

“Không cần, Tiêu tiên sinh, tôi và con tôi không muốn bị người khác quấy rầy.” Lễ phép cự tuyệt ý tốt đó, cũng không muốn nhìn vẻ mặt khổ sở của cậu. Chúng tôi cần cuộc sống bình yên.

Tan tâm về nhà, hương thơm thức ăn tràn ngập khắp cả nhà. Mãi mãi, Tiêu Hà luôn luôn nói được thì làm được. Nhưng cậu lấy đâu ra chìa khóa nhà?

Đồng Đồng ngủ say rồi, cậu vẫn chưa đi, tự nhiên tôi thấy thật phiền, không muốn nhìn thấy cậu. Về sau có bị oán trách hay hối hận tôi cũng không muốn thấy. Khuôn mặt tuần mỹ ấy một thời tôi si mê quyến luyến, còn hiện tại muốn tránh cũng không được.

“Tiêu tiên sinh, cậu còn muốn ở nhà tôi tới khi nào? Nhà chúng tôi không chào đón cậu, mời cậu ra ngoài cho.”

“Mạc Nhất, anh nhớ em.” Nhớ? Cậu cũng biết nhớ? Cậu cũng xứng?

“Tiêu tiên sinh, cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tôi không muốn thấy cậu. Mời cậu đi khỏi nhà tôi.” Hy vọng cậu nhanh nhanh rời khỏi nhà tôi, để lại sự bình yên cho tôi.

“Mạc Nhất, chúng ta không thể trở về như ngày xưa được hay sao?” Giọng nói của cậu sao lại khổ sở như thế? Người khổ hãn là tôi, người bị thương là tôi người bị đẩy xuống địa ngục cũng là tôi cơ mà.

“Tiêu Hà, tôi nghĩ tôi và cậu hãn chẳng còn khúc mắc gì, mời cậu đi ngay khỏi nhà tôi.”

“Mạc Nhất, anh biết anh quá đáng, nhưng anh xin em tha thứ.”

“Ôi, tha thứ? Cậu đã làm sai cái gì mà cần đến sự tha thứ của tôi? Tiêu tiên sinh, cậu không sai, người sai là tôi, tôi vô liêm sỉ, quyến rũ cậu mới 16 tuổi, bị cậu hận, bị cậu đánh là phải rồi, đúng rồi.”

“Không phải như thế, không phải như thế, đều là lỗi của anh, lỗi của anh, anh——”

Tôi chẳng còn nghe vào đâu cái gì nữa.

“Tiêu Hà, cái cậu muốn là Đồng Đồng sao? Tôi nói thẳng với cậu, chuyện đó là không thể, tôi không có khả năng giao Đồng Đồng cho cậu, tôi

sinh thẳng bé, tôi nuôi con, yêu con cũng là một mình tôi, cậu mà cần một đứa con, cậu có thể cùng bạn gái của cậu sinh mười đứa, Đồng Đồng tôi không thể cho cậu, cậu nên chết tâm đi.”

“Không, anh muốn em, là em Mạc Nhất.”

“Tiêu Hà! ” Tôi tức giận hét tên cậu, đến bây giờ, cậu còn muốn gạt tôi, nghĩ rằng tôi có thể tha thứ cho cậu hay sao? Không, không thể, một cái bạt tai ngày ấy đã đánh đi hết yêu thương, hết si tâm vọng tưởng tôi dành cho cậu.

“Cậu cho cậu là ai, cậu nói hận liền hận, nói kết hôn liền kết hôn, muốn đánh thì đánh, cậu nghĩ là đến bây giờ cậu muốn gì tôi cũng liền đem tới cho cậu hay sao? Tiêu Hà, cậu nghĩ bây giờ tôi vẫn còn yêu cậu?”

“Không, Mạc Nhất, không cần hận anh, không cần hận.” Phải,đúng là như thế, tôi hận cậu, hận cậu, rất hận! Hận cậu sao có thể nhẫn tâm, nhẫn tâm với tôi đến thế!

“Cậu nói rất đúng, tôi hận cậu, nhưng tôi hận bản thân mình hơn, vì sao mà không biết xấu hổ đi làm chuyện như thế, vì cái gì một đứa trẻ 16 tuổi cũng không tha làm cậu mất đi sự trong trắng trân quý, xứng bị người ta hận lắm, xứng cho cái danh chưa chồng mà chưa bị người đời thóa mạ lắm, xứng bị bốn năm đa tình để nhận lấy một cái bạt tai lắm, xứng bị mẹ người ta đánh chửi nhục mạ lắm. Ha ha, ha ha—”

“Mạc Nhất, Mạc Nhất, em đánh anh mắng anh thế nào cũng được, chỉ xin em đừng tự tra tấn chính mình, xin đừng——” Tiêu Hà, sao cậu không thể cam tâm bỏ qua? Phải làm thế nào cậu mới có thể buông tha cho tôi và con tôi?

“Tiêu Hà, tôi cầu xin cậu buông tha cho tôi, buông tha cho chúng tôi, tôi đã bị báo ứng rồi, không cần tranh Đồng Đồng với tôi, không cần tranh,được không, tôi van xin cậu, van xin cậu.”

“Không, Mạc Nhất, anh không giành Đồng Đồng của em, sẽ không, em đừng khóc, đừng khóc, anh yêu em, rất yêu, sao có thể làm điều khiến em

tồn thương chứ?”

“Tiêu Hà, tôi đã sai một lần rồi, chẳng lẽ không thể tha thứ hay sao? Cậu muốn tôi chết ở trước mặt cậu cậu mới cam tâm hay sao?” Tôi lớn tiếng ngăn cản tiếng “yêu” từ miệng cậu.

“Tiêu Hà, lúc trước tôi chỉ yêu cậu, chẳng nhẽ tình yêu của tôi khiến cậu hận tôi đến thế ư? Tôi đã bị quả báo rồi chẳng phải hay sao, mùi vị địa ngục tôi đã nếm qua nhiều rồi.”

“Mạc Nhất, anh không nói dối, không có, mấy năm nay không một ngày nào anh không nghĩ tới em——”

“Đủ rồi, Tiêu Hà, tôi không muốn nghe chuyện gì của cậu hết, cũng không muốn lại bị cậu lừa, cậu đi đi, cút đi!”

“Không, anh không lừa em, anh không có, Mạc Nhất, em phải tin anh ——”

“Haha, phải không? Là ai nói không muốn cho con mình làm con rơi? Nhưng lại làm con mình thật sự trở thành đứa con rơi bị người đời khinh thường! Tiêu Hà, tôi sẽ không tin cậu nữa, cậu ra ngoài đi, tôi không muốn gặp lại cậu nữa.” Nản lòng thoái trí, ngay cả sức tranh cãi cũng không có.

” Oa —— ” Đồng Đồng!?! Đồng Đồng đi chân trần đứng ở cửa, gào khóc to. Tôi thê mà quên mất con đang ngủ.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng ngoan, đừng khóc, tại mẹ không tốt, mẹ làm Đồng Đồng sợ, xin lỗi con, là mẹ sai rồi.” Tôi dỗ dành con.

“Ba mẹ đừng cãi nhau, đừng cãi nhau nữa, Đồng Đồng sợ lắm.”

“Được, không cãi, mẹ không cãi nhau.”

Tiêu Hà, con khóc, xin cậu đi đi!

Chương 17: Tiêu Hà nói hết

Edit: Jumbo

Dỗ con ngủ xong, tôi vô cũng không buồn ngủ nữa. Bật radio nghe “Chuyện tình đêm khuya”, đây là chương trình được yêu thích nhất ở đây, rapping rất cao, rất nhiều đêm lạnh giá, tôi ngồi nghe chuyện tình của những người xa lạ mà rơi lệ.

Đêm này nên tìm được một cái cớ để tôi khóc một hồi cho thỏa đi. “Xin chào, tôi là Tiểu Phong, xin hỏi anh câu chuyện của anh như thế nào, anh muốn nói hết không?” “Xin chào,” là Tiêu Hà, là giọng của Tiêu Hà! “Chúng tôi có thể nghe một chút chuyện xưa của tiên sinh được không?” Trầm mặc một lúc, “Tiên sinh khỏe chứ?” “Tôi, tôi đã làm tổn thương chính người mình thương yêu nhất, tôi vẫn luôn luôn làm tổn thương cô ấy, làm cho cô ấy khóc, làm cho cô ấy đau khổ cùng bất lực. Tôi yêu cô ấy, từ năm 11 tuổi cho đến tận bây giờ, nhưng tôi lại cho rằng cô ấy đã làm tổn thương tôi, cố gắng hận cô ấy, chán ghét cô ấy, lại không biết những hành động của mình đã đẩy cô ấy đi xa thật xa, cuối cùng mất hẳn. Mất. Tôi hận, hận chính mình tự cho bản thân là đúng, hận chính mình không hiểu rõ tình cảm của

mình.” Radio truyền ra giọng nói rõ ràng cùng tiếng khóc bất lực. “Tôi rất muốn nói cho cô ấy biết, tôi yêu cô ấy, lại mất đi sự tin tưởng của cô ấy, cô ấy không yêu yêu tôi nữa, không tin tôi, cũng không muốn gặp lại tôi, tôi nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ, tôi không thể không có cô ấy, từ năm 11 tuổi, hình ảnh cô ấy đã khắc sâu vào tâm can tôi, chưa từng nghĩ đến một ngày chia tách, tôi nên làm cái gì đây, làm sao đây -----” Radio chỉ truyền lại những tiếng “tút, TUT”. Điện thoại bị ngắt, ngắt, nước mắt của tôi im lặng chảy, ướt cả gối.

Ngày hôm sau, những giáo viên trẻ đều túm tụm lại một chỗ bàn về chương trình “Chuyện tình đêm khuya” tối hôm qua, mọi người tám đủ chuyện và người đàn ông có giọng kể dễ nghe kia, vừa cảm động người đàn ông si tình, vừa ghét anh ta tàn nhẫn với người yêu. Tôi im lặng chữa bài. Bọn họ lại vây lại, muốn nghe ý kiến của tôi, tôi bình tĩnh nói với ác cô ấy, “Tôi không nghe, hôm qua đi ngủ từ sớm.”

Ở trên bàn, tôi nhìn thấy tờ giấy hôn thú hồng hồng mà lúc gần đi Tiêu Hà có để lại, ngày ký là ngày sau ngày tôi đi. Tiêu Hà, tôi nên tin tưởng cậu sao? Tôi còn có thể tin tưởng cậu sao?

Giảng xong bài, cô Lý nói có một vị phu nhân đang chờ tôi ở phòng tiếp khách. Người phụ nữ tóc vấn cao đang ngồi ở trong kia chính là mẹ Tiêu Hà. Sức khỏe mặc dù rất tốt, nhưng mà gương mặt đã già đi nhiều, cái trán, khóe mắt có rất nhiều nếp nhăn. Tôi không mở miệng, chờ bà nói mục đích buổi gặp mặt hôm nay trước. “Mạc Nhất, có thể ra ngoài nói chuyện được không?” Đưa bà ấy ra một quán trà ở bên ngoài, tôi rót một tách trà, thổi cho bớt nóng. “Mạc Nhất, ta muốn giải thích, xin con tha thứ cho những lời nói cay nghiệt trước kia của ta.” “Điều đã là quá khứ, Tiêu phu nhân không cần để ý, tôi đã quên rồi.” Tôi chủ động, lãnh đạm trả lời, không muốn nghĩ đến những ký ức trước kia. Bà ta muốn nói cái gì, lại cúi đầu yên lặng uống trà, thật lâu sau mới mở miệng: “Mạc Nhất, Tiêu Hà rất đáng thương, con đi rồi, nó liền bỏ tất cả việc rồi giống như người điên đi tìm con. Người tiêu tụy đi rất nhiều, thường xuyên nhìn ảnh con mà ngẩn người. Nó thật sự yêu con, con có thể gặp nó được không?” Bà nhìn tôi đầy mong đợi, “Thật xin

lỗi, Tiêu phu nhân, tôi không thể đồng ý, tôi cùng cậu ấy đã không còn quan hệ.” “Không, còn, còn hai người còn một đứa con.” “Đồng Đồng là của tôi.” Trịnh trọng nói cho bà ta biết, Đồng Đồng không còn liên quan gì đến nhà họ Tiêu. “Mạc Nhất, ta van xin con, đi gặp Tiêu Hà đi, từ nửa đêm hôm qua nó về nhà đã rất không bình thường, nhốt mình trong phòng, không có bất kỳ một động tĩnh gì, bất luận gọi như thế nào nó cũng không để ý, ta sợ nó luẩn quẩn trong phòng mà làm chuyện gì đó ngốc nghếch. Mạc Nhất, ta cầu xin con thương thằng bé, đi gặp mặt nó một lần đi, từ nhỏ Tiêu Hà đã không biết mặt bố mình là ai, mà ta cũng chưa từng có trách nhiệm của một người mẹ với thằng bé, ngay cả tên của nó cũng nói ta không muốn chịu kết quả, Tiêu Hà, Tiêu Hà, ta cũng không biết bố nó là ai. Ta chưa từng cho nó một mái ấm gia đình, chỉ có con nhiệt tình quan tâm đến nó, đối tốt với nó, nó cũng chỉ nghe lời con, cũng chỉ yêu con, cho nên, Mạc Nhất, cầu xin con đi gặp nó đi.” Đại phu nhân cao ngạo từng ngang ngược chỉ vào người tôi lại khóc trước mặt tôi? Mà tôi lại do dự.

(萧何: Tiêu Hà, 何: Hà – đại từ nghi vấn, 何人: Người nào, 何物: vật gì)

Tôi đã từng yêu Tiêu Hà, yêu, rất yêu, cho dù chính mình đã khắc đầy thương tích nhưng cũng không sửa được ước nguyện ban đầu, chấp nhất cùng với cậu ở một chỗ. Nếu không có một cái tát tuyệt tình kia cùng cuộc hôn nhân giả dối, tôi nghĩ tôi đến chết vẫn yêu cậu, đi theo cậu. Nhưng mà cậu đã cho tôi một vết thương trí mạng, làm cho tôi không còn dũng khí tiếp tục thương cậu. Tôi cũng là người, cũng sống, cũng đau, cũng khóc, cũng mệt mỏi. Nếu tiếp tục ở bên cạnh cậu, tôi còn có thể nhận được những vết thương như vậy sao? Không thể, một chút cũng không thể! 12 năm của tuổi thanh xuân đã đủ!

Jumbo said: Làm mấy chap này thoải mái hơn mấy chap chờ đợi của Mạc Nhất nhiều. Mạc Nhất ngày càng trở nên mạnh mẽ.^^

Chương 18: Đồng Đồng hạnh phúc

Edit: Hoa

Về nhà Đồng Đồng thấy cả nhà lạnh lẽo, trong mắt xẹt qua một tia buồn bã, con là đang tìm kiếm thân ảnh của ba. Tôi vẫn ghi nhớ bản thân chịu ủy khuất lại quên mất khát vọng của con tôi. Đồng Đồng hy vọng ba có thể ở cạnh con, tôi lại ích kỷ nữa rồi. Tiêu Hà dù gì cũng là ba của Đồng Đồng, cốt nhục tình thâm không thể dứt bỏ được. Tôi nên vì Đồng Đồng mà suy nghĩ lại, nhất định phải vì Đồng Đồng mà suy nghĩ cho kỹ.

“Đồng Đồng, con nhớ ba hả?”

“Không nhớ.” Đáp lại rất nhanh, hai mắt cũng không dám nhìn tôi.

“Con nói thật đi, Đồng Đồng có nhớ ba không?” Đồng Đồng chân chừ nhìn tôi, không biết phải trả lời thế nào mới khiến tôi không đau lòng

“Mẹ sẽ không buồn đâu, cũng không cãi nhau với ba nữa, Đồng Đồng, con có thể nói thật cho mẹ, con có nhớ ba không?”

“Nhớ, Đồng Đồng rất nhớ ba.” Giọng con lý nhí đầy khổ sở, bảo bối của tôi sợ mẹ con bị ủy khuất.

“VẬY, mẹ đưa con đi gặp ba nhé.”

“Thật không ạ? Thật sự có thể đi gặp ba ạ?” Đôi mắt Đồng Đồng mong chờ nhìn tôi. Tôi gật đầu kiên quyết, con vỗ tay rồi thơm nhẹ lên má tôi.

“Đồng Đồng yêu mẹ nhất!” Tiêu Hà, tôi lựa chọn tin tưởng cậu, cũng là cho chúng ta thêm một cơ hội, hy vọng cậu không làm tổn thương tôi và con thêm lần nào nữa.

Cầm chìa khóa phòng khách sạn mà mẹ Tiêu Hà đưa, tôi vào phòng của Tiêu Hà. Mùi thuốc lá và rượu nồng nặc. Tiêu Hà giống như cậu bé rất nhiều năm trước ngồi trên cửa sổ lúc bình minh, vẫn là biểu tình mát mát, thê lương.

Tôi đến gần, nhẹ nhàng gọi “Tiêu Hà.”

Tiêu Hà chấn động, từ từ xoay người lại. Loại ánh mắt đó có tên là gì? Không dám tin, do dự, sợ hãi, van xin hy vọng hòa trộn, khiến trái tim tôi rung động, cả đời không thể quên.

Mới một ngày không thấy Tiêu Hà, dường như đã qua mấy đời. Đây là lần đầu tiên sau 7 năm chúng tôi ở cạnh nhau mà bình yên đến thế. Bàn tay tôi chạm lên khuôn mặt lúm phún râu của cậu, lại gọi thêm một lần nữa “Tiêu Hà”.

Nước mắt Tiêu Hà không ngờ lại chảy xuống, thấm ướt bàn tay tôi. Đôi tay cậu run rẩy từ từ ôm lấy tôi, “Mạc Nhất, Mạc Nhất.”

Người đàn ông này yêu tôi thật lòng. Nước mắt thấm ướt cả cổ tôi, cả mặt tôi.

Tiêu Hà hôn lên môi tôi, là nụ hôn môi lần đầu tiên sau 7 năm, cũng là lần đầu tiên Tiêu Hà chủ động hôn tôi. Tôi trầm luân, không thể không thừa nhận tôi vẫn còn yêu cậu ấy, hận cậu đuổi cậu chỉ vì sợ lại bị tổn thương.

“Anh yêu em, Mạc Nhất, luôn yêu em.”

Đồng Đồng mở to mắt nhìn chúng tôi.

“Ba mẹ thật xấu hổ.” Đặt tay Đồng Đồng vào tay Tiêu Hà, còn tay trái tôi cầm lấy tay phải của con.

“Đồng Đồng, ba mẹ đưa con về nhà.”

Lời tác giả: Các bạn thân mến, câu chuyện đã kết thúc rồi. Xin cảm ơn! Cũng xin tha thứ cho tôi, tôi thật sự rất tiếc khi phải hành hạ Mạc Nhất đáng thương, kỳ thật ngược Tiêu Hà cũng chính là ngược Mạc Nhất, xin các bạn cũng hãy mở lòng từ bi buông tha cho cô ấy nhé, Đồng Đồng sẽ thực lòng cảm ơn mọi người. Sơn (con trai), Ngư Du xin lỗi con, không để Mạc Nhất đi tìm chỗ dựa nơi một cây đại thụ khác, chẳng thể nói gì nhiều nhưng Mạc Nhất chỉ có thể yêu một mình Tiêu Hà. Mọi người nhất định là có rất nhiều điều không hiểu, Tiêu Hà sao lại có thể yêu mạc Nhất đây, xin yên tâm, còn phần phiên ngoại thật dài ở phía sau nữa, viết về Tiêu Hà, xin hãy chú ý đón đọc nhé, xin mọi người hãy gắng chờ đợi Ngư Du tôi (cũng gắng chờ bạn Hoa và bạn Jumbo), xin cảm ơn một lần nữa!

Ngoại truyện: Tiêu Hà 1

Edit: Jumbo

Tôi chưa từng gặp bố của tôi. Trong trí nhớ, mẹ tôi như một con bướm, luôn luôn quẩn quýt lấy những bông hoa là những người đàn ông có tiền. Bà ghét sự phiền phức, cho nên tôi với bà cũng chỉ là một sự ràng buộc. Vừa đến tuổi nhập học, tôi đã bị ném vào trường học, bà đóng tiền một lượt, rồi vô mộng không bao giờ quản. Vừa đến giờ nghỉ, tôi đã bị giáo viên đuổi về nhà, ngồi ở cửa nhà không biết chờ đến khi nào mẹ mới về, phải ở bên ngoài một hai ngày là chuyện thường, tôi biết bà đã quên chính mình còn một người con còn tồn tại. Vì không muốn bị đói chết, tôi tự học nấu cơm, cũng học chăm sóc mẹ mỗi khi say rượu.

Năm lớp 5, mẹ chưa đóng học phí đã biến mất. Cô giáo chủ nhiệm đưa tôi về nhà đòi tiền, nhưng bà đã rời đi rồi. Vẫn biết sẽ có một ngày như vậy, nhưng cũng không nghĩ sớm thế này tôi đã bị vứt bỏ. Trường không có khả năng cho tôi tiếp tục đi học, tôi có chút sợ hãi, nếu rời trường thì tôi còn nơi nào để đi đâu? Tôi như thế này cũng không thể tìm được một công việc. Cô giáo chủ nhiệm ngồi xổm trước mặt tôi, xoa xoa đầu tôi, mũi tự nhiên cay

cay muốn khóc, mẹ tôi cũng chưa bao giờ sờ đầu tôi. Tôi chờ đợi cô tuyên án, không thể tưởng tượng được, cô lại mang tôi đi gặp hiệu trưởng nói muốn nhận nuôi tôi!

Vì vậy, tôi ra khỏi nhà mình, đến nhà cô. Cô không bắt tôi gọi cô là “mẹ”, cũng không có khả năng trở thành mẹ của tôi, cô còn rất trẻ. Rất cảm kích cô, cũng không nghĩ ăn không trả tiền, cho nên mỗi ngày tôi đều dậy rất sớm làm điểm tâm. Ở nhà tôi trước kia, tôi cũng làm như vậy.

Cô Mạc đối với tôi rất tốt, cái gì cũng hỏi ý kiến tôi, chỉ là thường xuyên sờ đầu hay hôn lên mặt tôi. Tôi không có thói quen tiếp xúc nhiều với người khác nên thường xuyên đỏ mặt, nhưng cô lại bảo tôi là “thiên sứ”, tôi không giống họ, không có mệnh tốt như họ.

Trên lớp vẫn có vài đứa bạn nhìn tôi không vừa mắt, nói tôi cướp “bạn gái” chúng nó, thật sự tôi bị đeo lầy cái tội này, lũ chúng nó chỉ là lũ mơ mộng hão huyền, con gái chẳng có một chút hứng thú với chúng. Không thể tưởng tượng được, chúng nó hợp lực lại đánh tôi, tôi cũng không sợ, lao vào cùng chúng nó đánh nhau. Lúc cô Mạc đến, tôi đã bị đánh cho bầm dập, nhưng bọn kia cũng còn chút nghĩa khí, không chạy đi. Đương nhiên cô Mạc bảo vệ tôi, giận dữ mắng chúng nó một lúc, bắt quá còn tưởng sẽ phạt chúng nó.

Lúc bôi thuốc cho tôi, mắt cô Mạc có chút ướt, tôi rất cảm động, nhất định tương lai tôi phải báo đáp cô thật tốt. Còn chưa nghĩ ra phương pháp báo đáp, thì cô đã mang tôi đi học TaeKwonDo, thật vui, sau này không còn ai dám bắt nạt tôi.

Cô Mạc có rất nhiều sách văn học, còn có một quyển Hán ngữ rất dày, tôi lật ra coi. Nói thật, sách tiểu học rất đơn giản, đọc thấy có chút phiền phức. Ước mơ của tôi là kiếm đồng tiền lớn, vậy phải sớm học xong đại học. Cô Mạc rất thích cuối tuần nào cũng đi công viên, loại vui vẻ này tôi không có hứng thú, tôi ngồi trên xích đu, nhìn cô vui quên trời đất. Cô cũng thật giỏi, chơi còn khỏe hơn cả lũ nhóc ở xung quanh, rất hăng hái. Thích nhất là cô chơi đủ rồi, liền đưa tôi đi nhà sách, thích mua sách gì thì mua. Loại sách gì

tôi cũng xem, từng chút một tích lũy kiến thức, nhưng mà thích nhất vẫn là sách kinh tế.

Ngày thi tốt nghiệp, Mạc Nhất thật ngốc, chắp hai tay cầu nguyện tôi được điểm tiếp, cô đối với tôi vẫn chưa thật sự tin tưởng. Đề bài rất đơn giản, nhưng tôi có ý nói đùa rằng còn có thể qua. Cuối cùng, tôi đứng thứ nhất, không sai lệch lắm so với dự kiến của tôi. Đương nhiên trường tốt nhất muốn tuyển tôi vào, cũng miễn học phí. Lấy tiền lương của Mạc Nhất ngốc kia mà đóng học phí thì chúng tôi chỉ có thể ăn không khí.

Tôi cũng đọc rất nhiều sách về máy tính, nhưng số máy ở trường thật quá ít, không đủ để dùng. Không thể tin được Mạc Nhất lại muốn mua máy tính cho tôi, không nghĩ mình đã lộ ra sơ hở lúc nào, nhưng không quan trọng, tiền lương của Mạc Nhất thật sự là rất thảm hại. Nhưng cô phải làm giáo án lên nhất định phải mua. Tôi biết trong trường có thể mở phòng máy cho giáo viên bất cứ lúc nào, làm giáo án chỉ là cái cớ. Không lay chuyển được bộ dáng đáng thương của cô, tôi chọn một mức giá hợp lý. Không ngoài dự liệu, máy tính vào phòng của tôi, mà Mạc Nhất nghĩ đã gạt được tôi, vừa huýt sao vui vẻ vừa nấu cơm, cô ấy đánh giá chỉ số thông minh của mình cũng thật cao.

Mạc Nhất rất giống gà mẹ, cũng giống bà cụ non, rất nghiêm khắc quy định giờ nghỉ ngơi của tôi, vừa dùng máy tính được 2 tiếng liền gõ cửa bảo tôi nhắm mắt nghỉ ngơi. Vì không muốn cô ấy thất vọng, tôi rất thành thật nhận yêu cầu này của cô ấy. Không thể tưởng tượng được, cô lại viết tờ giấy “Uy hiệp”, 11 giờ không ngủ liền đánh đòn. Nhưng Mạc Nhất đã quên tôi là người như thế nào, bắt quá, tôi còn biết hạn chế bản thân nghe theo. Tuy tôi có chút thất vọng nhưng kiên quyết không để cô ấy biết.

Hôm đó, tan học về có xảy ra tai nạn xe cộ, đến 7 giờ còn chưa thông đường, tôi biết nhất định Mạc Nhất đã lo đến phát điên rồi, cô từng kể chuyện của bố mẹ mình, cô ấy chắc đang rất sợ hãi, cầm túi xách liền chạy thẳng về nhà, ở dưới lầu đụng phải đáng vẻ mát mát của Mạc Nhất, cô ôm tôi khóc. Tôi cũng ôm cô ấy, trong lòng trào lên cảm giác âm áp cùng cảm

động, nếu trên thế giới này thực sự có thiên sứ, thì Mạc Nhất mới chính là thiên sứ, là thiên sứ hộ mệnh của tôi.

Mạc Nhất yêu, nghe giọng nói áp úng cùng khuôn mặt hồng hồng là có thể biết được đáp án. Không nói lên trong lòng là cảm giác gì, chỉ cảm thấy rất không thoải mái, như cái gì đó mình rất thích bị cướp mất, nhưng không thể ngăn cản, Mạc Nhất đã vì tôi mà hy sinh quá nhiều, tôi biết, lần hẹn hò trước làm cô rất buồn. Cố gắng đọc sách để không nghĩ đến cảnh Mạc Nhất ở cùng người đàn ông không quen biết kia, nhưng vẫn không thể tập trung được. Ba tháng đó thật phiền phức, cô giáo ở trên lớp cũng thấy sự bất thường ở tôi, liền nói chuyện với tôi vài lần lại càng khiến tôi khó chịu. Không quá hai ngày sau, Mạc Nhất dẫn người đàn ông kia về. Tôi nặng nề nấu cơm nhưng cũng không có tâm trạng ăn gì, úp sấp người trên giường chán nản lại nghe được tiếng tranh chấp từ phòng khách. Người đàn ông kia bắt Mạc Nhất chọn lựa giữa tôi và anh ta. Tôi thực sự hoảng sợ, tôi không muốn rời xa Mạc Nhất, cô là người mà tôi quan tâm nhất, rất sợ hãi, nhưng lại không thể ích kỷ giữ lấy cô ấy. Thay vì để Mạc Nhất đau khổ, không bằng để tôi chọn thay cô. Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, thì tôi như thế nào cũng được. Tháng ba, tôi nói với Mạc Nhất tôi muốn nhảy lớp, vào ký túc. Trở lại phòng, khổ sở muốn khóc, không muốn rời xa Mạc Nhất, không muốn rời ngôi nhà ấm áp này của chúng tôi, tôi đi sẽ không có ai kiên nhẫn gọi cô ấy rời giường, càng không có người vì cô ấy làm bữa sáng, mà túi mật của cô vốn không tốt, không ăn sáng sẽ càng không tốt.

Không phát hiện Mạc Nhất đã vào phòng, tôi biểu lộ tất cả cảm xúc của mình, Mạc Nhất ôm lấy tôi từ sau lưng mà khóc, thề vĩnh viễn không bỏ tôi mà đi, chúng tôi vĩnh viễn ở một chỗ. Nhưng mà, Mạc Nhất, còn tình yêu của Mạc Nhất? Mất đi người kia hẳn rất đau lòng. Mạc Nhất lại nói tôi so với bất cứ ai đều quan trọng hơn. Tiêu Hà chỉ có một, còn bạn trai có thể tìm. Mạc Nhất, Mạc Nhất, tôi biết tôi thật ích kỷ, nhưng cũng rất vui vì tôi là người mà Mạc Nhất quan tâm nhất. Nước mắt chảy ra, đây là lần đầu tiên tôi chảy nước mắt, đau khổ nhất là mất đi tình yêu của Mạc Nhất.

Jumbo said: Nhớ đấy, đau khổ nhất là mất đi tình yêu của cô ấy thì cậu hãy cố mà giữ thiên sứ của mình đi.

Ngoại truyện: Tiêu Hà 2

Edit: Hoa

Cứ như thế tôi vào cấp ba. Trên khán đài trong lễ tốt nghiệp cấp 2 nhìn xuống dưới thấy một đôi mắt rung rung nhìn tôi, có kiêu ngạo, có cả tự hào nữa. Tôi biết, Mạc Nhất xem tôi như con cô ấy, dù cô ấy chỉ hơn tôi có 9 tuổi.

Năm cuối cấp hai từng có lần xảy ra một chuyện khiến mỗi lần nhớ lại làm tôi thập phần ghê tởm, giáo viên Triệu dạy tiếng anh đã 30 tuổi, một chiều thứ sáu cuối tuần cô ta nói muốn tôi tới nhà cô ta, phụ đạo cho cô ta một chút toán học. Dù là không muốn đi, nhưng nghĩ lại thấy cô ta cũng tốt với tôi nhiều nên miễn cưỡng đi. Nhưng chẳng thể nào mà đoán được, trong nhà ngoài cô ta thì chẳng còn một ai, còn cô giáo Triệu đoan trang ở trên lớp giờ phút này lại đang mặc áo ngủ trong suốt. Bên trong áo ngủ rõ ràng là xấu xí. Tôi xoay người đi luôn, mà cô ta như con bạch tuộc cuốn lấy người tôi. Học qua sách cấp hai tôi cũng biết giữa nam và nữ sẽ xảy ra chuyện gì, cũng có xúc động nhưng không có quá nhiều ham muốn đi thử, tiếp nữa là sợ nếu Mạc Nhất mà biết nước mắt sẽ rơi tứ phía làm cho người khác không thể không lo. Tôi cười lạnh một tiếng, gỡ cô ta ra khỏi người

tôi, cô ta không biết liêm sỉ ra sức cọ sát vào đũng quần tôi. Cô ta kéo khóa quần xuống, muốn làm bước tiếp theo, tôi đá cô ta sang một bên, mở cửa đi ra ngoài.

Về nhà, thấy Mạc Nhất đang vô tư xem phim hoạt hình, nhìn thấy tôi về, còn vỗ vỗ sang chỗ bên cạnh bảo tôi ngồi xem cùng. Tôi buồn cười nhìn hành động ngây thơ của cô ấy, cô ấy cùng họ Triệu giả đứng đấ kia cách nhau một trời một vực. Nhưng cứ nghĩ tới Triệu Tú Mỹ, mặt tôi lại sa sầm xuống, Triệu Tú Mỹ, tôi sẽ không cho phép cô, muốn chạm vào tôi, phải trả giá thật lớn.

Lợi dụng vị trí đội trưởng và chủ tịch hội học sinh, tôi bắt đầu chinh Triệu Tú Mỹ. Trước tiên, trên lớp giờ tiếng anh tôi nói thật lưu loát khiến cô ta khó xử, xem trình độ thấp kém của cô ta khiến tập thể các lớp đệ đơn kiến nghị lên nhà trường, sau đó trên trang web của trường đăng một tấm ảnh cấp ba (khỏa thân) của cô ta— đương nhiên là tôi dùng máy tính ghép ảnh. Chẳng cần mấy chiêu, cô ta nhanh chóng mà rời trường học. Lúc cô ta đi, tôi đứng trên hành lang khoái trá và cay độc nhìn theo.

Nhảy lớp lên học cấp ba cũng là lúc Mạc Nhất lần đầu tiên đi công tác xa nhà, khi lên xe cô ấy còn căn dặn đủ thứ, làm như chỉ đi vài ngày tôi sẽ chết đói, cô ấy đã quên, người nấu cơm trong nhà là ai sao. Đi có vài ngày, Mạc Nhất cứ lúc lúc lại gọi điện thoại hỏi đông hỏi tây, tôi kiên nhẫn ngồi nghe cô ấy nhắc đi nhắc lại. Cuối cùng, còn ép tôi nói một câu thật buồn nôn “Mạc Nhất, em cũng rất nhớ chị.” Cô ấy mới cảm thấy thỏa mãn mà cúp máy. Mạc Nhất chẳng bao giờ thừa nhận cô ấy trẻ con hơn bất cứ ai trên đời này.

Đêm hôm đi đón Mạc Nhất về nhà đã xảy ra một chuyện chẳng ai có thể ngờ. Lúc tôi đang tắm, Mạc Nhất mơ mơ màng màng mà xông vào. Cả hai chúng tôi đều kinh hãi không ai nhúc nhích, cuối cùng tôi vẫn là người phản ứng trước, dùng khăn tắm quấn quanh bụng, còn Mạc Nhất che mặt đỏ bừng bừng xoay người bỏ chạy. Cô ấy xấu hổ làm cho tôi muốn phì cười. Mặt Mạc Nhất vừa rời đỏ như mông khi vậy.

Ngày hôm sau tôi giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, nấu cơm gọi cô ấy ra ăn. Còn Mạc Nhất đơn thuần lại vĩnh viễn không học được cái gì là

giả vờ, nhìn lấp liếm như kẻ gian, mặt ngượng ngùng đỏ bừng, vẫn còn dấu vết bồi rối tôi hôm trước.

Nhưng mà Mạc Nhất có vẻ khá lạ, bắt đầu hỏi tôi những chuyện ở trường học, trước giờ cô ấy chưa từng lo lắng việc học tập của tôi, hiện tại sao lại quan tâm? Còn hỏi tôi có thích ai không, vô cùng ngạc nhiên nhìn cô ấy, không thấy có gì quá khác lạ, liền kể tỉ mỉ. Cô ấy không phải vẫn luôn coi tôi là đứa trẻ 11 tuổi hay sao? Sao giờ lại hỏi chuyện tôi như một người lớn thế?

Tiệc tối hôm tốt nghiệp ở trường, tôi trốn cũng không thoát vị trí MC, các bạn thật sự nhiệt tình yêu cầu tôi đàn một khúc dương cầm [Lúc còn học TaeKwonDo ở tiểu học, phòng bên cạnh có một lớp học dương cầm, không ngờ giáo viên lớp học ấy trông thấy tôi, nhìn ngón tay tôi rồi hỏi có muốn vào lớp cô ấy học không, học miễn phí, ngẫm lại không cần phải làm hao hụt số tiền gửi ngân hàng mà còn học được thêm thứ mới, tôi không hề khách khí đồng ý] ngẫm kỹ cũng là buổi tốt nghiệp nên tôi đồng ý.

Về nhà, bật đèn thấy vẻ mặt lặng thinh ẩn chứa cơn bão táp của Mạc Nhất. Lần đầu tiên tôi thấy Mạc Nhất phản nộ như thế, nhìn tôi. Tôi cũng không biết vì sao cô ấy giận, nhưng cách giáo dục của Mạc Nhất luôn luôn rất dân chủ nên tôi lựa chọn cũng không can thiệp không hỏi nữa. Tôi giải thích, cam đoan với cô ấy sẽ không bao giờ giấu giếm cái gì với cô ấy nữa, kỳ thật thì tôi cũng chẳng giấu cô ấy cái gì, cô ấy không hỏi, tôi không chủ động nói chuyện, không phải cố ý không nói cho cô ấy.

Sáng sớm hôm sau, Đùng Nhất vẫn còn phụng phịu, tôi nói hết những gì mà tôi nghĩ là cô ấy chưa biết, nếu nói là giấu, chắc chỉ có mỗi một việc là tôi giúp người ta làm công việc lập trình. Không nói vì sợ cô ấy sẽ lo lắng, đau lòng. Thương tâm vì cô ấy nghĩ tôi không xem cô ấy là người thân, muốn sớm thoát ly khỏi cô ấy; lo lắng vì sợ cô ấy cho rằng việc đó sẽ khiến tôi xao nhãng chuyện học hành. Nói hết tất cả, Mạc Nhất vẫn không hề phát ra một tiếng động. Tôi chỉ còn cách gọi một cuộc điện thoại cho bạn tốt của cô ấy, cô giáo môn toán để cầu cứu.

Nói oán hận một hồi, Mạc Nhất mới tha thứ cho tôi. Cuối cùng thì cũng qua đi, tôi thở ra một hơi. Trái tim Mạc Nhất luôn mềm như thế, tôi còn

phải quan tâm thật nhiều với cô ấy, để cho người ta không lợi dụng nó mà lừa cô ấy.

Ở trường có tổ chức đi chơi xa, đến suối nước nóng hai ngày một đêm. Mạc Nhất không vui, cô ấy cho rằng trước kỳ thi đại học phải tranh thủ từng giây từng phút mà học bài. Nhưng vẫn giả bộ như không có gì cho tôi đi. Đến nơi tôi có gọi một cuộc điện thoại báo bình an cho cô ấy. Ở đầu dây bên kia giọng cô ấy hữu khí vô lực, làm bộ không muốn nói nhiều với tôi. Khiến người ta thập phần lo lắng, cô ấy bị ốm phải không?! Vội vàng nhảy lên chuyến xe cuối cùng để về nhà, đẩy cửa buồng hành lý đi nhìn cô ấy, lại nhìn thấy Mạc Nhất ôm áo ngủ của tôi ngủ trên giường của tôi, một cảm giác rất lạ nổi lên trong lòng tôi, còn chưa kịp nghĩ cái gì, Mạc Nhất kinh hoàng chạy lại ngã trước mặt tôi, tôi chạy ra đỡ lấy cô ấy. Cô ấy ngẩng mặt ngược nhìn tôi, trong mắt có sự si mê ái mộ mà tôi vô cùng quen thuộc. Muốn lùi bước, cô ấy lại vươn tay ra, xoa mặt tôi, đầu lưỡi ẩm ướt bao lấy môi tôi, dục vọng dâng trào, nhưng tôi không thể, Mạc Nhất chính là thân nhân của tôi. Đẩy cô ấy ra, cô ấy lại ôm càng chặt hơn, tay cô ấy ôm làm tôi không còn kiềm chế được dục vọng của chính mình, mắt đột nhiên đỏ, không còn lo bóng gió gì nữa, cũng cô ấy ngã xuống giường.

Kích tình qua đi, lý trí lại bừng tỉnh. Nhìn cơ thể trần trụi của mình và Mạc Nhất, cảm thấy thật bản, đó là cảm giác loạn luân đau đớn tràn ngập cả trí não. Mạc quần áo ngồi bên cửa sổ, một màn Triệu Tú Mỹ quyền rũ tôi lúc trung học lại hiện lên, tự nhiên tôi thật hận thật hận Mạc Nhất. Cứ nghĩ cô ấy xem tôi như con cô ấy, không ngờ mục đích của cô ấy là đây! Còn tôi lên giường với người mà bản thân kính yêu nhất! Lên giường với chính người thân của mình! Nguyên lai thiên sứ và Triệu Tú Mỹ đều giống nhau, ti bỉ đến mức học trò của mình cũng có thể xâm phạm!

Ngoại truyện: Tiêu Hà 3

Edit: Jumbo

Sau khi tỉnh lại, Mạc Nhất cũng áy náy. Tôi lạnh lùng liếc cô ấy một cái rồi rời khỏi nhà. Tôi đi lang thang trên đường, những suy nghĩ cứ ám ảnh: một người mẹ không quan tâm luôn lượn lờ quanh những người đàn ông, Triệu Tú Mỹ bề ngoài thì đạo mạo, đoan trang nhưng bên trong thì phóng đãng, Mạc Nhất câu dẫn chính người thân của mình. Mạc Nhất, Mạc Nhất, sao Mạc Nhất cũng có thể như vậy?! Chị là người tôi tôn kính nhất!

Đi một ngày, cuối cùng tôi cũng về ngôi nhà đã từng ấm áp trước kia. Không đi bởi vì tôi có hận cô ấy như thế nào thì cũng không thay đổi được chuyện cô ấy đã từng yêu thương, chăm sóc tôi. Sẽ đi, nhưng không phải bây giờ, sẽ đi nhưng cũng sẽ quang minh chính đại nói với cô ấy.

Mạc Nhất từng hỏi tôi sẽ vào đại học gì, tôi nói là đại học C ở Lạc Thành, rất gần nhà. Nếu không có tôi, nhất định Mạc Nhất sẽ mất ngủ. Mà bây giờ, tôi muốn đi đại học A, trường đại học tốt nhất cả nước. Mạc Nhất, ân tình của chị tôi sẽ nhanh chóng trả lại.

Ánh mắt Mạc Nhất vẫn như vậy. Đêm hôm đó, tôi hiểu được, đôi mắt của Mạc Nhất chính là đôi mắt người con gái nhìn người con trai mình yêu. Nhưng, Mạc Nhất, tôi hận chị, hận chị hủy hoại hình ảnh người tôi tôn kính nhất, hận chị hủy hoại thế giới duy nhất tôi được an ủi.

Qua cửa soát vé, xoay người nhìn Mạc Nhất, hai mắt cô ấy rung rung muốn khóc, nhưng không dám. Trong lòng đau xót, Mạc Nhất, không cần làm dáng vẻ vô tội này sẽ chỉ làm tôi hận cô hơn. Kiên định lên máy bay, không hề hồi tưởng lại chuyện trước kia.

Bước trên miền đất xa lạ, không lạ lắm cùng không quen. Tiêu Hà, mà phải tốt nghiệp thật nhanh, làm chúa tể của chính mình, nên trả thù thì trả thù, nên hận thì hận, nên còn thì còn.

Bằng tốc độ nhanh nhất lao đầu vào học, mà cứ cách 3 ngày Mạc Nhất sẽ gọi cho tôi một cuộc điện thoại, nghĩ không nhắc máy, nhưng hay là nghe. Có lẽ nói chuyện lãnh đạm sẽ tốt hơn là không nhắc máy, tối thiểu cũng có thể nghe được giọng nói của cô ấy. Cái này có tính là trả thù không? Để không quên người đang ở Lạc Thành kia, đi học, ăn cơm, ngủ đều lơ đãng nhớ tới. Là hận đi, sự thù hận để không cho chính bản thân quên đi.

Có rất nhiều nữ sinh viên viết thư cho tôi, giống như trước đây, tôi cũng không để ý mà nhét vào ngăn kéo. Cũng có rất nhiều người trực tiếp thổ lộ, nhưng mà nhìn vào ánh mắt chứa đựng tình cảm của các cô ấy, tôi lại nhớ tới Mạc Nhất, Mạc Nhất cũng từng dùng ánh mắt ấy mà nhìn tôi. Hận Mạc Nhất, cô ấy làm tôi nhìn thấy người con gái khác cũng không có hứng thú.

Nhiều ngày liên tục không nhận được điện thoại của Mạc Nhất, hoảng hốt, có thể đã xảy ra chuyện gì hay không? Tinh dậy cũng rất bi ai, cho dù cô ấy đã là gì với mình đi nữa, thì vẫn lo lắng cho cô ấy. Không thể lại yếu đuối như vậy nữa. Ném bắt an vào một góc trái tim. Mạc Nhất, về sau tôi không muốn bị chị quấy nhiễu.

Rốt cuộc Mạc Nhất cũng gọi điện, nghe được một tiếng “Alo” kia, cả người tôi đều thả lỏng, không có chuyện gì là tốt rồi. Trong điện thoại, cô ấy nói một đồng nghiệp sinh em bé, gọi là Đồng Đồng, hỏi tôi cái tên đó có

hay không. Không thấy khó hiểu với cách nói chuyện của Mạc Nhất, cô ấy vẫn rất thích trẻ con, chỉ là nghe được tôi trả lời, đầu dây bên kia có tiếng khóc.

Tết Âm lịch đến rất nhanh, tôi không về Lạc Thành. Nhìn không khí tết nhà nhà giăng đèn kết hoa, tôi như điên nhớ đến Mạc Nhất, nhưng hận ý cũng úp về như đào sơn lấp hải. Từng có những tết Âm lịch vui vẻ như vậy, tôi viết câu đối, sau đó để cô ấy vui vẻ nhận lấy, làm một bàn đồ ăn thật lớn, rót một chút rượu rồi nâng chén, mua pháo, ra ngoài ô vui vẻ đốt đón tất niên. Mà bây giờ cái gì cũng không có, chỉ có một mình tôi cô đơn ở phòng ngủ, úp mì ăn liền chờ tất niên. Hạnh phúc cách tôi thật xa.

Năm nhất trôi qua thật nhanh, mà tôi chỉ còn lại vài học phần. Gửi một tâm chi phiếu về cho Mạc Nhất, đây là tiền tôi đi làm công ty kiếm được. Tình của cô tôi chỉ còn thiếu nợ một chút, tôi tin là rất nhanh có thể trả được. Lại một kì nghỉ đông nữa, Mạc Nhất lại nhắc tới cậu bé Đồng Đồng kia, có vẻ rất yêu thương cùng chiều chuộng cậu ta. Có chút chua, trước kia Mạc Nhất chỉ thích mình tôi, cô ấy còn cho rằng ngay cả những đứa trẻ khác ở trong ti vi cũng không bằng tôi. Lúc đó, tôi độc chiếm toàn bộ yêu thương trong ngôi nhà của Mạc Nhất. Mạc Nhất, Tiêu Hà đi rồi, chị lại tìm được thể thân nhanh như vậy sao? Chị không chịu được tĩnh mịch đến vậy sao? Điện thoại cầm trong tay cơ hồ bị bóp nát, Mạc Nhất, Mạc Nhất, tôi hận chị!

Ngày đó, trong giờ tập bóng rổ thấy Mạc Nhất, tay cô ấy ôm một đứa nhỏ. Tưởng bị nữ sinh vây quanh, ngẩng đầu lên, người đã không còn ở đó. Tôi cười nhạo chính mình hoang tưởng, Mạc Nhất cũng không đa sầu đa cảm như vậy để đến đây nhìn lên mình. Hơn nữa Mạc Nhất không có khả năng có con, cô ấy không có khả năng kết hôn. Người kia tuyệt đối không phải Mạc Nhất!!! Tuyệt đối không phải!!!

Năm thứ hai, nhờ thành tích học tập nổi trội của mình, tôi được Viện quyết định đưa tôi sang Mỹ du học, lấy bằng thạc sĩ kinh tế. Rất lâu, đầu điện thoại bên kia Mạc Nhất không có tiếng trả lời.

Ở Mỹ mặc dù rất đầy đủ nhưng cũng rất mệt, nhưng dù có mệt đến đâu, tôi cũng không quên ghi tội Mạc Nhất, một hành động bình thường, một câu nói thoáng qua... đều khiến tôi không quên. Tôi quy hết thảy những suy nghĩ ngày thành hận, bởi vì hận cho nên không quên.

Bị Catherine đeo bám chình là điều khó chịu duy nhất của tôi ở Mỹ, Catherine là con gái của tổng giám đốc, xinh đẹp mà mạnh mẽ. Đại tiểu thư ở trong đại sảnh làm khó dễ người khác, vừa lúc tôi đi qua liền không câu được, chỉ trích cô ta vài câu, ai ngờ lại bị cô ta đeo bám, thật hối hận bản thân lắm miệng. Kể từ đó có thể nào cô ta cũng bám lấy tôi. Mà có vẻ giám đốc cũng hy vọng tôi có thể trở thành con rể ông ta. Tôi chưa từng nghĩ đến hôn nhân, cho dù có, cũng không có khả năng lấy một người đàn bà như vậy về nhà, có kết hôn cũng phải lấy loại ngọc ngà như Mạc Nhất. Tôi bị ý nghĩ này của bản thân làm hoảng sợ, Mạc Nhất, Mạc Nhất, cô ấy có ảnh hưởng rất lớn với tôi, không nên như vậy!

Cứ như vậy, tôi ngày người ở Mỹ hai năm, tốt nghiệp thạc sỹ. Công ty muốn giữ tôi lại ở tổng công ty, nhưng tôi từ chối, 4 năm, tôi cũng nên trở về Trung Quốc gặp lại Mạc Nhất, đến lúc rồi. Điều tính sai duy nhất là xem nhẹ cái đuôi Catherine. Một màn “xảo nghệ” ở sân bay làm tôi chán ghét cô ta tới cực điểm.

Mạc Nhất đứng ở cửa chờ, cô ấy vẫn vậy, vẫn giống như tôi rời đi, vẫn hiền lành, trẻ con như vậy. Khuôn mặt không che lấp được sự hưng phấn, như ma xui, quỷ khiến kéo Catherine vào trong lòng. Mạc Nhất không dám tin, nụ cười cứng lại trên môi cô. Tôi âm thầm cười lạnh, cô ấy sẽ không nghĩ tôi là của cô đi. Catherine lại sấn vào lòng tôi, cố nén lại cảm giác chán ghét, dùng tiếng Trung chào hỏi với Mạc Nhất, giới thiệu Catherine là bạn gái của tôi. Mạc Nhất miễn cưỡng cười vui, dọc đường đi rất im lặng, cô ấy muốn khóc nhưng lại nhin xuống. Tôi không muốn về nhà, không muốn nhớ lại một đêm kia với Mạc Nhất, hơn nữa với cá tính của Catherine sẽ lại làm tổn thương cô ấy. Tôi hận Mạc Nhất, nhưng cũng không để cho ai bắt nạt cô ấy, không phải không có đạo lý sao? Trên bàn cơm Mạc Nhất rất đau,

Mạc Nhất làm tôi cũng đau. Đây là cái mà cô ấy nên nhận, vì cái gì mà tôi cũng đau như vậy?

Jumbo said: Có yêu rồi mới có hận. Mà hận sâu như vậy mà cậu vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình sao? Đồ ngốc! Mất đi rồi mới tiếc, mới hận bản thân!

Ngoại truyện: Tiêu Hà 4

Edit: Hoa

Không ở lại tổng bộ nhưng công ty quyết định cho tôi nhậm chức giám đốc điều hành khu vực Trung Quốc, để cảm ơn ông chủ đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi đồng ý. Sau ngày về nước công việc rất bận rộn, gặp gỡ khách hàng, về khách sạn, nhân viên tiếp tân có giao cho tôi một phong thư, bên trên là chữ viết quen thuộc của Mạc Nhất. Bỗng nhiên tôi hoảng hốt, run run mở ra, bên trong là tờ chi phiếu mà ba năm trước tôi đưa cho cô ấy. Mạc vừa mới đi rồi, tôi lại bị bỏ rơi.

Sẽ không, Mạc sẽ không đi đâu, nhưng sao điện thoại không thể gọi được.

Mạc Nhất cô thật độc ác, nhưng tôi thề, nhất định tôi sẽ tìm được cô, đã làm sai còn có thể thanh toán mà rời đi như thế hay sao?

Tìm đến thám tử tư tốt nhất Lạc Thành, tôi muốn hẳn phải tìm được Mạc Nhất bằng tốc độ nhanh nhất. Hai tháng trời thật nhiều việc khó khăn như

thế, tôi gọi điện thoại cho ông chủ “mời” ông ấy đem con gái về, bằng không, tha thứ tôi không thể tiếp tục công tác. Nhớ Mạc Nhất, nhớ bộ dáng ngốc nghếch của cô ấy, nhớ dáng vẻ cô ấy cười to sáng khoái. Mạc Nhất, nếu muốn mọi chuyện chấm dứt thì phải có sự cho phép của tôi, còn cô không có tư cách, không có!

Ngày đó có kết quả điều tra khiến tôi càng thêm hận cô ấy.

Tôi lại có một đứa con trai, Đồng Đồng trong miệng cô ấy chính là con tôi, còn tôi chẳng hay biết cái gì!

Năm ấy người tôi nhìn thấy ở sân bóng rổ cũng là cô ấy, cô ấy làm sao có thể, làm sao có thể nhẫn tâm để cha con tôi cốt nhục chia lìa, sao có thể có quyết định cay độc để con trai tôi bị người đời thóa mạ là đứa con không cha? Mạc Nhất, cô điên rồi! Tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu!

Trong vườn trẻ tôi nhìn thấy rồi, con tôi đang chơi rất vui vẻ, gọi Mạc Nhất rất lớn. Bọn họ vui vẻ như thế, hạnh phúc như thế, còn tôi lại như người điên tìm bọn họ khắp nơi, 4 năm, một mình cô đơn 4 năm, còn Mạc Nhất có con ở bên cạnh!

Đồng Đồng cảnh giác nhìn tôi, lòng tôi chua xót, là con tôi, cũng không biết tôi là ai. Ngồi xổm xuống khẽ vỗ vỗ đầu thằng bé, Đồng Đồng, ba thật sự xin lỗi con, không ở bên con chăm sóc yêu thương con, nhưng ba nhất định sẽ bù đắp cho con.

Giao bảng đăng ký kết hôn cho thư ký bảo cậu ta tới dân chính cục đăng ký, tôi cưới Mạc Nhất, cưới người phụ nữ tôi từng coi như thân nhân ruột thịt, thật sự là châm biếm! Đêm tân hôn, tôi ở văn phòng ngay góc đến tận khuya mới về, Mạc còn ngồi ở đầu giường đỏ mặt chờ tôi, cô ấy vẫn còn muốn tôi như thế sao? Không bằng tôi đặt cô ấy dưới thân, cơ hồ là vô cùng thô lỗ mà cưỡng hiếp cô ấy, bên dưới cô ấy đau đớn không ngừng rơi lệ, nhưng vẻ mặt lại là cam tâm tình nguyện. Mạc Nhất, cô cần đàn ông đến thế hay sao?

Ký xong hợp đồng, tôi thoải mái ngồi ở một nhà hàng ăn cơm trưa muộn, ngoài cửa một thân ảnh cầm fastfood đi về phía tôi, là Tiêu Diệp, người mẹ như con bướm yêu hoa của tôi. Bà chân chừ nhìn tôi, tự nhiên tôi thấy thật buồn cười, cho tới bây giờ một người phụ nữ lúc nào cũng muốn hưởng thụ những thứ cao cấp như bà ta lại có thể ăn thức ăn nhanh. Phải rồi, bà đã già

đi, nếp nhăn trên khóe mắt thật rõ ràng, tuổi tác cao suy cho cùng thì chẳng còn khách nào muốn bà ta nữa.

“Con là Tiêu Hà sao?”

Tôi điếng người nhìn chằm chằm vào bà ta, bà ta vẫn nhớ Tiêu Hà, còn nhớ đến đứa con bà ta đã từng sinh ra này.

“Tiêu Hà, có đúng là con không, mẹ rất nhớ con.” Tôi ghé tởm nhìn bà ta biểu diễn. Nhớ mà còn độc ác vứt bỏ đứa trẻ mới 11 tuổi là tôi hay sao? Lôi kéo góc áo tôi, nước mắt nước mũi đầm đìa. Trước đây bà nuôi tôi 11 năm, bây giờ tôi trả lại cho bà, cho bà có cơm mà ăn.

Tiêu Diệp nhìn Mạc Nhất với ánh mắt tràn đầy khinh thường, bà ta đã quên sự thật bà ta từng là gái hồng lâu. Mạc Nhất dùng thái độ dễ chịu tha thứ, không phải tôi không biết thủ đoạn của Tiêu Diệp là không ai bì nổi, nhưng tôi lựa chọn làm ngơ. Đối với Mạc Nhất tôi cũng không đối xử tử tế, chẳng phải đã thỏa mãn yêu cầu của cô ấy rồi hay sao? Đó là những gì cô ấy mơ tưởng muốn có từ trên người tôi còn gì. Tuy tôi cũng có dục vọng của riêng mình, nhưng thà rằng tôi tự mình đi giải quyết còn hơn bước vào phòng cô ấy, cho cô ấy.

Xung đột giữa Mạc Nhất và Tiêu Diệp sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, vấn đề là cả hai người đó đều chọn địa điểm là nhà tôi, muốn tôi xử lý hay sao? Tiêu Diệp chỉ biết sử dụng chiêu thức một khóc hai làm loạn ba thất cổ, còn Mạc Nhất thì quật cường luôn cho mình là đúng, cô ấy chưa một lần nghĩ rằng bản thân cô ấy đã sai, tất cả đều chọc giận tôi lại bị tiếng khóc lóc càng thêm nháo loạn, vì thế mà có một cái bạt tai, trong nháy mắt Mạc Nhất ngã nhào xuống đất, tôi không thể tin bản thân tôi có thể làm được chuyện tàn nhẫn như thế. Chưa kịp thu lại cánh tay phải của mình thì chính lý trí đã bảo tôi rằng tôi là người ra tay chứ không phải ai khác. Máu từ khóe miệng Mạc Nhất chảy ra, màu đỏ tươi ấy thật chói mắt khiến trái tim tôi đau đớn. Mạc Nhất, tôi không phải cố ý đâu.

Tôi chỉ muốn tự cho tôi hai cái tát, muốn chặt ngay cái tay phải đi, càng muốn tiến lên ôm lấy cô ấy, nhưng thái độ của Mạc Nhất khiến tôi không dám bước lên. Đau thương như thế, tuyệt vọng như thế, cô ấy nắm chặt lấy cổ áo của mình không nói nên lời.

Tiếng khóc của Đông Đông khiến cô ấy bưng tỉnh, cô ấy xoay người ôm Đông Đông đi lên lầu. Tất cả xung quanh không còn thứ gì lọt vào mắt cô ấy nữa. Đột nhiên tôi thực sự sợ hãi, đứng ở cửa phòng nghe tiếng động bên trong, tay không thể nào đưa lên gõ cửa. Mạc Nhất, tha như cho tôi, tôi thật sự không cố ý.

Một đêm không ngủ, nhớ lại từng chuyện từng chuyện khi ở bên Mạc Nhất. Tất cả yêu thương của Mạc đều dành cho tôi, quan tâm đến thế, che chở cho tôi đến thế. Mà để nhận lấy một cái tát của tôi. Cô ấy thương tâm, tuyệt vọng là phải. Trái tim tôi thật đau, đau hơn nhiều so với khi bị mẹ ruột vứt bỏ, đau hơn nhiều so với khi bạn bè vây quanh bắt nạt. Mà tôi thật sự là hận Mạc Nhất hay sao? 4 năm qua, không một ngày quên, không một ngày không nghĩ tới, đây thật sự là hận sao?

Muốn đợi Mạc để nói cho cô ấy tình cảm chân thật của tôi, nhưng thái độ của Mạc Nhất trừ bỏ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, thứ lạnh lùng chưa bao giờ tôi biết. Tôi cũng đối xử với cô ấy bốn năm qua như thế. Là báo ứng?

Mạc Nhất, em nghĩ đến một cái liếc mắt cũng không cho tôi hay sao? Em hỏi hận rồi? Em cuối cùng cũng hỏi hận rồi? Hỏi hận đã nhận nuôi tôi? Trong nhà trống rỗng, chỉ còn lại mình tôi ngồi ngơ ngác, còn Mạc Nhất sớm đã đưa Đông Đông đi học. Lái xe đi làm trong trạng thái hốt hoảng, Mạc Nhất, chờ tôi về.

Đến giữa trưa trong lòng tôi nổi lên nỗi bất an chưa từng có, dáng vẻ tuyệt vọng của Mạc Nhất khảm vào trong óc tôi. Tôi về nhà ngay lập tức. Trong nhà không còn thân ảnh của Mạc Nhất, mở tủ quần áo, cái gì cũng không còn.

Chân tôi mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, Mạc đi rồi, cô ấy đi thật rồi.

Trên bàn học bay xuống một tờ giấy “Tiêu Hà, coi như chúng ta chưa từng quen biết.”

Chưa từng quen biết, điều này có thể xảy ra hay sao, quan hệ dây dưa sâu đến như thế, làm thế nào có khả năng chưa từng quen biết. Chúng tôi đều yêu nhau như vậy không phải hay sao?

Tôi yêu em, Mạc Nhất, vẫn luôn yêu em, lại nhầm rằng đó là tình cảm cho thân nhân.

Lại quên mất rằng chúng tôi đâu có phải người ruột thịt, nếu tôi không phải người đàn ông yêu em, sao tôi có thể không vui vẻ, sao một đêm cuồng loạn kia có thể kết hợp cùng em, càng không thể bốn năm qua không ngày nào không nhớ tới em.

Tất cả đều là do tôi tự cho mình là đúng, Mạc Nhất, đừng rời bỏ tôi, thế giới này trừ em, sẽ chẳng còn người nào có thể yêu Tiêu Hà đến như thế, Tiêu Hà cũng sẽ không thể yêu ai sâu đậm đến thế!

Mạc Nhất, đừng vứt bỏ Tiêu Hà! Tiêu Hà có thể không cần thứ gì nhưng không thể mất em! Mạc Nhất, chúng ta là vợ chồng! Chúng ta là vợ chồng, nên không thể tách rời!

Thư ký kinh hồn táng đảm đứng trước mặt tôi, tôi hung hăng ra quyền. Thì ra tôi vẫn chưa kết hôn, tôi lại làm Mạc Nhất tổn thương, 4 năm qua, không có một ngày tôi không khiến cô ấy tổn thương, người kiên cường đến thế nào cũng sẽ sụp đổ, là tôi tự đuổi đi người tôi yêu nhất. Tôi khổ sở vò tóc.

p/s: TH gọi MN là “Mạc” là giữ nguyên bản gốc. Không hề có sự nhầm lẫn gì đâu nhé.

Ngoại truyện: Tiêu Hà 5

Edit: Jumbo

Mạc Nhất, chân trời góc bể tôi quyết tìm được em, chúng ta không bao giờ rời xa nữa!

Từ chức, lĩnh giấy kết hôn, tôi bắt đầu tìm kiếm Mạc Nhất. Trước phần mộ bố mẹ nuôi của Mạc Nhất có hoa quả tươi, cuối cùng Mạc Nhất vẫn về nơi cô đã sống 20 năm. Tôi cung kính dập đầu 3 cái trước phần mộ, xin hai người tha thứ, cũng xin họ yên tâm tôi sẽ mãi mãi yêu Mạc Nhất, mãi mãi bảo vệ cô ấy để cô ấy không phải khóc. Vượt qua 1 năm tìm kiếm, tôi vẫn không tìm được Mạc Nhất. Chẳng lẽ cô ấy không có ở đây? Tìm được hàng xóm trước kia của Mạc Nhất, một cụ già nhớ lại, trước kia Mạc Nhất có mặc quần áo của tỉnh T. Một lần nữa có tin tức của Mạc Nhất, bên cạnh cô có một người đàn ông tên Thu, bọn họ muốn kết hôn. Cố nén cảm giác muốn đánh người, tôi bắt đầu điều tra về người đàn ông kia. Cũng tìm được người vợ trước của anh ta. Cô ta đang cần một khoản tiền lớn, mà tôi đồng

ý với cô ta chỉ cần cô ta bắt đầu lại với chồng cũ, tôi sẽ giao đầy đủ tiền cô ta muốn. Đúng hẹn, hôn ước được giải trừ. Tôi gặp được Đồng Đồng, ngay từ đầu thằng bé đã nhìn tôi bằng ánh mắt rất đẽ phòng, không muốn đi cùng tôi, tôi thật hèn khi uy hiếp thằng bé, nếu không theo tôi về nhà tôi sẽ không cho thằng bé gặp lại mẹ. Bây giờ Đồng Đồng là điểm yếu duy nhất của Mạc Nhất, cũng chính là cơ hội duy nhất của tôi. Mạc Nhất vẫn mềm lòng, không cố gắng đuổi tôi đi, nhưng mà chỉ khách khí, làm tôi đau lòng. Tôi nằm trên sàn tìm mọi cách để có được sự tha thứ của Mạc Nhất. Sáng sớm hôm sau tôi tỉnh dậy nấu cơm, đây là lần đầu tiên sau 6 năm, lần đầu tiên đứng trong phòng bếp, cũng là lần đầu tiên sau 6 năm một lần làm cơm cho Mạc Nhất, thật hạnh phúc, thật thanh thản. Tôi dùng gương mặt giống Đồng Đồng như đúc này để lấy được chùm chìa khóa ở chỗ chủ nhà, chờ vợ cùng con trai về nhà. Chỉ là Mạc Nhất tức giận, mỗi câu đều làm tim tôi đau như dao cắt. Mạc Nhất hận tôi, hận tôi tàn nhẫn, hận tôi tuyệt tình. Mà điều càng khiến tôi đau lòng là Mạc Nhất không muốn tin tôi, không tin tôi đã từng nhớ cô ấy, không tin tôi đã yêu cô ấy. Cuối cùng, cô ấy chỉ liếc mắt một cái rồi từ chối, một cơ hội cũng không có, Mạc Nhất thật sự không cần tôi. Đau đớn tột cùng. Tôi lái xe thẳng về phía trước, nếu tai nạn có thể giảm bớt đau đớn, vậy thì đi. Đâm thẳng vào cột điện tôi lại bị thiết bị bảo vệ ngăn không bị thương, ngay cả chết cũng không thể! Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: “Bạn có chuyện muốn giải bày, xin gọi số -----” tôi muốn nói hết, tôi muốn nói cho người tôi yêu thương nhất, Mạc Nhất, tôi yêu em, tôi yêu em như vậy!

Nói năng lộn xộn, tôi nói hết sự tàn nhẫn của bản thân, cùng tình yêu khắc đến xương tủy tôi dành cho Mạc Nhất. Nước mắt cũng theo đó chảy ra, nhớ lại quá khứ, rốt cuộc không trở về được. Không biết về khách sạn từ khi nào, tôi nhốt mình lại trong phòng không để ý tới lời kêu gọi của Tiêu Diệp lẫn những người khác. Rượu một chai tiếp một chai mở, thuốc một điếu tiếp một điếu châm, không biết từ lúc nào tôi học hút thuốc với uống rượu, chỉ biết lúc như điên như dại nhớ Mạc Nhất, lại hận chính bản thân mình không kiên định, cùng bạn cùng phòng hút thuốc trên tầng thượng mà hận một người con gái. Mê muội nhìn ra ngoài cửa sổ, một đám người nhộn

nhịp, bận rộn, nhưng không có hạnh phúc của tôi trong đó. “Tiêu Hà” Một âm thanh quen thuộc làm cho tôi run lên, máy móc xoay người lại. Người ở trong mộng đang đứng ngay trước mặt. Cô ấy vẫn vậy, yêu thương vượt mặt tôi. Tôi chậm chạp ôm lấy tay cô ấy, “Mạc Nhất, Mạc Nhất.” Ở trong mộng, tôi có thể yêu cô ấy không vướng bận gì cả, “Tôi yêu em, Mạc Nhất, vẫn luôn yêu em.” Lời nói chứa đựng tất cả tình cảm của tôi. Cả đời không cần tỉnh dậy khỏi giấc mộng này!

Jumbo said: Chúc hai người hạnh phúc! Hy vọng lần này Tiêu Hà nắm chắc hạnh phúc, tuột mất một lần thì đừng để có lần thứ hai. Không có ai may mắn như cậu mà chà đạp lên hạnh phúc của mình mà vẫn có cơ hội mà bù đắp đâu!

Bạn cũng rất thích cậu, vì cậu đáng thương nhiều hơn đáng trách nên đừng để bạn thất vọng! Hạnh phúc nhé!

Ngoại truyện: Tiêu Diệp

Edit: Hoa

Rất nhiều năm trước, tôi cũng là một cô gái ngây thơ trong sáng. Núi sông quê hương tạo nên con người tôi đơn thuần giản dị như thế, nhưng vì gia cảnh nghèo khó tôi buộc phải tới Lạc Thành làm công nuôi em trai ăn học.

Lúc làm phục vụ ở khách sạn, vì không cẩn thận mà đánh đổ canh vào một người nhìn có vẻ rất dữ tợn, ông ta muốn tôi liếm sạch canh trên người ông ta, tôi sợ phát khóc. Một người mặc đồ tây ở đằng sau đã giúp tôi giải vây.

Tôi rất cảm kích anh ấy, sau đó anh ấy cũng hay tìm tôi đi chơi, còn đưa tôi đến trung tâm bách hóa mua quần áo, thú mà những cô gái trẻ tuổi vẫn hay thích.

Rồi một ngày, anh ấy mời tôi đi ăn cơm tây rất đắt tiền, trữ lượng của tôi không tốt chẳng mấy chốc đã say khướt mà lên xe anh ấy , tỉnh lại thấy mình trần như nhộng nằm trên giường, còn anh ta thờ hỏn hển ngồi giữa hai chân tôi.

Tôi khóc van xin anh ta buông tha cho tôi, nhưng anh ta lại thẳng tay tát tôi hai cái, còn nói anh ta tiêu bao nhiêu tiền vào tôi chẳng phải là để như thế hay sao. Con gái mất trinh còn tư cách gì mà sống trên đời này nữa, tôi muốn chết, lại sợ cha mẹ già ở nơi quê nhà thương tâm, còn người cưỡng gian tôi lại tự nói rằng anh ta sẽ nuôi tôi, cứ thế, tôi bỏ việc đi theo người đàn ông đầu tiên trong đời.

Ban đầu hẳn đối xử với tôi rất tốt, tôi cũng toàn tâm toàn ý đi theo anh ta, muốn sinh con cho anh ta, nhưng một ngày vợ anh ta tìm tới cửa, kéo tóc đánh chửi tôi.

Anh ta lừa tôi, anh ta đã kết hôn rồi, tôi chỉ là “vợ hai” anh ta nuôi ở bên ngoài, tôi bắt đầu khóc lóc, anh ta thấy phiền, liền đem tôi cho một người khác khác. Người kia là một ông già, ông ta trói tôi trên giường tra tấn tôi một cách rất biến thái, khi tôi vô cùng hận tất cả đàn ông trên thế giới này, tôi muốn trả thù bọn họ, tôi cũng muốn đùa giỡn với bọn họ. Trong gương tôi thấy mình rất đẹp, trong các buổi tiệc rất nhiều đàn ông nhìn cơ thể tôi mà chảy nước miếng.

Có thể không đẹp sao?

17 tuổi là cái tuổi đẹp nhất của người con gái, cũng chính là lúc tôi dùng đôi mắt huyền long lanh ngập nước và cặp chân dài khiêu khích bọn họ.

Đàn ông, đều có tính này, tôi dụ hoặc bọn họ vừa không cho bọn họ dễ dàng có được.

Của ngon không được ăn, thực là cám dỗ, liền cho họ chút ngon ngọt.

Tôi trở thành Tiêu Điệp-gái bao đáng thèm muốn nhất trong xã hội thượng lưu đất Lạc Thành. Trong lòng đàn ông tôi giống như yêu tình, khiến người ta muốn ngừng mà không được, càng giống như moocphin.

Còn tôi đã quên mất mình còn một cái tên —Tiêu Xuân. Khi không biết là lần thứ bao nhiêu tôi đi nạo thai nữa, bác sĩ nói, nếu không giữ cái thai lại thì tương lai tôi không bao giờ còn khả năng sinh sản nữa.

Chẳng nhẽ Tiêu Điệp tôi cả đời này tồn tại chỉ là món đồ chơi cho đàn ông thôi hay sao? Ít nhất tôi cũng phải giữ một cái gì đó nho nhỏ cho mình chứ.

Sinh đứa trẻ ra, lại không biết là con của người nào, vậy thì gọi “Tiêu Hà” đi. Rồi mới biết có nhiều thứ thật phiền toái, tôi ghét nhất là thay tã lót gì gì đó, thuê một bảo mẫu, tiếp tục cuộc sống phóng đảng của bản thân.

Lúc 33 tuổi, cơ thể tôi đã xuống cấp rõ ràng, dung mạo không còn giống những cô gái trẻ 20 tuổi. Vừa hay có một kẻ muốn bao dưỡng tôi, tôi vui vẻ đồng ý với hắn, Bỏ qua Tiêu Hà, đứa trẻ lớn như thế không thể nào đói chết được, vài năm nữa là sống tốt ngay không cần phải dựa vào ai nữa.

Tôi lấy số tiền tích góp bao năm ra kinh doanh lại bị kẻ kia lừa lấy hết. Cuộc sống vất vả qua ngày, gặp lại Tiêu Hà. 9 năm không gặp, Tiêu Hà đã lớn và rất đẹp trai, không hồ là con của Tiêu Điệp tôi.

Con vẫn thương mẹ, đưa tôi tới biệt thự của nó. Nhưng tôi thật sự không hề vừa lòng con dâu. Con tôi giỏi giang như thế, con dâu vừa già vừa xấu sao có thể xứng với nó chứ. Là giáo viên không có liêm sỉ đi câu dẫn học trò, ngay cả con cũng sinh rồi. Tôi đối phó với cô ta khắp nơi, phúc của con đương nhiên là để người mẹ hưởng, làm sao có thể cho vào nhà một kẻ khó ưa như thế vào nhà hưởng phúc cùng. Tôi giáo huấn cô ta, cô ta lấy bông nhét vào lỗ tai, thật sự là làm phản rồi, trong mắt cô ta không có thấy mẹ chồng như tôi tồn tại! Cô ta dám đẩy tôi, được lắm xem con trai tôi xử lý cô ta như thế nào.

Con cho cô ta một cái tát, nhưng biểu tình của con lại cho tôi thấy rằng đó không phải con tự nguyện.

Về nhà, nhà cửa trống rỗng, không có hương thơm thức ăn, Mạc Nhất đúng là quá nhàn hạ rồi, con tôi mất đồ hoe đi từ trên lầu xuống, tôi chuẩn bị trách cứ thì bị bộ dáng tuyệt vọng của con dọa, Mạc đi rồi, con tôi cũng bảo tôi cắt, ném tiền vào mặt tôi rồi bảo rằng nó không muốn gặp lại tôi nữa.

Thật vất vả mới tìm được con mình, sao tôi có thể đi, tôi cũng bắt đầu đi tìm Mạc Nhất với con. Mấy ngày qua, cuối cùng tôi đã hiểu, Mạc Nhất mới thực sự chính là người con tôi để ý, người yêu. Tôi bỏ con lại, còn đuổi người con yêu đi. Tiêu Hà điên rồi, tìm vợ đến phát điên, công việc cũng

không cần, đi hết thành phố này tới thành phố khác, hết trường học này đến trường học khác, buổi tối cầm ảnh vợ ngắm đến si ngốc. Mạc Nhất thật quá may mắn, may mắn vì có một người đàn ông như thế yêu cô ấy, lúc cả ngủ cũng gọi tên!

Tiêu Hà nói tìm được Mạc Nhất rồi, sau đó 1 buổi tối không về, nửa đêm hôm sau con về, không hề vui mừng như ngày hôm trước, hai mắt vô hồn không tiêu cự, trông rỗng mờ mịt. Tôi gọi thế nào con cũng không trả lời, gọi phục vụ phòng tới giúp, con cũng không thừa.

Lấy chìa khóa dự phòng của khách sạn mở cửa, Tiêu Hà ôm bình rượu ngân người, tôi vỗ vỗ vào người con, con cũng không ngẩng đầu. Chẳng lẽ Mạc không tha thứ cho chúng tôi, cô ấy rất yêu Tiêu Hà không phải sao?

Tôi tìm đến Mạc Nhất, thái độ lạnh nhạt của cô ấy nói cho tôi biết, Mạc không còn là Mạc Nhất trước kia. Tôi xin cô ấy tới gặp Tiêu Hà, chỉ cần cô ấy đồng ý gặp Tiêu Hà, dù có muốn tôi quỳ xuống tôi cũng bằng lòng.

Thời khắc nước mắt tôi rơi, Mạc Nhất không đành lòng. Mạc Nhất, tha thứ cho Tiêu Hà, tha thứ cho tôi.

Tiêu Hà và Mạc Nhất kết hôn thật sự. Lễ cưới tổ chức ở khách sạn sang trọng nhất Lạc Thành. Tôi không thể cho hai đứa lễ vật gì, nhưng có thể cho chúng lời chúc phúc chân thành nhất. Bức thư tôi viết đã hoàn thành dứt trong phong bao lì xì.

Tôi rời khỏi Lạc thành.

Cố hương nơi tôi đã rời đi lúc mới 15 tuổi, bây giờ tôi cần phải trở về rồi.

Tiêu Hà, Mạc Nhất: đợi khi các con nhìn thấy phong thư này mẹ đã ở quê của mẹ rồi. Đó là một thôn nhỏ ở vùng núi rất đẹp. Máy chục năm trước mẹ đã từng mơ, mơ về mẹ hiền lành cha đôn hậu, bây giờ mẹ cần phải về rồi, quỳ lạy xin cha mẹ tha thứ. Các con không cần tìm mẹ, mẹ muốn dùng nước suối quê hương tẩy sạch dơ bẩn của chính mình, sau đó chăm sóc nhà cửa, an tường dưỡng lão.

Tiêu Hà, mẹ thật sự xin lỗi con, mẹ chưa từng có một ngày có trách nhiệm của một người mẹ, còn để con bị người đời nhạo báng là con rơi, xin con tha thứ cho người mẹ này.

Mạc Nhất, xin tha thứ cho mẹ đã sỉ nhục con, cảm ơn con, cảm ơn con đã nuôi dưỡng Tiêu Hà, cũng cảm ơn con đã dạy Tiêu Hà thành một người xuất sắc như thế. Còn sinh ra cháu nội đáng yêu như Đồng Đồng. Bây giờ mẹ đem Tiêu Hà giao lại cho con, xin con hãy thương yêu lấy nó. Mẹ không thể cho các con cái gì, nhưng mỗi ngày mẹ sẽ cầu nguyện cho các con bình an hạnh phúc.

Tiêu Xuân dùng bút.

Ngoại truyện: Bình

Edit: Jumbo

Gặp lại Mạc Nhất sau 7 năm. Bên cạnh cô ấy có một cậu bé chừng 6 tuổi, rất giống Tiêu Hà.

Cùng Mạc Nhất ôm nhau khóc. Mạc Nhất, năm ấy là em mang thai đúng hay không, em không muốn nói nguyên nhân bố của thằng bé là Tiêu Hà đúng không.

Mạc Nhất gật đầu. Bình, tha thứ cho em, em không dám nói với chị, em sợ chị không hiểu em yêu Tiêu Hà, với chuyện em với Tiêu Hà làm chuyện kia.

Mạc Nhất ngốc, vì Tiêu Hà mà em thích Chu cũng buông tay, chị chỉ biết, ở trong lòng em không ai so sánh được với Tiêu Hà, yêu Tiêu Hà là chuyện chị đã oán được, cũng là chuyện chị chân thành hy vọng. Không cần vì em là cô giáo của thằng bé mà cảm thấy xấu hổ, em vì nó trả giá như vậy, thì cũng nên được. Chỉ là, Mạc Nhất ngốc, em rất định khổ rất nhiều!

Đúng vậy, nhưng đều trôi qua rồi, quan trọng là Tiêu Hà cũng yêu em, rốt cục bọn em cũng có thể ở bên nhau. Bình, chị nhất định phải đến tham dự hôn lễ của bọn em.

Trong hôn lễ, Tiêu Hà so với lúc nào càng tuấn mỹ, sơ với lúc nào càng có tình cảm, đôi mắt tình cảm thâm thúy từ khi 11 tuổi nhìn thẳng vào người con gái của cậu; mà Mạc Nhất so với lúc nào càng xinh đẹp, so với lúc nào càng hạnh phúc, rung rung nhìn người đàn ông mình yêu hơn 10 năm. Một giây trao nhẫn kia, tôi tựa hồ nhìn thấy tình yêu sinh tử gắn bó của họ. Mạc Nhất buông tha cho tình cảm của mình, Mạc Nhất gọi tên Tiêu Hà khản cổ, một giây nghe được cuộc điện thoại cầu cứu của Tiêu Hà kia, tôi biết cuối cùng hai người sẽ ở bên nhau, Mạc Nhất là tình yêu duy nhất của Tiêu Hà, mà Tiêu Hà cũng là vương bận duy nhất của Mạc Nhất.

Vĩnh viễn không quên được hình ảnh đầu tiên của Mạc Nhất. Cô ấy mới là sinh viên ra trường, ngốc nghếch, ngây thơ lai nắm tay Tiêu Hà kiên định nói: “Em muốn nhận nuôi Tiêu Hà!”

Jumbo said: Ai không nhớ thì Bình là người Tiêu Hà gọi điện cầu cứu khi Mạc Nhất giận chuyện cậu biết đánh đàn mà ko nói với cô ấy!

~ The end ~

Jumbo said: Đóng ebook 13h 05p – 24-3-3012

Hoa said:

Cuối cùng cũng đi đến cuối con đường rồi. Đây là truyện khi mình đọc lần đầu tiên mình đã khóc rất nhiều và cuối cùng quyết định sẽ làm nó. Thật vui vì nó đã hoàn thành, rất mong mọi người sẽ đón nhận nó.

Cảm ơn Jum, ko có bạn ấy chắc tiến độ trn sẽ rùa bò hơn nhiều lắm nữa. Mong rằng chúng ta sẽ còn nhiều dự án làm chung trong tương lai nữa, ko biết bạn ấy có còn muốn làm với mình nữa ko vì dự án này có lúc mình mất tâm ko ý kiến gì, mình rất xin lỗi Jum và các bạn độc giả ;P.

Sắp tới ebook của quyển này sẽ ra mắt, mình và Jum đang beta lại các chap của trn để Ebook đến với mọi người sớm nhất có thể.

Cuối cùng xin gửi lời cảm ơn tới tất cả các bạn độc giả thân yêu đã là động lực cho bọn mình khi làm mỗi chap truyện 😊

Mời các ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers